„ORI DE CÂTE ORL.

Jur împrejurul nostru se duc şi vin oftaturi, plutesc în atmosferă... şi-apoi se prăbuşesc în marea deznădejde, ce nu cunoaşte haturi, ci hăuri găunoase, unde furii vuîesc.

Mi-e foame de iubire, de pâine, de Cuvânt, W

Nimic nu am în mine să-mi sprijine viața... mi-e rău de nemâncare şi gem... singur şi frânt... [i]O, cine-mi va aşterne, hrănindu-mă, povața?!... *M*

I Gâtlejul mi-e uscat, secătuit şi sterp, II
căci traversez pustiuri de nume şi-nțelesuri...
şi istovit da-arşiță, stau sub umbrar şi-aştept
un strop alinător, prelins peste adâncuri.
Venind din depărtări rămase în uitare
cu praful ostenelii pe orele târzii,
înstrăinat... adorm... căci nimeni nu apare
ca să-mi deschidă uşa... zicându-mi: „Să mai vii".

Mi-e frig în cerul gurii şi vorbele-mi îngheață simt golul prăvălit din pomul neascultării. Cos frunze de smochin pe falduri de mătasă, şi totuşi golătatea-i amarul rătăcirii.

încătuşat de stâlpul înveninat şi vânăt
mă înfăşor în lanțuri pietriflcate-n moarte;
şi urlu la răspântii... vă chem... dar nici un geamăt
nu stă în căzătura-mi din temniț-a mă scoate.

Flămând şi însetat, înstrăinat în gol... îmbolnăvit de lanțuri, de-acum aştepți să mori... Nici glas nu ți-a rămas, doar flăcări din Şeol Deşi puteai fi scos... căci OM DE CÂTE ORI...

Lidana

ISBN 973-9228-75-5

<zJ~ idana

Impresii şi mărturii din închisoare

Dedicăm această carte tuturor acelor creştini devotați, temători de Dumnezeu, pierduți în anonimat, care servesc cu trudă şi perseverență ca ambasadori ai lui Cristos în întunericul temnițelor.

în mod deosebit d-lui **CONSTANTIN *A&k\0AXE,*** *personalitate complexă care se dăruieşte cu trup şi suflet acestei sfinte slujiri; director al fundației „Misiunea creştină pentru închisori din România ".*

MOTTO:

*„... Căci am fost **flămând** şi Mi-ați dat de mâncat;*

Mi-a fost sete şi Mi-ați dat să beau;

*am fost **străin** şi M-ați primit;*

*am fost **gol** şi M-ați îmbrăcat;*

*am fost **bolnav** şi ați venit să Mă vedeți;*

*am fost **în temniță** şi ați venit pe la MINE... Adevărat vă spun că, **ORI** DE **CÂTE ORI** ați făcut aceste lucruri unuia din aceşti foarte neînsemnați frați ai Mei, MIE Mi le-ați făcut".*

(Matei 25:35-40)

Tiparul: Agape S,R.L. Str. Podului 8 2300 Făgăraş / BV

ISBN 973-9228-75-5

CUPRINS

Cuvânt introductiv 7

I - Chemări 11

II - Aşteptări 13

III - închisorile - bolnițe ale sufletului 15

IV - închisoarea - un loc prielnic pentru marea întâlnire 17

V - închisoarea - un loc al plânsului cu amar 19

VI - închisoarea - un potențial loc al iertării divine 21

VII - închisoarea - locul marii bătălii 24

VIII - închisoarea - un loc al schimbării în bine, prin naşterea din nou..27

IX - închisoarea - un loc al adevăratei eliberări 31

X - *„Au găsit cu cale să aleagă vreo câțiva dintre ei"* 33

XI - *„Pe drum propovăduiți şi ziceți: împărăția Cerurilor este aproape"*.. 36

XII - Lupta cu şinele..46

XIII - *„ Chiar în ceasul acela din noapte, temnicerul i-a luat cu el"*.......56

XIV - *„Pornire nechibzuită"* 58

XV - *„Au avut bunătatea să facă strângerea de ajutoare"* 62

XVI - *„ Căci inima ta nu este curată înaintea lui Dumnezeu, pocăieşte-te dar..."* 65

XVII - *„Până la capăt"* 74

XVIII - *„Să nu dați prilej diavolului"* 80

XIX - *„Dacă mărturiseşti deci cu gura pe Isus ca Domn "* 84

XX - *„Rămâneți AICI şi vegheați ÎMPREUNĂ"* ...., 106
XXI - *„Robi netrebnici"* 110
Epilog.. 113

Cuvânt introductiv

„Şipe cel ce vine la Mine nu-l voi izgoni afară"

(Ioan 6:37)

Aştern cu emoție pe această pagină câteva gânduri din inima mea, despre ÎNCHISOARE, dar mai ales despre ființa aflată dincolo de gratii. Moara sufletului meu a măcinat sute de gânduri referitoare la omul care a greşit față de semeni.

Mă adresez ție, dragă cititorule, care ai văzut închisori la televizor, sau ai auzit vorbindu-se în biserică despre păcătoşii (mulți) aflați în penitenciare. Dacă din întâmplare ai fost victima, să zicem a unui furt, ştiu că ți-e greu să citeşti aceste rânduri fără să te enervezi. Este închisoarea o bolniță a sufletului? Merită păcătosul aflat acolo ura şi disprețul nostru?

Te-aş ruga, dragul meu, să nu uiți că privarea de libertate este cea mai grea pedeapsă pe pământul acesta. Acolo, sau mai bine zis dincolo de poarta închisorii, poți pierde totul: familie, prieteni, rude... Dacă ai cât de cât o fărâmă de dragoste pentru copilaşii tăi, vei simți zi de zi ochişorii lor nevinovați uitându-se țintă la tine şi întrebându-te: *„De ce ne-ai făcut ruşinea aceasta?", „Ştii că mama nu are cu ce să ne îmbrace şi ce să ne pună pe masă?", „îți dai seama că suntem batjocura colegilor de clasă şi a vecinilor?", „De ce ai făcut asta? De ce?..."*

Văd cu ochii minții o scenă dureroasă din romanul *„Mizerabilii"* de V. Hugo. îl văd pe Jean Valjean, proscrisul, apăsat de cruce şi păcat, dat afară din han: *„Pleacă!";* dat afară din cârciumă: *„Eşti un fost deținut, aici sunt oameni onorabili. Pleacă!"* La un moment dat, gândul îl duce la închisoare: *„De acolo am venit; cu siguranță nu va fi o problemă să mă primească".*

„ - Domnule temnicer, spuse el scoțându-şi respectuos şapca, ați vrea să-mi deschideți şi să mă adăpostiți în noaptea asta?

- Aici e închisoare, nu e han. Fă ceva ca să fii arestat, şi ți se va deschide. "Altă uşă închisă! O să încerc la o casă de om milostiv", îşi zise Jean Valjean.

- Domnule, vă cer iertare. Ați putea să-mi dați, contra plată, o farfurie cu supă şi un colț unde să mă culc în şopronul din grădină? Ați vrea? Cu plată!

- Tâlharule! Pleacă!

7

Dedicăm această carte tuturor acelor creştini devotaţi, temători de Dumnezeu, pierduţi în anonimat, care servesc cu trudă şi perseverenţă ca ambasadori ai lui Cristos în întunericul temniţelor.

în mod deosebit d-lui **CONSTANTIN ASĂVOAIE,** *personalitate complexă care se dăruieşte cu trup şi suflet acestei sfinte slujiri; director al fundaţiei „Misiunea creştină pentru închisori din România ".*

MOTTO:

*„... Căci am fost **flămând** şi Mi-aţi dat de mâncat;*

*Mi-a fost **sete** şi Mi-aţi dat să beau;*

*am fost **străin** şi M-aţi primit;*

*am fost **gol** şi M-aţi îmbrăcat;*

*am fost **bolnav** şi aţi venit să Mă vedeţi;*

*am fost **în temniţă** şi aţi venit pe la MINE... Adevărat vă spun că, **ORI DE CÂTE ORI** aţi făcut aceste lucruri unuia din aceşti foarte neînsemnaţi fraţi ai Mei, MIE Mi le-aţi făcut".*

(Matei 25:35-40)

Tiparul: Agape S.R.L. Str. Podului 8 2300 Făgăraş / BV

ISBN 973-9228-75-5

CUPRINS

Cuvânt introductiv 7

I - Chemări 11

II - Aşteptări 13

III - închisorile - bolniţe ale sufletului 15

IV - închisoarea - un loc prielnic pentru marea întâlnire 17

V - închisoarea - un loc al plânsului cu amar 19

VI - închisoarea - un potenţial loc al iertării divine 21

VII - închisoarea - locul marii bătălii 24

VIII - închisoarea - un loc al schimbării în bine, prin naşterea din nou..27

IX - închisoarea - un loc al adevăratei eliberări.............................. 31

X - *„Au găsit cu cale să aleagă vreo câţiva dintre ei"* 33

XI - *„Pe drum propovăduiţi şi ziceţi: împărăţia Cerurilor este aproape"*.. 36

XII - Lupta cu şinele 46

XIII - *„ Chiar în ceasul acela din noapte, temnicerul i-a luat cu el"*.......56
XIV - *„Pornire nechibzuită"* 58
XV - *„Au avut bunătatea să facă strângerea de ajutoare"* 62
XVI - *„ Căci inima ta nu este curată înaintea lui Dumnezeu, pocăieşte-te dar..."* 65
XVII - *„Până la capăt"* 74
XVIII - *„Să nu dați prilej diavolului"* 80
XIX - *„Dacă mărturiseşti deci cu gura pe Isus ca Domn "* 84
XX -*„Rămâneți AICI şi vegheați ÎMPREUNĂ"*.................. 106
XXI - *„Robi netrebnici"*.. **110**
Epilog...
113

Cuvânt introductiv

„Şipe cel ce vine la Mine nu-l voi izgoni afară"

(Ioan 6:37)

Aştern cu emoție pe această pagină câteva gânduri din inima mea, despre ÎNCHISOARE, dar mai ales despre ființa aflată dincolo de gratii. Moara sufletului meu a măcinat sute de gânduri referitoare la omul care a greşit față de semeni.

Mă adresez ție, dragă cititorule, care ai văzut închisori la televizor, sau ai auzit vorbindu-se în biserică despre păcătoşii (mulți) aflați în penitenciare. Dacă din întâmplare ai fost victima, să zicem a unui furt, ştiu că ți-e greu să citeşti aceste rânduri fără să te enervezi. Este închisoarea o bolniță a sufletului? Merită păcătosul aflat acolo ura şi disprețul nostru?

Te-aş ruga, dragul meu, să nu uiți că privarea de libertate este cea mai grea pedeapsă pe pământul acesta. Acolo, sau mai bine zis dincolo de poarta închisorii, poți pierde totul: familie, prieteni, rude... Dacă ai cât de cât o fărâmă de dragoste pentru copilaşii tăi, vei simți zi de zi ochişorii lor nevinovați uitându-se țintă la tine şi întrebându-te: *„De ce ne-aifăcut ruşinea aceasta? ", „Ştii că mama nu are cu ce să ne îmbrace şi ce să ne pună pe masă?", „Iți dai seama că suntem batjocura colegilor de clasă şi a vecinilor? ", „De ce ai făcut asta? De ce?..."*

Văd cu ochii minții o scenă dureroasă din romanul *„Mizerabilii"* de V. Hugo. îl văd pe Jean Valjean, proscrisul, apăsat de cruce şi păcat, dat afară din han: *„Pleacă!";* dat afară din cârciumă: *„Eşti un fost deținut, aici sunt oameni onorabili. Pleacă!"* La un moment dat, gândul îl duce la închisoare: *„De acolo am venit; cu siguranță nu va fi o problemă să mă primească".*

„- Domnule temnicer, spuse el scoțându-şi respectuos şapca, ați vrea să-mi deschideți şi să mă adăpostiți în noaptea asta?

- Aici e închisoare, nu e han. Fă ceva ca să fii arestat, şi ți se va deschide. "Altă uşă închisă! O să încerc la o casă de om milostiv", îşi zise Jean Valjean.

- Domnule, vă cer iertare. Ați putea să-mi dați, contra plată, o farfurie cu supă şi un colț unde să mă culc în şopronul din grădină? Ați vrea? Cuplată!

- Tălharule! Pleacă!

7

Sub bătaia rece a vântului Alpilor, călătorul respins de pretutindeni văzu o baracă care i se păru că adăpostise un cantonier. Se bucură că avea posibilitatea în sfârşit să-şi odihnească trupul obosit. Eroare! Baraca se dovedi a fi cuşca unui câine care, mărâind sălbatic, îşi revendică dreptul la somn ".

Afară!

Afirmația dureroasă *„nu sunt nici măcar un câine!"* lasă loc multor interpretări.

Finalul (trebuie să fie şi un sfârşit, nu-i aşa?) aduce în scenă o „coană mare", care donează drumețului douăzeci de centime. Era o marchiză bună la suflet, dovadă compătimirea sinceră față de puşcăriaşul izgonit de toată lumea.

„ - Ai bătut la toate uşile? spuse ea.

-Da.

- Ai bătut şi acolo?

-Nu.

-Bate!"

...Cunoaşteți istoria cu episcopul din Digne şi bunătatea sa dumnezeiască.

Să părăsim romanul, să-1 uităm pentru o clipă şi pe extraordinarul om al lui Dumnezeu, şi să revenim la „coana mare". Eu o văd în „coana mare" pe Lidia, autoarea acestei cărți. Lidia este o mare doamnă a închisorilor din România. A fost profesoară de română, *„ ca o pregătire pentru munca din închisori de mai târziu "*. E pensionară (nu fac aluzie la vârstă!), dar e mereu imprevizibilă: poți vorbi cu ea la telefon în seara asta, dar te poți aştepta ca mâine dimineață să te sune din Focşani sau Iaşi. Este printre puținii creştini din țara aceasta CARE POT PEDEPSI CU IUBIRE! Ce ați spune dacă, furând din casa unui creştin, drept pedeapsă 1-ai auzi

spunând: *„M-ai furat, dar EU TE IUBESC".*

Este o nebunie, aveți dreptate, dar fără „ *nebuni în Cristos* " parcă nici o minune nu mai este posibilă. E o mare binecuvântare de Sus să lucrăm împreună, Lidia. Din acest colț de pagină, o lacrimă de recunoştință şi bucurie, ştii tu pentru cine! îți sărut cu smerenie mânuța care a şters atâtea lacrimi şi a încurajat suflete zdrobite... Fie ca pilda ta să fie o îmbărbătare şi o binecuvântare pentru miile de anonimi care nu au predicat niciodată, dar care, nevăzuți şi neştiuți, bat la uşa Cerului, cerând milă şi îndurare rjentru păcătoşii aflați la umbra zidurilor. Şi pe cel ce vine la mine NU-L VOI IZGONI AFARĂ!

Constantin Asăvoaie

AZI NOAPTE ISUS

de Radu Gyr

Azi noapte, Isus mi-a intrat în celulă. O, ce trist, ce înalt era Crist! Luna a intrat după El în celulă şi-L făcea mai înalt şi mai trist...

Mâinile Lui păreau crini pe morminte Ochii adânci ca nişte păduri, Luna-I spoia cu argint pe veştminte argintându-Ipe mâini, vechi spărturi.

M-am ridicat de sub pătura sură: - Doamne, de unde vii, din ce veac? Isus a dus lin degetele la gură, şi mi-a făcut semn... ca să tac...

A stat lângă mine pe rogojină: „Pune-Mipe răni mâna ta... " Pe glezne avea umbre de răni şi rugină, parcă purtase lanțuri... cândva...

Oftând, Şi-a întins truditele oase pe rogojina mea cu libărci. Prin somn lumina, iar zăbrelele groase lungeau pe zăpada Lui, vărgi.

Părea celula munte, părea căpățână şi mişunau păduchi şi guzgani. Simțeam cum îmi cade tâmpla pe mână şi-am adormit... o mie de ani...

9

Când m-am trezit din grozava genună, miroseau paiele a trandafiri. Eram în celulă şi era lună... Numai Isus nu mai era nicăieri.

Am întins brațele... Nimeni... tăcere... Am întrebat zidul... nici un răspuns... Doar razele reci, ascufite-n ungher cu sulița lor m-au împuns...

Unde eşti Doamne? am urlat la zăbrele! Din lună venea fum de cățui. M-am pipăit şi pe mâinile mele... am găsit urmele cuielor Lui.

io

I

CHEMĂRI

„Prin credință, Avraam, când a fost chemat să plece într-un loc... aplecat fără să ştie unde se duce".

(Evrei 11:8)

Chemările vin dinspre Izvorul lor şi tainic se amestecă în firele existenței noastre şi ale universului. Chemarea este în legitatea însăşi a Dumnezeirii: *„El cheamă pe toate pe nume; aşa de mare este puterea şi tăria Lui, că una nu lipseşte " (Isaia 40:26),* spune profetul referindu-se la oştirea înaltului, a constelațiilor. El 1-a chemat şi pe Adam: *„Dar Domnul Dumnezeu l-a chemat pe om şi i-a zis: „ Unde eşti?" (Geneza 3:9),* tot El l-a chemat şi pe Avraam, zicându-i: *„Ieşi din țara ta..." (Geneza 12:1).* Domnul l-a chemat din mijlocul rugului aprins pe Moise, zicându-i: *„Moisel Moise! El a răspuns: Iată-mă!" (Exod 3:4).* Şi chemările se înscriu pe firmamentul istoriei, ca o cale lactee pe luminişul pământului.

Un tulnic special, performant şi ascuns, este aşezat în inima şi urechea fiecăruia, chiar şi în cuget a fost aşezat *„gândul veşniciei"* de către Creator, *„măcar că omul nu poate cuprinde de la început până la sfârşit lucrarea pe care a făcut-o Dumnezeu" (Eclesiast 13:11).*

Şi eu am fost chemată la viață, şi când eram încă *„ un plod fără ochi, ochii Lui mă vedeau... şi în cartea Lui erau scrise toate zilele care-mi erau rânduite, mai dinainte de-a fi fost vreuna din ele" (Psalm 139:16-17).* El ne cheamă în multe feluri... Cândva, după 1980 eram strânse laolaltă un grup de surori, în Betania sufletului nostru, ca să descoperim comorile Logosului şi ale rugăciunii. La început ne întâlneam mai des, schimbând locul de părtăşie, până când buna noastră soră, Lena, ne-a primit sistematic în casa ei confortabilă şi generoasă. Studiam o vreme un text biblic, aprofundându-1, ne rugam apoi, având liste de rugăciuni... Era... şi este... căci şi astăzi ne *„vărsăm inima ca o apă"* înaintea Lui, în această dulce Betanie, într-o atmosferă caldă şi vie.

11

Momentul special pentru mine a fost atunci când, poposind lângă Matei 25, am descoperit perspectiva Logosului. Desigur că, în puținătatea atât de mărginită a gândirii umane, greu ne putem imagina această scenă apocaliptică... Punctele cardinale între care ne-am dus existența terestră se substituie acum celor două locuri distincte: dreapta şi stânga. Iar ceea ce-i va deosebi pe unii de alții va fi o grilă de şase puncte. Ne-am oprit la fiecare pe rând, disecându-1. Prima nevoie a omului de la naşterea sa este de hrană: *„Am fost flămând şi Mi-ați dat de mâncat",* a doua stringentă urgență e de apă:*,, Mi-a fost sete, şi Mi-ați dat de băut".* Nevoia de relație, de comunicare ne ridică din biosul determinant în socialul uman: *„Am fost*

străin şi M-ațiprimit", a patra cerință determinată de social şi de legile bunei cuviințe este îmbrăcămintea: *„Am fost gol şi M-ați îmbrăcat".* Boala nu este o trebuință, nimeni nu are nevoie de ea, poate că este o urmare a celorlalte necesități de dinainte, a însingurării omului în angoasa neascultării inițiale de Dumnezeu, şi apoi transmisă pe veacuri: *„Am fost bolnav, şi ați venit să Mă vedeți".*

Cea din urmă stare, care le însumează pe celelalte, constituie concluzia firească a ceea ce s-a întâmplat cu omenirea şi cu fiecare dintre noi - căderea în temnița rece a păcatelor noastre: *„Am fost în temniță, şi ați venit pe la Mine".* Chiar ortografia folosită în Scriptură ne spune că este vorba de ISUS, căci *„ ORI DE CÂTE ORI ați făcut aceste lucruri unuia din aceşti foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut" (Matei 25:40),* înțelegând că Isus suferă împreună cu fiecare creatură a Sa.

Noi, oamenii, purtăm în noi chipul Dumnezeirii, întrucât am fost făcuți de Creator pentru un scop bine definit. Diavolul însă murdăreşte, strică şi în final vrea să fure şi sufletele oamenilor, ca să le ducă în împărăția întunericului. Aceste şase praguri sunt aplicabile atât la nivel fizic, biologic, cât şi spiritual.

Atunci... când noi, femeile, încercam să ne imaginăm cum este în temniță... ştiam doar din cărți sau filme. Cărțile de referință ne erau *„Mizerabilii"* de V. Hugo, sau *„Papillon"* de H. Chariere... Oricum, părea o imposibilitate să-ți imaginezi în regimul comunist, condus de N. Ceauşescu, că ai putea aplica la modul real acest pasaj biblic. în timpul rugăciunii am simțit un Duh de putere şi dorință venind peste mine, privind oamenii din închisoare, şi nu-mi puteam opri lacrimile fierbinți care îmi şiroiau pe obraji... Le-am mărturisit şi surorilor mele această vie dorință, crezând ca un copil, că dacă scrie în CARTE, se va împlini, odată... Era o mirifică şi fascinantă chemare...

Prin acea dorință adâncă izbucnită din adâncurile ființei mele simțeam un pas alungit în zarea îndepărtată şi necunoscută, o plecare din mine, fără să ştiu unde... când... cum...

II

AŞTEPTĂRI

„Bine este să aştepți în tăcere ajutorul Domnului... "

(Plângeri 3:26)

întâlnirile noastre în Betania caldă, de acum stabilite în cartierul

domnesc şi liniştit al urbei noastre, la sora Lena, se perindau cu regularitate... Peste rugăciunile noastre pe marginea Logosului din Matei 25 se aşezase uitarea... Studiam tot alte fragmente sfinte. Pe lângă serviciul de profesoară la un liceu industrial din Cluj, aveam şi un hobby, care-mi ocupa timpul liber, şi se materializa în pictură şi design vestimentar. Am avut multe expoziții în țară, în câteva oraşe mari: Bucureşti, Timişoara, Baia-Mare, Târgu Mureş, Oradea şi bineînțeles Cluj, unde am expus de cele mai multe ori. în efervescența acestor mişcări artistice, îmi doream timp liber cât mai mult... credeam eu, pentru a-mi perfecționa gustul culorii, siguranța liniei, sau creativitatea tiparului. Speram într-o lege temporară, care să permită o pensionare mai grabnică. Lângă aceasta am adăugat dorința de a sta înaintea Domnului într-o săptămână de smerenie, postind şi rugându-mă. Ştiam că Domnul citeşte nu numai inima mea, ci acordează totul pe planul Lui suprem. Căci *„câtsunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre şi gândurile Mele față de gândurile voastre" (Isaia 55:9).* Am aşteptat o vreme să se schimbe ceva în legislația dată, dar... parcă o linişte adâncă şi provocatoare se aşternea peste tot... Ultimele zile din anul 1989 au adus răspunsul la cererea mea, după cum voia Cel Atotputernic. Şi nimeni n-a putut opri ceea ce trebuia să se întâmple.

Aşa-zisa „Revoluție" a început la 16 decembrie 1989 în Timişoara, şi în curând a cuprins toată țara, schimbând nu câte ceva, ci un sistem întreg, cel puțin în structura lui de suprafață. Şi noi, cei ai casei, cu steagul României „găurit", căci acesta devenise simbolul Revoluției, ne-am înrolat în convoiul mulțimii de pe străzile Clujului. în Piața Unirii, cum ascultam cuvântările „curajoşilor", privirea mi s-a oprit pe afişul din față, pe care era anunțată expoziția mea de pasteluri şi design vestimentar, deschisă la Muzeul Etnografic al Transilvaniei, cu câteva zile înainte. M-am trezit visând la un urcuş pe anevoiosul pisc al artei...

13

Schimbarea socială din țara noastră mi-a oferit posibilitatea de a mă pensiona la 25 de ani vechime în muncă, ceea ce am şi făcut imediat în vara anului 1990. Colegele de serviciu îmi prevedeau un palmares luminos, expunând nu numai în țară, ci şi în afară... încă de la începutul anului 1990 m-am implicat în munca cu taberele creştine, construind un aşezământ, în sensul acesta, în cea mai apropiată zonă muntoasă de Cluj. Am muncit susținut toată vara... Toamna se lăsa peste zare, grăbind ritmul lucrării de

construcție. într-o zi anume, cumnatul nostru Ion A. ne-a povestit cum a fost la Penitenciarul din Gherla cu filmul „Isus". A fost mai mult decât senzațional! Din inima mea înfierbântată a izbucnit întrebarea:

- Nu ştii, sunt cumva şi femei?

- Nu ştiu, mi-a răspuns molcom Ion, dar am să întreb. După o săptămână, Ion mi-a adus răspunsul afirmativ, ceea ce a produs în mine

o bucurie de nedescris, căci pornea de undeva din adâncurile formative ale ființei mele... în adolescență îmi doream să fiu o misionară... în timp... încercările, furtunile şi maturizarea au cristalizat dorințele, peste care puterea Duhului Sfânt şi-a pus pecetea prin acel studiu pe Matei 25 din „Betania sufletului nostru". Ani de zile sămânța divină a prelucrat pământul sterp al inimii mele, şi acum, spărgând carapacea sinelui, se înălța a mulțumire spre cer... Fără nici un regret sau frustrare, m-am dăruit slujirii în penitenciare, prin răspândirea Cuvântului Bibliei.

Consider că toată practica de la catedră a fost doar o pregătire în timp pentru ceea ce fac acum. Şi totuşi... la prima vizită m-au năpădit emoții dureroase, şi nu-mi găseam cuvintele, ci mai mult lacrimi împotmolite în noduri înghițite şi mascate, încă o dată Domnul Isus mi-a dat o lecție reală, privind felul special, unic şi total în care lucrează El. Şi, încercând să privesc puțin în urmă, m-am revăzut la un moment de răscruce când, înfrântă, m-am întrebat: *„De ce, Doamne, am avut o aşa viață, când în copilăria şi tinerețea mea ştii cum am vrut să Te slujesc ca misionară"!* Răspunsul blând şi răspicat din cugetul meu îmi sună şi astăzi: *„Ca să te învăț ce este iubirea ".* Atunci am simțit cum se frâng pentru totdeauna toate cătuşele judecății sau ale condamnării unuia... ori altuia, şi nu-mi rămâne decât o sfântă datorie: *„ Să ne iubim unii pe alții, cum ne-a iubit Isus" (Ioan 13:34),* judecata şi răzbunarea fiind ale Domnului *(Romani 12:19).*

Cugetările mele pe marginea acestei lucrări de slujire în penitenciare, la secțiile de femei, le-am formulat în câteva capitole introductive, urmate apoi de experiențe practice trăite de-a lungul celor nouă ani de slujire.

III

ÎNCHISORILE - BOLNIȚE ALE SUFLETULUI

„ Vai, neam păcătos, popor încărcat de fărădelegi, sămânță de nelegiuiți, copii stricați. Au părăsit pe Domnul, au disprețuit pe Sfântul lui Israel, l-au întors spatele... Ce pedepse noi să vă mai dea, când voi vă răzvrătiți din ce în ce mai rău? Tot capul este bolnav, şi toată inima sufere de

moarte!"

(Isaia 1:4-5)

încerc să-mi aştern cu smerită emoţie observaţiile adunate în lacrimile inimii, din „bolniţele" aspre şi reci, unde sufletele oamenilor „bolesc a moarte", dincolo de libertatea străzii, după gratiile şi sârmele ghimpate, înălţate pe ziduri masive, pentru a se putea arăta, cu degetul înspăimântat, de departe...

în aceste locuri de groază, e bine să intri şoptind... cu pas catifelat... şi înfăşurat în imaculatul halat al acelui medic dăruit, gata să facă tot ce ştie şi poate pentru ca în acest imens salon al muribunzilor să înflorească mugurii veşniciei. Spre deosebire de bolnavii care poartă boala în trupurile lor, **aici** toţi, în ţoale vărgate şi uzate, iar femeile şi cu baticuri albe, marchează de departe statutul implacabil de: CONDAMNAT, PUŞCĂRIAŞ, DEŢINUT, ÎNCHIS... Virusul rebel al „neascultării de Dumnezeu", cuibărit bine în structura intimă a omului, a ciopârţit şi sfârtecat cu lepra păcatului gândurile, voinţa şi sentimentele, lăsând de cele mai multe ori trupul nevătămat, aşa că, buimăcit, te întrebi: *„Cum a putut omorî, tâlhări, înşela... etc, cu atâta .sânge rece', o asemenea făptură caldă, şi chiar suavă'"!* înţelegi în timp... că aşa precum există microbi şi viruşi, care atacă spre distrugere celulele vieţii, tot aşa există şi infecţia nemiloasă, ce devorează prin caninii minciunii, ai urii, ai egoismului devastator ceea ce are omul mai de preţ în sine: **sufletul.** Căci este scris: *„ Ce ar folosi unui om ca să câştige toată lumea, dacă şi-ar pierde sufletul? " (Matei 16:26).* Iar acest morb diabolic este cu bătaie lungă, pe mii de ani, căci debutând la prima pereche de oameni, proliferează haotic şi debordant, înspăimântând pe muritorii din Eden până în zilele noastre.

15

Amintesc câteva din multiplele boli care chinuie sufletele, în aceste „bolniţe", arătând că, după Scripturi, toţi, dar absolut **toţi oamenii** sunt purtători şi potenţiali bolnavi de: gând rău, crimă, curvie, preacurvie, furt, minciună, hulă, lăcomie, trufie, destrăbălare, închinare la idoli, vrăjitorie, ceartă, gelozie, mânie, dezbinare, beţie, îmbuibare, viclenie, înşelăciune, etc. (Romani 1:29-31, Matei 15:18-19). Acestea sunt câteva dintre manifestările bolii numită generic: PĂCAT - adică tot ce este călcare a legii Divine, lăsate pentru conduita omului în viaţă. Această boală îşi are lăcaşul în „inima omului", adică în ŞINELE sau EUL omului: *„Căci din inima omului ies gândurile rele, uciderile... " (Matei 15:19).*

Ce poţi face atunci când intri întâia dată într-o închisoare? Să plângi din toată inima, suferind alături de ei şi de ele, dintre care cei mai mulţi stau inconştienţi în plasa mirifică şi multicoloră a păcatului şi a morţii, care acţionează cu puteri nebănuite asupra bietului om.

Iar sfârşindu-ţi prima vizită aici, mai poţi face un lucru mare: să-ţi continui plânsul în mistuirea rugăciunii, şi aceasta te va apropia mult de Fiul lui Dumnezeu, ISUS, care *„ în timpul vieţii Sale pământeşti a adus rugăciuni şi cereri, cu strigăte mari şi cu lacrimi către Cel ce putea să-L izbăvească... " (Evrei 5:7).*

Şi aşa... pe neobservate, cu fineţea Cerului, Duhul lui Dumnezeu îţi va cuprinde umerii apăsaţi de povara vieţii şi vei putea deveni *„ împreună lucrător cu Dumnezeu" (I.Corinteni 3:9),* în marele plan de recuperare a oamenilor întemniţaţi, nu la Jilava sau Gherla, Aiud sau TÂRGŞORU-NOU... ci în imensa temniţă a Satanei... Şi să nu uităm că Dumnezeu *„nu dispreţuieşte ziua începuturilor slabe" (Zaharia 4:10).*

IV

ÎNCHISOAREA - UN LOC PRIELNIC PENTRU MAREA ÎNTÂLNIRE

„ Pregăteşte-te să-L întâlneşti pe Dumnezeul tău".

(Amos 4:12)

Când pătrunzi pe porţile permanent zăvorâte ale închisorii, orizontul se îngustează tot mai mult, devenind cât o dâră cenuşie, spânzurată deasupra hăului, ce stă gata să te înghită. începi să cunoşti feţe noi care, foarte curând, din agresivitatea monotoniei, ajung insuportabile, egoiste şi iritante. Comunicarea, ca mijloc de relaţie socială, umană sau spirituală, secătuieşte de la o zi la alta, transformându-se fie în replici monosilabice, fie în acuze guturale, certuri stridente, care adesea se termină în mânii îndârjite ori tăceri ameninţătoare.

Dar acolo unde se închide un orizont exterior, al comunicării cu semenii, se deschide un alt orizont interior, al singurătăţii. După Revoluţia din 1989, în ţara noastră s-au deschis uşile înţepenite şi grele ale temniţelor, unde întunericul cădea peste inimile oamenilor ca un bolovan încins în flăcările iadului... şi au început să pătrundă şi ACOLO raze din Lumina Cerului - Lumină din Lumină - *„care luminează în întuneric, şi întunericul n-a biruit-o" (loan 1:5).* Astfel, în închisori a pătruns Cuvântul lui Dumnezeu - BIBLIA -, literatura religioasă, slujbele religioase, cântări de laudă lui

Dumnezeu, şi alte forme ale dăruirii creştine.

Când pătrunzi într-o încăpere întunecoasă, totul ți se pare ordonat şi curat, până la apariția primei raze de soare, care arată realitatea aşa cum este, nu cum ți se pare...

Aşa este şi în lăuntrul tainic al ființei umane, unde stăpâneşte bezna putredă de moarte, prin cătuşele milenare ale răului cu multiplele-i fețe. De multe ori aici, sub îndurarea şi străluminarea lui Dumnezeu, adevărata Lumină ce purcede din LOGOSUL SFÂNT străbate cu laserul cerului până în străfunduri... deschizând porțile celui mai tainic cavou ferecat cu cele mai multe lacăte şi gratii: ABISUL conştiinței

17

umane. Cele mai multe femei aici au citit pentru prima dată din Biblie sau au auzit

chemarea blândă a Mântuitorului: „ *Veniți la Mine, toți cei trudiți şi împovărați, şi*

vă voi da odihnă pentru sufletele voastre" (Matei 11:26).

„Aş vrea ca de la începutul acestei scrisori să vă mulțumesc din inimă pentru

contribuția pe care o aveți asupra vieții mele. Mi-ați dat cea mai mare fericire care poate exista: mi L-ați făcut cunoscut pe Isus. Am învățat capot să mă bucur şi aici

de viață, am cunoscut adevăratul sens al vieții. Eu cred în Dumnezeu şi acum sunt doar la început, sunt o elevă care vrea să descopere mult mai multe despre tot ce a făcut şi face Dumnezeu. Nu ştiu exact ce m-a determinat să vă scriu, dar poate este sentimentul de sfială pe care-l am atunci când veniți la noi şi mi-e ruşine să nu spun cu voce tare ceea ce gândesc. Eu sunt cea mai păcătoasă dintre toate ființele şi nu am crezut că mai pot avea vreodată şansa de a spera la viitor. Pedeapsa mea este de 7 ani de detenție, şi la începutul detenției nu-mi doream nimic decât să scap de viață. Acum mă rog lui Dumnezeu să-mi dea putere să trec peste acest obstacol şi în tot timpul detenției să pot cunoaşte mai mult despre dragostea lui Dumnezeu pentru toți oamenii..." sunt fragmente din scisoarea primită recent (oct. 1999) de la B. A. aflată în Penitenciarul din Aiud.

O altă prietenă din Târgşor, C.L., îmi scria tot în aceeaşi perioadă: *„...Țin să vă fac cunoscut că, în puținul timp de când sunt la Târgşor, pot să afirm că în sufletul meu s-a produs o schimbare. Totul a avut loc de când am ascultat cele spuse de dvs. şi de ceilalți frați şi surori ce au venit la noi. Doresc*

pe parcurs să devin mai apropiată de sfaturile dvs. "...

In aceste condiții, detenția se poate transforma în binecuvântare, închiderea în iluminare, agitația în taina păcii, secunda în veşnicie, singurătatea în întâlnirea cu glasul Creatorului, prin scrisoarea Lui de dragoste, Sfânta Scriptură. Prin puterea Sa, nebănuită de noi, „ *acest loc al suferinței"* poate fi preschimbat în marea şi unica întâlnire cu Mântuitorul lumii, ca Salvator personal, sub privirea plină de dragoste a TRINITĂȚII.

Asistăm astfel la minunea divină din inimile unor femei, care prin credința salvatoare devin copii de Dumnezeu...

Sindromul apăsător al singurătății sinistre poate fi schimbat cu cel al apartenenței la o mare famiiie... Aşa îmi mărturisea I.Ş. într-o scrisoare primită în 1994: *„... Am început să citesc Biblia, de atunci dorm cu ea la cap, iar teama mi-a dispărut. Este nemaipomenit. Acum, aici, aceasta este unica mea mângâiere. Acum nu mă mai simt deloc părăsită, cum mă simțeam înainte. Trebuie să vă spun că-mi era foarte greu, nu suportam gândul că, din alintata familiei, dintr-odată am devenit... oaia neagră, adică ruşinea familiei..."*

Din această cerească întâlnire, sufletele învață să se bucure de promisiunea divină, care rămâne statornică: *„ Căci El însuşi a zis: Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi" (Evrei 13:5b).*

18

V

ÎNCHISOAREA - UN LOC AL PLÂNSULUI CU AMAR

„Dar chiar acum, zice Domnul, întoarceți-vă la Mine, cu toată inima, cu post, cuplânset şi cu bocet..."

(Ioel2:12) „Şi îndată a ieşit afară şi a plâns cu amar".

(Luca 22:62)

în temniță ajung oamenii cu sufletul pietrificat şi sfâşiat de atacurile violente ale răutății şi bestialității egoismului feroce, precum şi de plăgile nefaste ale *„ mersului lumii acesteia, ale domnului puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fii neascultării" (Efeseni 2:1).* Pe obrazul lor poate că demult s-a uscat lacrima, acea lacrimă sinceră de căință adevărată. Sigur că lacrimile sunt de multe feluri: de durere fizică, de teamă, de necaz sufletesc, de dor, de candoare, de nostalgie, de mânie, de bucurie... şi lista ar putea continua... dar numai un singur fel de lacrimi generează pocăința şi ne pun în relația corectă cu Creatorul nostru, lacrimile de pocăință ale „plânsului cu amar".

Răul inițial intrat în structura primului om, şi prin el în omenire, aduce nu numai teama şi angoasa plutirii în golul existențial, ci şi tendința permanentă de a învinui pe altul, de a vedea *„paiul din ochiul fratelui tău"* şi nu propria vinovăție, adică *„bârna din ochiul meu" (Matei 7:3).* Adam a învinuit-o pe Eva, *„femeiape care mi-ai dat-o" (Geneza 3:12),* indirect acuzându-L pe Dumnezeu. Iar Eva s-a scuzat: *„Şarpele m-a amăgit..." (v.13),* aşa se întâlneşte şi aici... în închisoare. Femeile caută să-şi găsească scuze ce țin de împrejurări, chinuindu-se în această mreajă diabolică. Dacă ne aşezăm în fața oglinzii sufletului din Cartea Cărților, poate că ne îngrozim, dar acesta este adevărul: „ *Toți s-au abătut şi au ajuns nişte netrebnici.Nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar. Gâtlejul lor este un mormânt deschis, se slujesc de limbile lor ca să înşele; sub buze au venin de*

umane. Cele mai multe femei aici au citit pentru prima dată din Biblie sau au auzit chemarea blândă a Mântuitorului: „ *Veniți la Mine, toți cei trudiți şi împovărați, şi vă voi da odihnă pentru sufletele voastre" (Matei 11:26).*

„Aş vrea ca de la începutul acestei scrisori să vă mulțumesc din inimă pentru contribuția pe care o aveți asupra vieții mele. Mi-ați dat cea mai mare fericire care poate exista: mi L-ați făcut cunoscut pe Isus. Am învățat capot să mă bucur şi aici de viață, am cunoscut adevăratul sens al vieții. Eu cred în Dumnezeu şi acum sunt doar la început, sunt o elevă care vrea să descopere mult mai multe despre tot ce a făcut şi face Dumnezeu. Nu ştiu exact ce m-a determinat să vă scriu, dar poate este sentimentul de sfială pe care-l am atunci când veniți la noi şi mi-e ruşine să nu spun cu voce tare ceea ce gândesc. Eu sunt cea mai păcătoasă dintre toate flintele şi nu am crezut că mai pot avea vreodată şansa de a spera la viitor. Pedeapsa mea este de 7 ani de detenție, şi la începutul detenției nu-mi doream nimic decât să scap de viață. Acum mă rog lui Dumnezeu să-mi dea putere să trec peste acest obstacol şi în tot timpul detenției să pot cunoaşte mai mult despre dragostea lui Dumnezeu pentru toți oamenii... " sunt fragmente din scisoarea primită recent (oct. 1999) de la B.A. aflată în Penitenciarul din Aiud.

O altă prietenă din Târgşor, C.L., îmi scria tot în aceeaşi perioadă: *„...Țin să vă fac cunoscut că, în puținul timp de când sunt la Târgşor, pot să afirm că în sufletul meu s-a produs o schimbare. Totul a avut loc de când am ascultat cele spuse de dvs. şi de ceilalți frați şi surori ce au venit la noi. Doresc pe parcurs să devin mai apropiată de sfaturile dvs. "...*

In aceste condiții, detenția se poate transforma în binecuvântare,

închiderea în iluminare, agitația în taina păcii, secunda în veşnicie, singurătatea în întâlnirea cu glasul Creatorului, prin scrisoarea Lui de dragoste, Sfânta Scriptură. Prin puterea Sa, nebănuită de noi, *„ acest loc al suferinței"* poate fi preschimbat în marea şi unica întâlnire cu Mântuitorul lumii, ca Salvator personal, sub privirea plină de dragoste a TRINITĂȚII.

Asistăm astfel la minunea divină din inimile unor femei, care prin credința salvatoare devin copii de Dumnezeu...

Sindromul apăsător al singurătății sinistre poate fi schimbat cu cel al apartenenței la o mare famiiie... Aşa îmi mărturisea I.Ş. într-o scrisoare primită în 1994: *„... Am început să citesc Biblia, de atunci dorm cu ea la cap, iar teama mi-a dispărut. Este nemaipomenit. Acum, aici, aceasta este unica mea mângâiere. Acum nu mă mai simt deloc părăsită, cum mă simțeam înainte. Trebuie să vă spun că-mi era foarte greu, nu suportam gândul că, din alintata familiei, dintr-odată am devenit... oaia neagră, adică ruşinea familiei... "*

Din această cerească întâlnire, sufletele învață să se bucure de promisiunea divină, care rămâne statornică: *„ Căci El însuşi a zis: Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi" (Evrei 13:5b).*

18

V

ÎNCHISOAREA - UN LOC AL PLÂNSULUI CU AMAR

„Dar chiar acum, zice Domnul, întoarceți-vă la Mine, cu toată inima, cu post, cuplânset şi cu bocet... "

(Ioel2:12)

„Şi îndată a ieşit afară şi a plâns cu amar".

(Luca 22:62)

în temniță ajung oamenii cu sufletul pietrificat şi sfâşiat de atacurile violente ale răutății şi bestialității egoismului feroce, precum şi de plăgile nefaste ale *„mersului lumii acesteia, ale domnului puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fii neascultării" (Efeseni 2:1).* Pe obrazul lor poate că demult s-a uscat lacrima, acea lacrimă sinceră de căință adevărată. Sigur că lacrimile sunt de multe feluri: de durere fizică, de teamă, de necaz sufletesc, de dor, de candoare, de nostalgie, de mânie, de bucurie... şi lista ar putea continua... dar numai un singur fel de lacrimi generează pocăința şi ne pun în relația corectă cu Creatorul nostru, lacrimile de pocăință ale „plânsului cu amar".

Răul inițial intrat în structura primului om, şi prin el în omenire,

aduce nu numai teama şi angoasa plutirii în golul existenţial, ci şi tendinţa permanentă de a învinui pe altul, de a vedea *„paiul din ochiul fratelui tău"* şi nu propria vinovăţie, adică *„bârna din ochiul meu" (Matei 7:3).* Adam a învinuit-o pe Eva, *„femeiape care mi-ai dat-o" (Geneza 3:12),* indirect acuzându-L pe Dumnezeu. Iar Eva s-a scuzat: *„Şarpele m-a amăgit..." (v.13),* aşa se întâlneşte şi aici... în închisoare. Femeile caută să-şi găsească scuze ce ţin de împrejurări, chinuindu-se în această mreajă diabolică. Dacă ne aşezăm în faţa oglinzii sufletului din Cartea Cărţilor, poate că ne îngrozim, dar acesta este adevărul: „ *Toţi s-au abătut şi au ajuns nişte netrebnici.Nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar. Gâtlejul lor este un mormânt deschis, se slujesc de limbile lor ca să înşele; sub buze au venin de*

19

^^,I.M, *guru ie este pună de blestem şi de amărăciune, au picioarele grabnice să verse sânge; prăpădul şi pustiirea sunt pe drumul lor; nu cunosc calea păcii, frica de Dumnezeu nu este înaintea ochilor lor" (Romani 3:12-18).*

Când aceste femei îndurerate şi împietrite aud Cuvântul Vieţii, cu urechile conştiinţei şi ale tăcerilor răscolitoare, trăiesc momente unice, limpezite în focul lacrimilor amare... Acestea vin ca o descătuşare ancestrală şi, trezindu-se la „cân-tatul cocoşului" străjuitor al zorilor noi, se întâlnesc, ca odinioară ucenicul Petru, cu Domnul Domnilor, ISUS CRISTOS, care mergând să moară pentru păcatele noatre, *„lepriveşte ţintă" (Luca 22:6)* în cugetul muribund şi otrăvit de păcate.

Şi aşa... fără foşnet şi paradă, cu paşi neauziţi şi nevăzuţi, cele care privesc ţintă în ochii înlăcrimaţi ai Mântuitorului ies afară din văgăuna nopţii şi a morţii spirituale, descifrând dulceaţa plânsului cu amar.

Reproduc în acest sens un fragment din scrisoarea unei prietene - aşa le numesc eu pe toate femeile întâlnite acolo - pe care am primit-o în anul 1993: *„Deci... am primit în total 18 ani... După ce-am venit la Tărgşor, s-au întrerupt toate gândurile mele. M-am împietrit... Nu am mai plâns de doi ani, nici de durere. Dar acum, da... Am să mă străduiesc să mă apropiu de Adevăr... " (VI.).*

Aceste dezlănţuiri de tânguiri sincere le limpezesc ochii orbiţi de neguri... şi încep să-şi „vină în fire", constatând că salvarea adevărată le vine numai de la Acela care a murit în locul lor, din cauza păcatelor omenirii, şi a lor, ca să aducă în suflet pacea împăcării cu Dumnezeu. De asemenea, aici învaţă să trăiască realitatea Scripturii, experimentând fiecare, într-un fel personal, cum: *„...vorbeşte CelPrea-înalt, a cărui locuinţă este veşnică şi al*

cărui Nume este sfânt. Eu locuiesc în locuri înalte şi în sfinţenie, dar sunt cu omul zdrobit şi smerit, ca să înviorez duhurile smerite şi să înviorez inimile zdrobite " (Isaia 57:15). Doar El poate *„preface tânguirile în veselie, dezlegând sacul de jale, încingându-mă cu bucurie, pentru ca inima mea să-Ţi cânte şi să nu stea mută. Doamne Dumnezeule, eu pururea Te voi lăuda" (Psalm 30:11-12).*

VI

ÎNCHISOAREA - UN POTENŢIAL LOC AL IERTĂRII DIVINE

„ Unul din tâlharii răstigniţi îl batjocorea... dar celălalt l-a înfruntat şi i-a zis: ‚Nu te temi tu de Dumnezeu... pentru noi este drept, căci primim pedeapsa cuvenită pentru fărădelegile noastre'... Şi a zis lui Isus: .Doamne, adu-Ţi aminte de mine când vei veni în împărăţia Ta'. Isus a răspuns: .Adevărat îţi spun că astăzi vei fi cu Mine în rai'".

(Luca 23:39-43)

Stând sub spectrul osândei şi al izolării, prin vinovăţia dovedită în mod public, întemniţatul intră între zidurile reci fără nici o nădejde de îndreptare. Pedeapsa ce vine în urma săvârşirii unei infracţiuni morale, civice, sociale, economice, etc. oferă puţine şanse de îndreptare, căci răul are rădăcini prea adânci în fiinţa umană, iar frustrările ce urmează detenţiei aspresc doar sufletul, nu-1 vindecă de boala păcatului. Şi de cele mai multe ori „robul" (în sens de rob al păcatului) iese mai înrăit, mai înarmat în tehnica distrugerii, mai violent, mai îndârjit în afirmarea potenţialului distructiv din firea sa.

Orice încălcare a legilor divine (cu referire la conduita morală şi socială) apasă în conştiinţa omului cu o forţă ce nu poate fi învinsă sau atenuată, prin metode umane, căci e vorba de o întinare, o înnegrire, o violare a structurii intime, aşezate de Dumnezeu în om: sufletul.

Curăţirea, spălarea, iertarea acestor impurităţi sufleteşti numite păcate şi care întinează întotdeauna viaţa, în sine, nu se poate face prin nici o tehnică umană. Iar după legitatea lui Dumnezeu *„ viaţa, adică sufletul trupului este în sânge. Vi l-am dat ca să-l puneţi pe altar, ca să slujească de ispăşire pentru sufletele voastre, căci prin viaţa din el face sângle ispăşire" (Levitic 17:11).* De aceea, scris este că *„fără*

vărsare de sânge nu este iertare" (Evrei 9:22), şi numai*,,sângele luiIsus ne curăţă de orice păcat" (l.Ioan 1:7).*

Şi nimeni nu poate cunoaşte pacea şi liniştea fără iertarea păcatelor. Misiunea complexă a Fiului lui Dumnezeu, pe pământ, a avut ca scop major jertfa de pe Golgota, prin care să *„ridicepăcatul lumii" (Ioan 1:29)*

Primul rod al iertării divine a fost tocmai un tâlhar. De ce? Probabil din mai multe motive: şansa iertării se dăruieşte tuturor, iar tâlharul este un reprezentat al celor căzuţi şi sub oprobriul mulţimii; pentru a primi iertarea sfântă nu trebuie să faci tu anumite lucruri deosebite, sau fapte bune, prin care să poţi „merita" acest Har al iertării. Dacă eşti iertat în ultimele clipe din viaţă, ori din pruncia ta, te consideri creştin şi ai mers pe calea Domnului, ţi se dă aceeaşi moştenire: viaţa veşnică în împărăţia lui Dumnezeu. Se intră în împărăţia Sfântă nu prin botez, care este doar un prilej de mărturie publică a credinţei mântuitoare, ci prin credinţă, aşa după cum scrie: *„ Cine va crede şi se va boteza va fi mântuit; iar cine nu va crede, va fi osândit" (Marcu 16:16).* Mărturisirea credinţei în Domnul Isus, aşa cum este scrisă la Romani 10:9: *„Dacă mărturiseşti cu gura ta pe Isus ca Domn, şi dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morţi, vei fi mântuit"* se împlineşte pentru prima dată în cazul tâlharului din dreapta, căci el, deşi chinuit şi atârnat în piroane, nu se sfieşte să mărturisească cum că el crede că Isus este împăratul unei împărăţii veşnice ce va să vină, şi deci implicit credea şi în învierea Lui.

A înţelege legile divine prin prisma legilor pământeşti este aproape imposibil. Legile umane nu iartă, ci condamnă! Dar pentru că Dumnezeu este atât Judecător, cât şi Creator, *„ îndelung răbdător şi plin de bunătate " (Psalm 145),* poate să împlinească „MINUNEA" în atotputernicia Sa. Iar în Jertfa de pe cruce a lui Isus Cristos *„bunătatea şi credincioşia se întâlnesc, dreptatea şi pacea se sărută" (Psalm 85: 10),* căci Dumnezeu însuşi S-a încărcat cu pedeapsa pe care fiecare o meritam şi S-a lăsat batjocorit de către propria Sa creatură, pentru ca prin această cumplită pedeapsă luată asupra Lui să poată da iertare şi pace aceluia ce primeşte, prin credinţă, domnia iubirii şi dreptăţii Sale în inima lui.

Pentru multe dintre femei, detenţia devine locul miraculos al bucuriei iertării păcatelor. *„Doamne Isuse, eu sunt o păcătoasă şi mă căiesc de toate păcatele. îţi mulţumesc că ai murit şi pentru mine ca în sângele Tău să-mi speli păcatele. Vreau să Te primesc în inimă ca Domn şi Mântuitor... ",* îmi scria în 1996 din Târgşor Ţ.C.

Cu prietena mea V.I. am o corespondenţă bogată, iar în una din scrisorile primite în toamna aceasta îmi scria: *„...în primul rând am răspuns*

că doamna Lidia vine aici din 1991. Nici capelă nu exista pe atunci aici. Eram la începutul pedepsei, mereu mă gândeam să mă sinucid. Ceea ce am şi încercat. Nu ştiam ce este cu mine, am omorât un om, ce mai căutam în viață? Ceea ce mi-a intrat în suflet de la prima întâlnire cu tine (eu le-am dat voie să-mi spună pe nume, direct) *este că Dumnezeu iartă orice păcat, căci El ne iubeşte, şi pentru aceasta Şi-a dat unicul Fiu, pentru a salva prin sângele Lui omenirea. Sângele Lui spală orice păcat. Aveam coşmar*

peste coşmar, mereu primeam scrisori de la tine, când mă simțeam chiar singură. Aveam şi eu pe cineva care se ruga pentru mine. Iar Biblia de la tine am primit-o, eu nu am avut Biblia mea niciodată. Şi atunci ce alt motiv îmi trebuie ca să-mi predau viața lui Isus? "

Şi din scrisorile primite de la O. M. din Târgşor reiese această dorință de a-L cunoaşte tot mai mult pe Dumnezeu în modul cel mai serios: *„...deoarece până acum am trăit în întuneric şi păcat. Aşa ați spus că toți suntem cu păcate, dorite sau nedorite, dar totuşi trebuie să avem curajul să ne mărturisim păcatele şi să căutăm , lumina', care ne va arăta calea spre pocăință. Eu îmi doresc nespus de mult această cale şi lupt să ies din acest întuneric. Aveam un suflet foarte greu, îngreunat şi înfrânt, dar îndreptându-mă încet-încet spre curiozitatea de a citi aici unele broşuri şi cărți, în care se vorbea despre Dumnezeu, de dragoste şi har spiritual, am început să îmi reperez unele pasaje care m-au fascinat, şi aşa am început să citesc în Noul Testament. Aşa mi-a venit ideea să-L cunosc cu adevărat pe Dumnezeu. La această hotărâre a fost şi prima dvs. scrisoare, şi apoi celelalte, care m-au antrenat şi mi-au deschis un alt orizont. Pentru acest fapt doresc mult de tot să intru într-o familie spirituală, care este biserica, şi din care doresc să fac parte... "*

VII

ÎNCHISOAREA - LOCUL MARII BĂTĂLII

„... Potrivnicul nostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcneşte, căutând pe cine să înghită ".

(1.Petru 5:8) Cumplita bătălie şi încleştare între forțe şi stăpâniri nu este acolo unde sunt tot felul de arme moderne, nucleare, chimice, bacteriologice, sau diferite tactici superioare de luptă, sau acolo unde curge sânge, sau rămâne scrum, sub rănile încinse de văpaia distrugerii... ci în cu totul altă parte.

Scrie în Sfânta Carte: *„ Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii şi sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cereşti" (Efeseni 6:12).*

Iar acest război spiritual este cu atât mai aprig, cu cât marea miză şi bogăție râvnită nu este perisabilă, ca oricare altă valoare, şi nu se termină odată cu ceea ce vedem şi pipăim, ci ea ține de lumea fără sfârşit a veşniciei. Această luptă a început în Eden şi va continua până la judecata din urmă, iar dezlănțuirea de forțe nebănuite se face pe scena vie de luptă: inima omului, sfâşiindu-i pe rând mintea, rațiunea, întunecând-o, pervertind sentimentele şi înrobind răului voința.

Aşa că inamicul păcii, al iubirii, al cinstei, al dreptății, Satana, atacă, dând „târcoale ca un leu care răcneşte", urmărind doar distrugerea, disperarea, ura, coşmarul, neliniştea, de la care este doar un milimetru până la sinucidere, crimă şi moarte veşnică.

închisorile sunt locuri cu totul speciale, situate pe linia întâi de bătălie spirituală, unde Răul s-a înlănțuit în timp... legând „fedeleş" sufletele întunecate de păcat, pietrificându-le.

24

Isus Cristos a descris sistemul acestei bătălii, iar apostolul Pavel în epistola către Efeseni capitolul 6 descrie echipamentul necesar în această luptă strânsă. „Duhul necurat, când a ieşit din om, umblă în locuri fără apă, căutând odihnă şi n-o găseşte. Atunci zice: *„Mă voi întoarce în casa mea, de unde am ieşit. Şi când vine în ea, o găseşte goală, măturată şi împodobită" (Matei 12:43-44).* Până aici situația e clară: lupta între duhurile necurate şi inima omului devine evidentă abia atunci când duhul râu e silit să plece din casa lui, inima omului. Şi duhurile necurate caută „odihnă", dar de altă natură, odihna lor este dezastrul inimii. Şi negăsind-o, se întorc... şi găsesc schimbări esențiale... Cine a măturat casa inimii? Nicidecum omul! El nu-şi poate curați, respectiv mătura mizeria dureroasă şi devastatoare a păcatelor sale, ci numai *„Acela care este mai mare decât inima omului" (l.Ioan 3:20),* Dumnezeu, prin *„sângele lui Isus Cristos, care ne curăță de orice păcat" (l.Ioan 1:7).* Podoabele? O, nicidecum nu sunt exterioare..., ci Tatăl Ceresc, atunci când primeşte fiii risipitori, îi îmbracă cu *„haina cea mai bună" (Luca 15:22),* adică *„suntem socotiți neprihăniți prin sângele Lui" (Romani 5:9),* haina neprihănirii lui Cristos, prin credință, ni se dă şi nouă. Inelul din deget reprezintă noul legământ, nu al Legii, încheiat pe Muntele Sinai, ci al

harului, pecetluit cu sânge sfânt, pe Muntele Gol-gota. încălţămintea din picioare reprezintă invitaţia şi îndrumarea de a merge pe alt drum, pe Calea Domnului. Lucrările de bază, construcţia în sine a noii zidiri spirituale, mântuirea, salvarea de la moartea veşnică, o face Dumnezeirea.

Nouă ne rămâne lucrarea de întreţinere, în fiecare zi, a ceea ce am primit de la El în dar. Aşa că mântuirea nu este ceva ce primesc o dată, ca un cadou, pe care-1 pun... oriunde... şi-mi văd de treabă... ci ceea ce am primit trebuie să păstrez, să întreţin, să dezvolt, să dau şi altora... Cuvântul „goală" din spusele Mântuitorului se leagă întrutotul de om. Ce are el de făcut?

Aduc doar câteva dintre cele mai importante lucrări: *„Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta" (Psalm 119:11), „vegheaţi şi ruga-ţi-vă ca să nu cădeţi în ispită..." (Matei 26:41), „dar chiar acum, zice Domnul, întoarceţi-vă la Mine, cu post, cuplânset şi cu bocet" (Ioel 2:12), „mulţumiţi totdeauna lui Dumnezeu pentru toate lucrurile... " (Efeseni 5:20), „ vorbiţi între voi cu psalmi, cu cântări de laudă... şi cântaţi şi aduceţi din toată inima laudă Domnului" (Efeseni 5:19), „dar cine va răbda până la sfârşit va fi mântuit" (Matei 24:13),* şi lista este doar un început... Iar dacă aceste atitudini noi nu încep să fiinţeze în inima noastră, desigur că rămâne *„ casa goală ".*

Ce se întâmplă în continuare? *„Atunci duhul necurat se duce şi ia cu el alte şapte duhuri mai rele decât el, intră în casă, locuiesc acolo, şi starea din urmă a omului acestuia ajunge mai rea decât cea dintâi" (Matei 12:45).* Asemenea stări se pot observa frecvent în jurul nostru. Acolo însă, în închisoare, lupta este şi mai mare, pentru că orice dorinţă de schimbare în bine, în acea colectivitate rebelă, este repede ridiculizată, ponegrită, sfidată cu batjocură. Lipseşte şi protecţia spirituală, permanentă a unei biserici, care poate aplica principiul biblic: *„Să veghem unii asu-*

pra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste şi la fapte bune" (Evrei 10:24).

Apostolul Pavel în Epistola către Efeseni, capitolul 6, desfăşoară sub ochii cititorului tot echipamentul necesar în bătălia spirituală. „Staţi gata" e prima cerinţă, adică vegherea în poziţie de luptă „non stop". Apoi încingerea cu brâul „adevărului", ceea ce înseamnă trecerea pe tărâmul lui Dumnezeu. Adevărul este întâi o PERSOANĂ, şi apoi e şi o noţiune. „Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa" este una din prezentările pe care Şi le face Isus Cristos

acestei lumi. „ Platoşa neprihănirii" vine să apere din toate părțile, căci doar primind pe Isus, Adevărul, şi rămânând apoi în El, devii curat, neprihănit, adică pus deoparte pentru Dumnezeu.

„Râvna Evangheliei păcii" va încălța picioarele, care vor alerga de acum nu pe căile morții păcatului, ci pe *„ Căile Domnului" (Psalm 128:1).* Deşi este *„platoşa neprihănirii",* acel pieptar protector, totuşi trebuie şi *„scutul credinței",* care e mobil şi se îndreaptă tot timpul în direcția de unde vin *„săgețile arzătoare ale celui rău" (Efeseni 6:16).* Pe cap se pune *„coiful mântuirii",* pentru a fi clar în mintea fiecăruia că mântuirea este un îndelung proces, care începe primind adevărul lui Dumnezeu în inimă, şi apoi *„făcând fapte vrednice de pocăință" (Luca 3:8),* şi *„ răbdândpână la sfârşit, vei fi mântuit" (Matei 24:13).* Un războinic trebuie să aibă şi arme de atac, nu numai de apărare, de aceea e necesară şi *„sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu" (v.17).* Iar această sabie nu e ca oricare alta, ci *„este o sabie cu două tăişuri; pătrunde până acolo că desparte sufletul şi duhul, încheieturile şi măduva, judecă simțirile şi gândurile oamenilor" (Evrei4:12).* Cuvântul lui Dumnezeu este *„viu şi lucrător",* având putere şi împotriva duhurilor rele.

Acest ciudat războinic are o respirație specială: *„Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni şi cereri. Vegheați la aceasta..." (v.16).*

Reproduc un sumar fragment din scrisoarea trimisă de la Târgşor de B.E.: „... *Nu mă prea au la sufletul lor că sunt pocăită şi râd de mine când văd că mă rog, sau când mă văd că stau. de vorbă cu vreo femeie nouă, atunci le aud cum mă vorbesc de rău şi zic: Iată, pocăita vrea săpocăiască şi pe femeia aia...* " O cunosc bine pe B.E., s-a luptat mult timp cu țigara, cu sudalma, cu minciuna, cu răutatea, etc. şi în ciuda mersului anevoios, ea s-a eliberat de la Târgşor în 1998, cu gândul ferm: *„Mă întorc din toată inima la Dumnezeu"* - şi aşa face...

26

VIII

ÎNCHISOAREA - UN LOC AL SCHIMBĂRII ÎN BINE, PRIN NAŞTEREA DIN NOU

„El ne-a mântuit nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea naşterii din nou şi prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt".

(Tit 3:5)

Cine s-ar aştepta să se schimbe ceva în bine, în locul damnat al frustrărilor? Lumea dinafară cu amintirile şi zvâcnirile ei, ascunse bine în

lumea dinăuntru a sufletului, scapă la orice percheziție severă, iar acolo, în bezna de coşmar a suspinului neauzut, toate se învălmăşesc sub fruntea întunecată, deşi lumina palidă a unui bec cenuşiu nu se stinge nici ziua, nici noaptea.

Apelul de dimineața şi de seara te ajută să mai crezi că exişti, poate ca un număr, sau ca o poziție într-o încăpere cu paturi suprapuse, ori ca o „marcă" scăpată printre dinți: „aia", „hoața", „criminala aia"... Şi, încet, devii „un caz", care se zbate între câteva nevoi biologice.

Şi totuşi... o rază din Cel ce este Lumina neamurilor poate pătrunde acum şi aici, prin mărturisirea Cuvântului Bibliei. Unii vin dinafară, periodic, alții dinăuntru, capelanii, lucrează toți urmărind acelaşi scop înalt: să vină împărăția lui Dumnezeu şi să se facă voia Lui, întâi în inimile oamenilor, şi apoi în lumea din jur.

Lucrările tainice ale lui Dumnezeu se fac în adâncurile ființei umane, unde ajunge sămânța Cuvântului Vieții, care prin puterea germinativă a Duhului Sfanț poate realiza „minunea", fără de care nimeni nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu. *„Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naşte din nou, nu poate vedea împărăția..." (loan 3:3).*

„Naşterea din nou" începe cu primirea în cuget a Cuvântului Bibliei şia Cuvântului întrupat, Isus Cristos, şi prin Duhul Sfânt, în conştiința omului - sau în

27

„duhul minții" (Efeseni 4:23) - ia ființă *„omul dinăuntru" (2.Corinteni 4:16),* sau *„ omul cel nou făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire şi sfințenie pe care le dă adevărul" (Efeseni 4:23-24).*

Această *„ naştere din apă şi din duh "* reface echilibrul stricat prin prin păcatul edenic. Dumnezeu 1-a avertizat pe Adam că: *„ în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreşit" (Geneza 2:17).*

Cuvântul *„moarte"* (adică despărțire) are trei sensuri, prin prisma Bibliei: primul sens este cel trăit şi de Adam şi Eva când au fost izgoniți din grădina Edenului - adică despărțire spirituală dintre Creator şi creatură, datorită păcatului neascultării. Al doilea sens este cel al morții fizice: *„La nouă sute treizeci de ani, Adam a murit".* La această moarte fizică se despart şi părțile trupului: *„țărâna în țărână, cum a fost, şi duhul la Dumnezeu, care l-a dat" (Eclesiast 12:7).* Sufletul? Sau în *„locuința morților în chinuri... ",* sau *„dus de îngeri în sânul lui Avraam" (Luca 16:19-31).* Mai este şi *„moartea a doua" (Apocalipsa 20:14),* adică despărțit de Dumnezeu pentru totdeauna.

Prin naşterea din nou se reface relația spirituală cu Dumnezeu, şi duhul omului reprimeşte valorile pierdute prin păcat: comunicarea cu Creatorul, căruia îi spune şi-L recunoaşte: Tatăl nostru... apoi revelația, sau descoperirea, întregindu-se astfel trinitatea duhului: conştiința, comunicarea, revelația.

Nicidecum nu se pot schimba oamenii din... răi în buni... educația nu schimbă firea, ci doar o cosmetizează. Natura deteriorată a omului se schimbă doar dinăuntru înafară, asemeni unui pom pădureț, care nu va face poame bune decât prin altoire, nicidecum prin gunoi la rădăcină, curățirea ramurilor, etc. Iar răul se dovedeşte mai puternic decât voința omului: *„Ştiu bine că nimic bun nu locuieşte în mine, adică în firea mea pământească, pentru că, ce-i drept, am voința să fac binele, dar n-am puterea să-lfac: Găsesc în mine legea aceasta: când vreau să fac binele, răul stă lipit de mine. Fiindcă după omul dinăuntru îmi place Legea lui Dumnezeu, dar văd în mădularele mele o altă lege, care se luptă împotriva legii primite de mintea mea şi mă ține rob legii păcatului care este în mădularele mele " (Romani 7:18-23).* Slavă lui Dumnezeu pentru frumusețea minunilor Lui şi în negura neagră din inimi, precum la începuturi... când *„pământul era pustiu şi gol; peste fața adâncului de ape era întuneric... şi Dumnezeu a zis: , Să fie lumină!' Şi a fost lumină" (Geneza 1:2-3).* Şi în închisori, *„Dumnezeu care a zis: ,Să lumineze lumina din întuneric', ne-a luminat inimile... " (2 Corinteni 4:6).*

Cuvântul Sfânt mărturisit poate fi spre viață şi veşnicie, prin naşterea din nou, sau va fi odată spre judecată şi osândă: *„Pe cine Mă nesocoteşte şi nu primeşte cuvintele Mele",* a spus Isus, *„are cine-l osândi: Cuvântul pe care l-am vestit Eu, acela îl va osândi în ziua de apoi" (loan 12:48).*

Putem avea încredere totală în valoarea veşnică a Logosului Divin, căci: *„ cerul şi pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece " (Matei 24:35),* a spus Isus. Şi chiar dacă acum nu-L putem crede pe de-a-ntregul, să-L rugăm pe Dumne-

zeu să ne ierte şi să ajute neputinței noastre, dându-ne puterea necesară pentru a crede din toată inima Cuvântul Său.

Cunosc femei la care procesul naşterii din nou a început în închisoare. Căci naşterea din nou, ca orice proces al naşterii biologice, are un început, dezvoltare embrionară, naşterea propriu-zisă, urmată de procesul creşterii. Toate aceste faze sunt supuse tot timpul „microbilor", îmbolnăvirilor, marii bătălii de supraviețuire.

Multe femei au primit sămânța Cuvântului în penitenciare şi au cugetat la ea, au început să înțeleagă şi, încet-încet, s-a produs în mintea lor o mare schimbare. Sămânța sfântă începea să germineze în duhul lor o făptură nouă, cu o natură nouă. Şi citind zilnic din Biblie, au primit putere şi chiar acolo au primit pe Isus Cristos ca Domn şi Mântuitor. întâi îşi recunosc sincer păcatele, în lacrimi de pocăință, apoi simt în inima lor iertarea reală de care aveau atâta nevoie. Şi nu poate ierta decât Acela care a plătit prețul nemărginit al ei. *„Sângele lui Isus Cristos ne curăță de orice păcat "(1 .loan 1:7).* Şi, odată cu iertarea, primeşti dorința să nu mai faci ce ai făcut, ci să te asemeni lui Iov, care la sfârşitul durerii şi al confruntării, spune smerit: *„Da, am vorbit fără să înțeleg de minuni care sunt mai presus de mine şi pe care nu le pricep... urechea mea auzise vorbindu-se despre Tine, dar acum ochiul meu Te-a văzut, de aceea mi-e scârbă de mine şi mă pocăiesc în țărână şi cenuşă" (Iov 42:3-6).*

Deci îți urăşti propriile păcate, doreşti şi te lupți să nu le mai faci. Când îl primeşti pe Isus ca Domn şi Stăpân, devii copil al lui Dumnmezeu. Textul biblic este clar: *„Isus a venit la ai Săi, dar ai Săi nu L-au primit. Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu, născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeeu" (loan 1:11-13).* întrebarea apare în mod firesc: Ce eram înainte? Eram creatura Lui, căzută în păcat, devenită astfel copilul Satanei. *„ Voi aveți de tată pe diavolul şi vreți să împliniți poftele tatălui vostru. El de la început a fost ucigaş; şi nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbeşte din ale lui, căci este mincinos şi este tatăl minciunii" (loan 8:44),* le spune Isus evreilor, un popor instruit de mii de ani cu Legea Lui Dumnezeu, dată prin Moise. Prin aceasta înțelegem că nu legea, decalogul te face copil de Dumnezeu. De ce? Nu este bună? O, nicidecum! Legea Lui este dreaptă, desăvârşită, dar nimeni nu a putut-o împlini la standardul divin: *„ Căci toți cei ce se bizuiesc pe faptele Legii sunt sub blestem; pentru că este scris: Blestemat este oricine nu stăruieşte în toate lucrurile scrise în cartea Legii să le facă" (Galateni 3:10).* Deci poți să-ți afişezi legile lui Dumnezeu pe toți pereții, şi pe frunte chiar, esența stă în împlinirea lor. Acest lucru, nimeni nu l-a dovedit în totalitate, în afară de Isus Cristos.

Astfel că această lucrare Dumnezeiască înfăptuită prin puterea Duhului Sfânt în cugetul omului începe să schimbe gândirea, aducând-o treptat la *„gândul lui Cristos" (l.Cor.2:16),* sentimentele şi voința fiind

modelate după *„chipul lui Cristos ".* Procesul de creştere este lung şi anevoios. Şi apostolul Pavel s-a confrun-

29

tat cu asemenea situații, şi le scrie celor din Galatia: *„ Copilaşii mei, pentru care iarăşi simt durerile naşterii, până ce va lua Cristos chip în voi" (Galateni 4:19).* Voința omului se va schimba în circuitul vieții şi al experiențelor ei, învățând să spună: *„Nu cum voiesc eu, ci cum voieşti Tu " (Matei 26:39).* Sentimentele nu rămân nici ele în vechea formă, ci *„pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre, prin Duhul Sfânt care ne-afost dat" (Romani 5:5),* vom descifra, prin puterea Duhului Sfânt, tainele acestei iubiri.

Acest proces, al creşterii spirituale întru asemănare cu El, continuă, *„până vom ajunge toți la unirea credinței... la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Cristos " (Efeseni 4:13-14).* Dacă trupul fizic are nevoie de cinci sau şase simțuri pentru a percepe universul fizic în care ne naştem, *„făptura nouă, în Cristos" (2. Corinteni 5:17)* are nevoie de un singur simț prin care să perceapă lumea lui Dumnezeu, pentru care este născută din nou. Care este acesta? CREDINȚA ÎN ISUS (Apocalipsa 14:12), sau cum spune epistola lui Iuda, robul lui Isus Cristos: *„credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna " (Iuda:3).*

Dacă folosim terminologia corectă, scripturală, scăpăm de atâtea confuzii. *„Păi, şi eu cred",* spun mulți, *„... ce, credința mea nu e bună"?* S-ar putea să nu fie bună, adică să fie o credință drăcească. *„ Căci şi dracii cred... şi se înfioară!" (lacov 2:19).* Credința mântuitoare vine dinspre Dumnezeu spre om, ca să ne înalțe apoi tot spre El. Aşa că nu este acea credință ca însuşire umană de a percepe tot ce nu văd din ceea ce mă înconjoară, ci este credința născută din Cuvântul Sfânt în cugetul omului. *„Astfel credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Dumnezeu" (Rom. 10:17).* O asemenea credință desigur că va dori după Dumnezeu şi lumea Lui, aşa precum *„doreşte un cerb izvoarele de apă" (Psalm 42).*

Potrivit Scripturii, în viața de fiecare zi avem două moduri de raportare, *„prin vedere, sau prin credință" (2.Corinteni 5:7), „pentru că umblăm prin credință, nu prin vedere".*

Cu fiecare zi învățăm să umblăm, prețuind mai mult nu lucrurile care se văd, şi care sunt trecătoare, ci pe cele care nu se văd şi sunt veşnice (2.Corinteni 4:18). „... *Sunt olteancă... pentru mine de acum înainte îmi voi alege calea vieții, care duce în mod sigur la țintă, şi se numeşte ISUS. El ne*

scoate din înfundătura în care am ajuns prin păcatele noastre... Fericirea este numai în Dumnezeu, şi dacă L-ai găsit pe El, atunci ea este pretutindeni... am început să citesc Biblia, aici în Târgşor, dar cu părere de rău, eu nu am o Biblie personală, ci iau cu împrumut de la alte deținute... cel mai mult îmi doresc Biblia ", am reprodus doar câteva cuvinte din frumoasele scrisori trimise de prietena O.M Desigur că i-am trimis Biblia dorită şi mă bucură râvna sinceră a ei pentru Calea Domnului. Scrisorile ei mustesc de Cuvântul lui Dumnezeu, dovedind o nouă gândire, o nouă sete şi dorință după Dumnezeu, deşi este încă după gratii...

IX

ÎNCHISOAREA - UN LOC AL ADEVĂRATEI ELIBERĂRI

„ Veți cunoaşte adevărul, şi adevărul vă va face slobozi".

(loan 8:32) „Deci dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi".

(Ioan8:36)

Visul şi dorința majoră a fiecărei deținute, sau deținut, este... fie să apară un decret special, care să-i aducă vestea bună a eliberării înainte de termen, fie să ajungă ziua cea mare, în care va ieşi pe poarta ce se deschide automat, cu un zgomot strident şi sinistru, spre libertate. Omeneşte vorbind, este o dorință justificată.

Libertatea însă e în relație directă cu adevărul, şi nu cu locul în care te găseşti. Iar adevărul e Dumnezeu în Trinitatea Sa. De aceea, adevărata eliberare ține de cunoaşterea lui Dumnezeu şi a Cuvântului Său. Satana nu încetează să pervertească adevărul sfânt, modificându-L, strecurând minciuna, aceeaşi tactică de la început: *„ Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: ,Să nu mâncați din toți pomii din grădină? Atunci şarpele a zis femeii: .Hotărât că nu veți muri...'" (Geneza 3:1-5).*

Aşa face şi astăzi... strecurând falsul, cum că libertatea reală este cea exterioară, a străzii... să merg unde vreau... să fac ce vreau... momeala diabolică, prin care să crezi că eşti stăpân pe sine, şi că nu mai depinzi de nimeni... căci *„Dumnezeu ştie că în ziua când veți mânca... vi se vor deschide ochii şi veți fi CA Dumnezeu" (Geneza 3:5).* Şi astfel omul trăieşte... murind... în robia răului, care-1 stăpâneşte. Dar cine ia Cuvântul Dumnezeiesc în serios şi-1 citeşte cu sete, îl învață, îl memorează... treptat se va lumina, făcând paşii realei libertăți: *„Mă voi scula şi mă voi duce la tatăl meu şi-i voi zice: „ Tată, am păcătuit împotriva cerului şi împotriva ta, şi nu sunt vrednic să mă chem fiul tău: fă-mă ca pe unul din argații tăi" (Luca 15:18-19).*

31

Acolo unde te găseşti, poate în cea mai dezolantă celulă, ca şi fiul risipitor, în cea mai disperată stare, poţi trăi în sufletul tău cea mai mare sărbătoare, dăruită direct de Tatăl Ceresc care, aşteptându-te în pragul iubirii Sale, te va îmbrăţişa cu braţele deschise, prin crucea mântuitoare.

Cu adevărat liber din „lanţurile fărădelegii", vei putea cânta şi tu, ca Pavel şi Sila, în toiul nopţii, rugându-te Domnului, deşi picioarele le erau puse în butuci, iar mâinile le erau înlănţuite. Şi chiar dacă un cutremur ar deschide porţile închisorii, ca odinioară (Fapte 16:26-27), tu nu vei alerga la uşa deschisă, ci vei asigura pe gardieni: *„Să nu-ţi faci nici un rău, căci toţi (toate) suntem aici" (v.28).* Iar roadele sfinte ale eliberării cereşti se vor vedea în jurul tău prin întoarcerea oamenilor la Dumnezeu, ca temnicerul în închisoarea din Filipi (Fapte 16).

„Nu-mi pare rău că am făcut aproape zece ani de detenţie, deoarece am reuşit să-L cunosc pe Isus Mântuitorul meu şi ştiu că El mă iubeşte şi mă iartă, căci îmi pare rău pentru ce am făcut, şi-s sinceră. întotdeauna am fost sinceră cu dvs. şi vă ascult, căci îndemnurile dvs. mi-aufost de mare folos. Am stat analizând situaţia care m-a determinat să fac fapta, am descoperit că am avut lipsuri şi, în primul rând, că nu-L cunoşteam pe Isus... Faptul că am ajuns în închisoare este îngăduit de Domnul ca să-mi aduc aminte de El, este metoda prin care Dumnezeu m-a salvat de la autodistrugere. Eu Ii mulţumesc că am ajuns să-L cunosc şi mă simt mai eliberată sufleteşte ", îmi scria A.D. în una din multele ei scrisori din corespondenţa noastră.

32

X

„AU GĂSIT CU CALE SĂ ALEAGĂ VREO CÂŢIVA DINTRE EI"

(Fapte 15:22)

Capitol întocmit de Mariana Benea -

PRISON FELLOWSHIP - MISIUNEA CREŞTINĂ PENTRU ÎNCHISORI

„ Trestia frântă n-o va zdrobi, şi mucul care mai arde încă, nu-l va stinge ".

Isaia 42:3

Frison Fellowship a fost fondată în Statele Unite în 1976 de către Charles W. Colson, fost consilier special al preşedintelui Nixon, curând după ce a fost eliberat din închisoare, unde vreme de şapte luni a fost închis ca urmare a scandalului Watergate.

în timpul detenţiei, Charles Colson a fost martorul schimbării pe care

o face în viețile oamenilor credința în Isus Cristos şi a devenit convins că soluția veridică la criminalitate nu constă din intervenții terapeutice elaborate, regimuri instituționa-lizate sau reforme legislative, ci este o reînnoire de natură spirituală. în perioada în care a fondat Prison Fellowship, Colson a scris două cărți care au detaliat experiența sa privitoare la scandalul Watergate şi convertirea sa la Cristos *(Born Again,* apărută la Editura Logos în 1994 cu titlul *Născut din nou),* respectiv despre începuturile organizației Prison Fellowship *(Life Sentence).*

Activitatea susținută şi scrierile lui Charles Colson au făcut din'Prison Fellowship o mişcare foarte cunoscută, nu numai în Statele Unite, ci şi în lume. Astfel, în 1979, reprezentanți ai grupurilor Prison Fellowship din Australia, Canada, Anglia, Noua Zeelandă şi Bahamas au fondat Prison Fellowship International (PFI), ca o asociație a organizațiilor PF naționale, care este în prezent cea mai extinsă mişcare de voluntari ce acționează în sfera afectată de criminalitate. PFI este afiliată la ONU

(Consiliul Economic şi Social) şi cuprinde 88 de țări.

PF porneşte de la premisa că rădăcinile crimei nu provin din carențele economice, sociale sau educaționale, ci în primul rând sunt de natură morală şi spirituală, în fond, crima îşi trage sevele din refuzul tragic şi violent de a iubi. Paradoxul este că umanitatea a fost creată pentru a primi şi a oferi dragoste. însă dragostea este o capacitate care trebuie învățată şi hrănită în permanență, iar ucenicia naturală pentru aceasta este familia. în măsura în care familiile eşuează în manifestarea dragostei, mulți dintre copiii defavorizați ai acestor familii găsesc căi distructive pentru împlinire şi satisfacție. De aceea, corijarea şi reabilitarea infractorilor necesită, înainte de toate, o schimbare radicală de natură spirituală, ceea ce va avea drept consecință reorientarea vieții şi a sistemului de valori. Schimbările sunt posibile din cauza lui Dumnezeu, care poate topi inimile înghețate şi vindeca mințile deformate de păcat. Prin expresiile tangibile de altruism manifestate de voluntari, deținuții încep să-L experimenteze pe Dumnezeu şi să înțeleagă cum le poate reclădi viața.

Prison Fellowship România -Misiunea Creştină pentru închisori- a fost fondată în 27 septembrie 1993, propunându-şi să fie o mişcare creştină de reconciliere şi restaurare pentru toți oamenii ale căror vieți sunt afectate în vreun fel sau altul de criminalitate, să dea Bisericii posibilitatea de a se implica activ în viețile deținuților, să încerce să schimbe atitudinea societății

față de foştii deținuți şi, nu în ultimul rând, să contribuie la reforma sistemului penitenciar.

In prezent, PFR numără 2500 de voluntari din 11 denominațiuni creştine şi este a doua misiune, ca mărime, după cea a Statelor Unite, având acces în toate închisorile din țara noastră. Activitățile de bază prestate de voluntari constau din studii biblice, consiliere spirituală a deținuților şi a familiilor lor şi foarte multă rugăciune.

Pentru activitatea deosebită desfăşurată şi pentru rezultatele obținute, Misiunea Creştină pentru închisori din România a primit următoarele distincții:

- Crucea Patriarhală a Bisericii Ortodoxe Române, în septembrie 1997;

- Jubilee Award, la Washington DC, în 1995, din partea Consiliului Internațional Prison Fellowship;

- Diploma de Onoare şi Medalia Justiției Române, la Bucureşti, în 1996.

Obiectivele principale ale misiunii sunt:

- mobilizarea voluntarilor dedicați acestei lucrări;

- asistarea materială şi spirituală a deținuților şi a familiilor lor (s-au distribuit peste 50000 de Biblii şi 25000 de cărți creştine în toate penitenciarele din România);

- distribuirea de ajutoare umanitare pentru penitenciarele româneşti (echipament medical, medicamente, îmbrăcăminte, încălțăminte);

- prevenirea şi reducerea criminalității juvenile prin educație adecvată şi suport material. Un exemplu relevant în acest sens îl constituie crearea Centrului creştin pentru copiii expuşi la infracțiuni, în localitatea Nădăşelu, la 16 km de Cluj-Na-

poca (copiii au unul sau ambii părinți în închisoare), care se doreşte a fi un proiect pilot; într-o atmosferă de familie, se încearcă protejarea acestor copii de influențele nefaste ale crimei, precum şi reconcilierea relațiilor lor frânte;

- diverse proiecte de reinserție socială, elaborarea unor studii şi organizarea de conferințe şi seminarii despre detenție, în vederea combaterii infracționalității;

- implementarea probațiunii în sistemul juridic - un proiect experimental, în colaborare cu Ministerul de Justiție şi cu Universitatea Babeş-Bolyai din Cluj-Napoca. Scopul principal al acestui proiect este

introducerea unor elemente din Sistemul European de Probațiune, vizând îmbunătățirea tratamentului în închisori, individualizarea pedepsei, scăderea ratei recidivismului şi găsirea unor sentințe alternative la închisoare;

- construirea unei baze de microproducție şi a unui depozit pentru familiile nevoiaşe lângă Aeroportul Cluj-Napoca, şi multe altele.

„Dar cel ales la suflet face planuri alese, şi stăruie în planurile lui alese".

Isaia 32:8

SFATURI PRACTICE PENTRU VOLUNTARII MISIUNII CREŞTINE PENTRU ÎNCHISORI

1. îmbracă-te cuviincios.

2. învață să asculți povestea fiecărui om, înarmează-te cu răbdare.

3. Fii cât mai natural şi mai degajat.

4. Caută mereu căi noi prin care să încurajezi şi să oferi speranță.

5. Fii politicos şi amabil cu toată lumea.

6. Respectă regulamentul de ordine interioară al închisorii.

7. încadrează-te în disciplina de grup, acceptă autoritatea liderului.

8. Fii sensibil la problemele pe care cineva ți le împărtăşeşte.

9. Nu descuraja în clipe grele, lucrarea nu este a ta, nu ea noastră, este a Domnului, încrede-te în El.

10. Solicită cât mai mulți creştini şi biserici să se roage pentru tine.

11. Nu-fi da oricui adresa şi numărul de telefon.

12. Nu face promisiuni pe care nu le poți îndeplini.

13. Nu lua cu tine în penitenciar o persoană fără aprobare.

14. Nu „predica "forțând o persoană să ia o decizie de acceptare a credinței.

15. Nu intra în afaceri cu deținuții.

16. Nu-fi părăsi grupul mergând de unul singur prin închisoare.

17. Nu întreba o persoană de ce este în detenție.

18. Nu critica personalul, instituția, alte biserici, rase, țări, etc.

19. Nu te lăuda cu lucrarea, fereşte-te de senzație, fii smerit.

20. Nu solicita să mergi într-o închisoare dacă nu ai maturitatea necesară.

XI

PE DRUM, PROPOVĂDUIȚI ŞI ZICEȚI: „ÎMPĂRĂȚIA CERURILOR ESTE APROAPE"

(Matei 10:7)

Am început să vizitez Penitenciarul din Gherla în 1990, unde mergeam sistematic, în fiecare sâmbătă. Ca orice început, nu a fost lipsit de neprevăzut şi greutăţi. Le-am depăşit prin rugăciune şi post. Ştiam că nu am experienţă în această muncă, şi mai ales privind mentalitatea femeilor, care speculau momentul potrivit pentru a strecura un bileţel sau un mesaj pentru cei de afară. Se ţesea în timp, între femei şi mine, o legătură invizibilă de compasiune sinceră şi o dorinţă de revedere, pentru a ne bucura împreună. Le-am dăruit Biblii şi literatură religioasă, le-am învăţat cântece creştine şi am descifrat împreună din frumuseţea scrisorii de dragoste dăruită de Dumnezeu oamenilor pierduţi... în hăţişurile Răului. Ne-am rugat împreună.

Am înţeles că, după ce erau judecate, erau trimise la Târgşoru-Nou (lângă Ploieşti), unde era închisoarea pentru femei. Am cerut aprobare, prin cerere, la Departamentul General al Penitenciarelor din Bucureşti, să pot vizita şi acest penitenciar. Mergeam o dată pe lună acolo. Mă întâlneam cu aproximativ 80 de femei. în general am întreţinut relaţii bune, cordiale şi cu personalul de supravegere, şi eram bine primită totdeauna. înainte de a vizita vreo închisoare, trimiteam aprobarea comandantului închisorii cu care luam legătura Ia prima vizită; la Târgşor am făcut prima vizită doar ca să punem de acord programul.

începuse să fiinţeze şi universul epistolar, chiar dacă la început regimul era restrictiv, limitându-se doar la o scrisoare pe lună. G.M. se evidenţiase de la început printr-o prezenţă activă, răspunzând la întrebări, rugându-se, punând întrebări, îmi scria... şi fiind trimisă la Penitenciarul din Târgu-Mureş, m-a rugat să vizitez şi acel Penitenciar... Am scris din nou o cerere la Bucureşti... şi am vizitat şi femeile deţinute de la Târgu-Mureş.

Din 1993 de când s-a înfiinţat Prison Felowship România s-a îmbunătăţit

lucrarea, prin facilităţile oferite. Primisem legitimaţie cu accept în toate penitenciarele cu femei, făceam parte din bordul P.F.R.

După mărturiile depuse în Biserica locală despre lucrarea din închisori şi nevoia de lucrătoare, Domnul a scos din poporul Său şi alte surori din bisericile Iris şi Mănăştur din Cluj-Napoca, iar mai apoi şi din alte biserici... Amintesc aici pe Mariana şi pe Vali din biserica din Iris, cu care mergeam pe rând la Târgşor. De asemenea, s-au oferit surori din biserică ca să

pregătească dulciuri pentru pachetele de sărbători. In multe drumuri la Târgşor, de sărbători eram însoțită şi de soțul meu, Nelu, căci nu prididеam singură cu atâtea pachete. Şi fratele Traian şi-a pus maşina la dispoziție, mergând până la Târgşor sau Târgu-Mureş.

Mulțumim lui Dumnezeu că de-a lungul celor şase ani (din nov. 1993-1999) ne-am adunat una lângă alta, formând o echipă de surori de la Oastea Domnului, de la Biserica Penticostală şi Biserica Baptistă. Iar azi, cele peste 15 surori din Cluj ne întâlnim o dată pe lună şi analizăm munca depusă, organizăm ce urmează, încredințând totul în mâna Domnului prin rugăciune şi post. Redăm în continuare ultimul buletin de rugăciune, pe care-1 editãm periodic.

GRUPUL DE SLUJIRE ÎN PENITENCIARE

„ Un cuvânt spune DOMNUL, şi femeile aducătoare de veşti bune *[dincolo de gratii]* ***sunt o mare oştire".***

Ps.68:ll

Buletin de rugăciune - Cluj-Napoca iunie 1999 - ianuarie 2000

..ORI DE CÂTE ORI»

„Adevărat vă spun că ***ori de câte ori*** *ați făcut aceste lucruri unuia din aceşti foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut"*

Matei 25:40

Numărătoarea s-a învățat în Eden, unde numărul UNU a fost bine fixat în memoria primilor oameni: *„ UN ajutor potrivit", „ UN singur trup ",* un pom interzis față de toți ceilalți... Abel ştia de *„oile* ***întâi*** *născute",* din care a adus jertfă... Şi cifra 7 se ştia bine - Creațiunea se lega de această cifră. Pedeapsa dată lui Cain, *„pribeag şi fugar să fii pe pământ",* este îndulcită de asigurarea lui Dumnezeu: *„Dacă va omorî cineva pe Cain, să fie răzbunat de şapte ori "...* iar Lameh, de şaptezeci de ori câte şapte... Şi Noe ştia bine numărătoarea; şi Avraam, care începe mijlocirea pentru Sodoma de la 50 şi se opreşte la 10... Şi zeciuiala se opreşte tot la a zecea parte. Dumnezeu, mâniat pe poporul Său în pustie, *„care au văzut cu ochii lor slava singurului Dumnezeu ", „şi totuşi L-au ispitit de 10 ori, nu vor mai*

vedea (arapromisă" (Num. 14:22). Şi apostolul Petru cunoştea bine numărul 3, atât în lepădare, cât şi în dedicare; ştia şi cântarul cocoşului, sau puterea cifrei 7 pentru iertare. Dar Isus, prin care Dumnezeu duce lucrurile împărăției mai departe, îi spune lui Petru: *„de şaptezeci de ori câte şapte".*

Marginea la care ajunge iertarea şi lucrarea fiecăruia dintre noi, pentru slava lui Dumnezeu, iese din numărătoarea pământului şi e aşezată pe hotarul veşniciei: *uri de câte ori...*

Urmează şase acţiuni foarte concrete fixate pe acest pisc al zărilor albastre: *am fost flămând... mi-a fost sete... am fost străin... am fost gol... am fost bolnav...* şi *am fost în temniţă,* inventarierea împlinirii acestor nevoi nu se face în contabilitate pământească, ci acolo unde este Cel ce va zice: „ *Veniţi, binecuvântaţii Tatălui Meu, de moşteniţi împărăţia " (Matei 25:34).*

Aceste lucrări atât de concrete, prin deschiderea spre semeni cu mâncare, apă, adăpost, îmbrăcăminte, timp dăruit bolnavilor în trup şi suflet, dovedeşte că ţi-ai însuşit ştiinţa divină: *„Căci ce am eu să nu fi primit?",* şi poţi să dai din toată inima celui ce-ţi cere şi să nu întorci spatele semenului tău. Poate că este cea mai grea lecţie pe care o avem de învăţat, partea a doua a iertării... E uşor să zici: „te iert", e mai greu s-o arăţi prin cele şase fapte doveditoare!

SĂ NE RUGĂM PENTRU:

A. Grupul de surori ce slujesc în închisori:

Lidia D., Vali V, Mariana B., Ani O., Ileana C, Nuţi M., Marioara R, Pusa R., Lidia B., Monica A., Eva Z., Ana V, Stela V, Geta, Olimpia B., Măria I., Viorica P.

Nevoi specifice:

■^ Viziune în lucrarea lui Dumnezeu, înţelepciunea de a comunica relevant adevărurile împărăţiei lui Dumnezeu.

+ Protecţia împotriva duhurilor potrivnice.

+ Putere de a nu judeca persoanele aflate în detenţie, ci dragoste pentru sufletele lor pierdute.

■> Priceperea spirituală de a deosebi sinceritatea de minciună în relaţiile cu deţinutele.

■♦ Binecuvântarea mesajului scris.

■> Călăuzirea şi protecţia lui Dumnezeu pe parcursul drumurilor făcute la închisori.

■> Protecţie din partea lui Dumnezeu asupra familiilor fiecăreia

"> O bună colaborare în cadrul echipei şi cu echipa de bărbaţi

T> Schimb de experienţă cu echipe din alte oraşe (vizite, corespondenţă, trimiterea *Buletinului de rugăciune).*

+ Organizarea unei minitabere - dacă va fi cu voia Domnului - pentru a face o analiză asupra rezultatelor obţinute până acum (18 - 19 iunie 1999).

B. Relaţia cu biserica locală

"♦ Păstrarea unei relații calde, benefice cu bisericile locale din care facem

parte. ■> Suport spiritual şi material din partea bisericilor; motivarea bisericii în a

sprijini şi prin rugăciune şi post această lucrare. ■> Motivarea membrilor bisericii pentru a contribui cu pachete de sărbători. + Colecționarea de bunuri materiale (îmbrăcăminte, alimente) necesare pentru

ajutorarea celor săraci. ■> Mulțumim Domnului pentru colaborarea cu Biserica Penticostală nr.7 Cluj.

C. Relaţia cu *‚Prison Fellowship'*

+ Rugăciune pentru Constantin Asăvoaie (Domnul să-i dea putere de muncă,

înțelepciune şi putere în lucrare). ■> Colaborare cu membrii bordului *Prison Fellowship.* ■> Cultivarea părtăşiei cu alte grupuri de slujire din țară, din acelaşi ogor al

Evangheliei (Bucureşti, Arad, Timişoara). •*}* Legitimații pentru echipa din Oradea; speranțe pentru Iaşi. •*}* Mulțumire pentru inaugurarea castelului de la Nădăşel (sunt deja copii, trei

măicuțe şi personal adecvat). Binecuvântare pentru perspectiva lui. "♦ Colaborare cu *„Prison Fellowship International", ataşându-ne la proiectul*

lor de rugăciune. + Colaborare în proiectul pentru Oltenia - Tetoiu-Băroiu. r> Colaborare în proiectul „Donație de carte" pentru închisori, sponsorizare

pentru *Lidana - poezii, eseuri,* volumul inspirat din munca în închisori,

intitulat: „Ori de câte ori"

D. Personalul de conducere şi administrativ al închisorilor.

•*b* Personalul D.G.P. să-L caute sincer pe Dumnezeu.

r> O bună colaborare cu comandanții de penitenciare, mijlocind pentru pocăința lor înaintea lui Dumnezeu.

"> O bună colaborare cu serviciul educativ din închisori, aducându-ne contribuția, pe cât este posibil, la îmbunătățirea situației deținutelor (cărți, radiocasetofoane, plicuri pentru corespondență, reviste, ustensile de scris).

■^ îmbunătățirea relațiilor cu personalul de supraveghere, mijlocire pentru pocăința lor.

E. **Lucrarea în penitenciare**

^ înțelegerea şi consilierea persoanelor deținute.

■> Binecuvântarea corespondenței trimise la femeile din închisori; mărirea

echipei de lucru: scrisori, expedieri pachete. ■> Vizitarea tuturor penitenciarelor unde sunt femei. T> Colaborare cu capelanii-preoți; binecuvântarea muncii lor. ■■> Formarea unei echipe de femei pentru fiecare penitenciar: Jilava, Focşani,

Bacău, Vaslui, Miercurea-Ciuc, Codlea, Craiova, Galați, Tg.-Mureş,

Botoşani, Rahova.

■^ Mulțumire pentru continuarea lucrării la Baia Mare, prin Podariu G. T> Rugăciune specială, ca toate femeile deținute care aud Cuvântul lui Dumnezeu să fie cercetate de Duhul Sfânt.

F. Rugăciune pentru cei ce sprijină lucrarea în penitenciare.

■^ Familile Pop R. şi Nelica, Roşu C. şi Luci, în pregătirea şi expedierea coletelor; Domnul să pregătească şi alte familii pentru o asemenea muncă.

-> Pentru toți aceia care întind o mână darnică, ca să sprijinească această lucrare.

G. Proiecte post-detenție

■^ Eva şi Peter, pentru obținerea de la Primărie a unui spațiu destinat proiectului de reinserție socială (ateliere de tâmplărie şi croitorie).

■^ Ne rugăm fierbinte pentru un om cu viziune în activitatea de post-detenție şi o locuință pentru femeile care ies din închisoare.

■^ Ne rugăm pentru un proiect în vederea construirii unui spațiu adecvat îngrijirii unui număr limitat de orfani, bătrâni, persoane eliberate din penitenciar.

■> Obținerea unui spațiu necesar consilierii persoanelor eliberate, eventual găzduirea lor.

■^ Colaborarea cu alte echipe, din alte oraşe, în scopul schimbului de experiență.

•} Continuarea relațiilor cu persoanele care prezintă interes în a-L cunoaşte pe Dumnezeu, care domiciliază în Cluj sau în alte localități (prin vizite, corespondență, sau punerea în legătură cu biserici din zona respectivă.

■^ Organizarea unui sistem de ajutorare a familiilor sărace (cu ocazia sărbătorilor), colaborând cu organizații creştine de caritate.

■> Proiectul Asociației H.A.R. „Azilul de noapte" (recuperarea oamenilor nevoiaşi şi fără adăpost).

"> Constituirea unui fond de bani pentru a putea ajuta personalul în situații

delicate (ex.: Irina, Elena B.). ■■▶ Formarea unui nucleu de studiu biblic (la Irina). ■♦ întâlnire la Constanța - Tetoiu. ■> Relații cu femeile eliberate.

H. Persoanele ieşite din detenție

+ pentru renunțarea la păcatele care le-au adus detenția (şi altele); ■^ integrarea în societate: găsirea unui adăpost, a unui loc de muncă; •> refacerea relațiilor lor cu familia; ■> ataşarea sinceră de o biserică unde să crească spiritual.

Exemple concrete:

•> Simona A. (Bucureşti): binecuvântare peste Monica Bălăşoiu, care are în

formare o echipă pentru această lucrare ■* Elena B. botezată la bis. adventistă din Brad. ■> Ecaterina S.: botezată la bis. adv. din Cluj.

f

■^ Luci C. (Cluj): botezată la o bis. baptistă din Cluj; probleme familiale,

relația cu biserica, întărire în credință. •¥ Constanța C. (Tetoiu-Olt.): se va boteza în vara lui '99, hotărâre pentru

fiica ei, Victoria, formarea unui loc de adunare în casa ei -> Irina D.: bis. baptistă Mănăştur, maturitate în pocăință. -> Elena M. (Bârlad): harul mântuirii peste casa lor, apropierea de o biserică

evanghelică.

•} Elisabeta R. (Huşi): mântuire pentru casa ei, plantarea unei biserici evanghelice în Huşi.

^ fam. Nicu şi Ana N.: botezați la bis. baptistă Iris; despărțiți recent - Duhul Sfânt să-i cerceteze şi să-i facă potrivit voii Sale, printr-o pocăință sinceră - multe probleme.

■^ Iuliana V. şi Lenuța A. (Târgşor): doresc să se boteze în închisoare; Domnul să dea izbândă.

+ Valeria Z.: hotărâre în decizia de a-L urma pe Isus, întoarcerea familiei la Cristos.

■> Domnul să cerceteze cu duhul pocăinței pe: Dana C, Rodica C, Otilia Z., Aida T., Emilia N., Sanda F, Sanda V, Florica C, Mariana T., Verona C, Mariana C, Ana D., Simona T., Medy M., Măria O, pe fiecare femeie pe

care o vizităm.

I. Lucrarea cu femeile botezate r> Studiu periodic, adecvat lor ■* Vizite ■> Corespondență

J. PROIECTE:

■^ Aranjarea mormântului Valeriei, relațiile cu fetele ei ■> Volumul cu experiențe din activitate: „Ori de câte ori" -> Lucrător în zona Tetoiu (Olt), adunare la C. Cruceru ■^ Organizarea unei întâlniri la care să chemăm mai multe femei eliberate, pentru rugăciune, consiliere

„Fie peste noi bunăvoința Domnului Dumnezeului nostru " ps gQ]j

Ne bucurăm de asemenea că focul misionar s-a aprins şi în alte oraşe: în Timişoara este o bună echipă de surori din diferite biserici, conduse de sora L.C. La Arad, surorile se grupează în jurul surorii G.S.

Sora Gabi Ionescu din Buftea s-a înrolat în lucrare de câțiva ani. O vreme mergeam împreună la Târgşor, apoi a continuat dânsa cu echipa alcătuită cu persoane din zonă. Au lucrat minunat, mergând lunar, noi le vizitam pe femeile deținute doar de vreo două-trei ori pe an. în primăvara acestui an -1999-, sora Gabi şi-a

41

sfârşit alergarea, în urma unui accident... Ea mergea liniştită şi gânditoare pe stradă, când s-a desprins în viteză o roată de la un camion ce rula pe şosea şi a lovit-o din plin, murind pe loc. A lăsat o bună mărturie în urma ei, reproduc un fragment din scrisoarea trimisă de A.L.: *„Azi am fost la adunare, unde trebuia să vină sora Gabi. Nu va mai veni de acum niciodată, un tragic accident a smuls-o din mijlocul nostru. Nu voi uita cuvintele dânsei: , Trebuie să fim pregătite oricând, că nu se ştie când Domnul ne va chema la El'. Spunea că este pregătită să meargă la orice oră. Lucru ce s-a adeverit... "*

Munca în echipă este superioară şi eficientă când una vorbeşte, iar cealaltă se roagă. Cu sora Jeni Ciupe mergeam la Aiud, cu maşina ei. Şofa bine şi atent. Timpul nu ne ajungea să ne spunem păsurile... printre lacrimi, în rugă, sau în dorinți mărturisite cu ardoare privind întoarcerea la Dumnezeu a celor dragi şi apropiați nouă, sau a femeilor cu care ne întâlneam.

Domnul adeseori îşi dovedeşte autoritatea într-un fel misterios şi răscolitor, lăsându-ne doar în mustirea lacrimilor. Aşa s-a întâmplat şi cu sora Jeni C. care, la numai 42 de ani, în decembrie 1998, a plecat dintre noi, lăsându-ne în inimi un apel tainic de a continua noi lucrarea împărăției Sfinte în familia ei. O facem cu drag şi cu la-crimi de mijlocire. Redau în

continuare gândurile dăruite la priveghiul de rămas bun.

„ Tu numeri paşii vieţii mele de pribeag, pune-mi lacrimile în burduful Tău, nu sunt ele scrise în cartea Ta?" (Psalm56:8)

Cuvintele pălesc... sau se întărâtă în faţa numărătoarei tăcute şi sigure, făcute de Dumnezeu, în cartea Lui atotcuprinzătoare. Oricâtă răzbatere umană s-ar face înspre cunoaşterea atotştiinţei Divine, rămâne pustiită şi nevrednică. Nimeni şi nimic nu poate tulbura echilibrul legităţilor Dumnezeieşti, în faţa cărora OMUL înţepeneşte, mut şi supus. Ce mult am dori toţi cei care stăm aici, acum, să mai auzim ecoul paşilor Eugeniei Ciupe prin această pribegie a vieţii... Dar aceasta nu se mai poate nicidecum!!! în urma paşilor incrustaţi pe răbojul pământului... rămân lacrimile, strânse în burduful încăpător al Tatălui Ceresc. Paşii împreună cu lacrimile se împletesc mirific şi misterios într-o broderie unică şi distinsă, prin care fiecare dintre noi ne însemnăm saltul în spaţiul vieţii, precum pânza de păianjăn ce atârnă în gol, luceşte o clipă, împrospătată de rouă cerului, sub razele dimineţii...

Iar în ţesătura aceasta diafană, lucrată de fiecare, în secunde, zile şi ani... ceea ce dă tărie şi siguranţă, certificând înscrierea ei în cartea de aducere aminte, înaintea lui Dumnezeu, este TEAMA DE DOMNUL.

Eugenia Ciupe a avut această comoară, şi ea s-a temut de Domnul din toată inima ei, dovedind-o în trăirea zilnică, în familie, în serviciu, în relaţii sau dedicare... Adeseori am vorbit unele cu altele despre această teamă sfântă, fie strânse laolaltă de dragul Domnului Isus, căutând să-I înţelegem Cuvântul, aplicându-L, fie

mergând cu maşina în vizită la Penitenciarul Aiud. întâlnindu-ne cu femeile de după gratii, Eugenia în cuvinte hăruite şi deseori înlăcrimate, le spunea despre experienţele ei cu Domnul, care i-au marcat existenţa. Această teamă sfântă s-a dovedit în dragostea faţă de Tatăl Ceresc, conştientă fiind că atâtea lucruri mai sunt de făcut pe Calea credinţei, în casa ei, în jurul ei...

Rugăciunile ei făcute cu mâinile pe volan sau împreunate cu cele ale suferinţei femeilor erau fierbinţi, cutremurătoare, aducătoare de pace din inepuizabilul rezervor divin.

Ne-am înţeles atât de bine şi ne-am iubit mult, simţind pe aceeaşi lungime de undă durerea neputinţei de a fi totdeauna aşa cum ne vrea Domnul, dorind din adâncurile fiinţei sfinţirea noastră şi a celor dragi din

jurul nostru. Ceea ce ne strânge pe toți laolaltă, pe noi cei de aici şi acum, care mai călcăm încă înlăcrimați pe pământul pângărit, cu Eugenia Ciupe, care s-a desprins de noi, frumos şi luminos, precum strălucirea unui fulger, este tărâmul comun pe care-1 purtăm în sufletele noastre. Spre el, Eugenia zboară deja nestingherită, acest nemărginit tărâm fiind cel al IUBIRII DIVINE. îndurarea acestei veşnice iubiri ne-a pregătit tuturor celor ce-L primim acum în inimă pe Isus ca Domn şi Mântuitor un loc de slavă şi~bucurie în împărăția Sa. Dumnezeu însuşi ne asigură că acolo… *„chiar El va şterge orice lacrimă, şi moartea nu va mai fi, nici tânguire, nici țipăt, nici durere" (Apocalipsa 21:4).*

Jeni dragă, ştim că ne vezi şi ne asculți… şi nu-ți spunem nimic nou, decât că te iubim şi te purtăm în inima noastră slăbită de valuri, sperând în revederea noastră, la iminenta Nuntă a Mirelui Ceresc.

43

PAŞII PRIBEGIEI

Din necuprins… spre mărginire păşim greoi…şi-mpiedicat… Cuprindem pe parcurs CUVÂNTUL şi descifrăm ce Tu ne-ai dat: viață, cântec şi iubire şi truda frântă în sudoare şi lacrima născută-n zâmbet şi focul tainei care doare. Cum le sorbim… ne micşorăm…

cât picătura din ocean;
şi strânşi sub geana care moare
ne poți lua tot ce aveam…
Ca-ngenunchind între răzoare
cu fruntea plânsă în țărână,
să-Ți recunoaştem măreția:
spargi efemerul într-o clipă
c-apoi VECIA să rămână!

Şi la Penitenciarul din Oradea mergem lunar, adunând în suflet multe experiențe, prin care vedem cum Domnul ne foloseşte în scopurile Lui.

Sora Ani cu sora Nuți şi cu soțul dânsei fac o bună echipă, mergând împreună la Penitenciarele din Aiud sau Gherla, lucrând cu hărnicie şi devotament în vestirea Evangheliei.

Multe drumuri le parcurg împreună cu sora Eva la diferite penitenciare din țară. Astfel, am fost împreună la: Bucureşti, unde am vizitat P. Rahova şi Jilava, apoi la Iaşi, la Baia Mare, Codlea, Gherla.

Deținuta CI. era deosebit de interesată în aflarea adevărului biblic. îmi punea multe întrebări, citea mult în Biblie. A fost transferată la

Penitenciarul din Focşani, în 1994. Mi-a scris de acolo... chemându-mă. Accesul acolo a fost mai dificil, cu toate că aveam legitimaţie care-mi permitea să fac vizite în toate închisorile. După ce am făcut două drumuri până la poarta închisorii, care rămânea totuşi închisă, şi după ce am obţinut o legitimaţie specială pentru P. Focşani, am putut desfăşura lucrarea pe măsura posibilităţilor. Mulţumesc lui Dumnezeu pentru buna înţelegere şi colaborare pe care o am acum cu domnul părinte şi cu personalul de conducere sau de supraveghere. La P. Bacău am fost bine primită de la început.

Desigur că orizontul de lucru nu se sfârşeşte cu aceste nume. Mă bucur că la P. Bârcea lucrează cu femeile o bună echipă de lucrătoare sub îndrumarea surorii

Măria. De asemenea, trebuie să mulţumim Domnului că sora Elena şi-a reluat activitatea cu succes ceresc la Penitenciarul din Baia-Mare. Sperăm că în anul acesta Domnul ne va ajuta să vizităm şi alte penitenciare, în ideea de a forma echipe locale de surori lucrătoare.

Şi la penitenciarul din Iaşi avem întâlniri calde şi apropiate de inima Domnului. Uneori am fost împreună cu domnul părinte, fie în club, fie afară sub cerul senin, unde parcă simţeam mai aproape privirea ocrotitoare şi luminoasă a nemărginirii divine. La penitenciarul Codlea am fost mai rar, dar de fiecare dată bunătatea şi generozitatea cadrelor şi a domnului părinte ne ofereau acea intimitate pe care o trăieşti doar în locurile dragi, familiare. Parcă nu mai vedeam ziduri, nici zăvoare, doar inimi deschise şi dornice de cunoaştere. Şi la penitenciarul de la Poarta Albă, unde merg doar o dată pe an, am fost întâmpinată totdeauna cu căldură şi ospitalitate.

Desigur că am putea spune încă multe lucruri bune despre vizitele pe care le facem în diferitele penitenciare din ţara noastră; fie ca aceste câteva rânduri să însemne doar un modest început. Noi ne considerăm în lucrare tot timpul, prin rugăciuni, corespondenţă, vizitarea familiilor rămase acasă sau a femeilor eliberate, etc, dar în mod deosebit, din momentul în care pornim la drum, vrem să fim atente la uşile de mărturie deschise de Domnul pe drum, pe tren, având în sensul acesta experienţe minunate şi relaţii menţinute în timp, prin corespondenţă sau rugăciune, toate întărindu-ne şi mai mult încrederea în Dumnezeul Atotputernic.

De asemenea, căutăm să întreţinem relaţii bune, cordiale şi cu personalul de supraveghere, respectându-i şi bucurându-ne de fiecare gând

bun şi de fiecare colaborare, în măsura în care atârnă de noi pacea cu semenii noştri (Romani 12:18), să facem tot ce putem şi să-L rugăm pe Tatăl Ceresc să ne dea înțelepciune sfântă în această privință.

Impresiile adunate de Mariana B. în inimă de-a lungul mai multor ani sunt aşternute pe hârtie în capitolul următor.

45

XII

LUPTA CU ŞINELE

Căci toți ucidem ce ni-i drag Şi-ntindem morții prada: Omoară unii măgulind, Ori cu dojeni, cu sfada, Cei laşi ucid cu sărutări, Iar cei viteji cu spada.

(Oscar Wilde - *Balada închisorii din Reading)*

Maşina înaintează cu viteză pe şoseaua proaspăt asfaltată. înaintea noastră se profilează auster complexul de clădiri înconjurat de sârmă ghimpată. Câtiva deținuți care ne aruncă priviri curioase se străduiesc să schimbe aspectul exterior al zidului închisorii, în care este tăiată o poartă masivă, ce se deschide cu un zgomot metalic surd. E sâmbătă dimineața, şi o mulțime pestriță, venită de cine ştie unde, se înghesuie pe o uşă laterală să-şi întâlnească rudele la vorbitor. Fețe albe, subțiri, sau tuciurii, toate poartă pe față şi pe umerii adunați povara apăsătoare de a avea pe cineva închis în temniță.

- Legitimațiile dumneavoastră, ne interpelează ofițerul de serviciu, întindem legitimațiile prețioase - sunt singurele mijloace prin care noi, laicii

motivați de porunca lui Dumnezeu de a vizita pe cei aflați după gratii, avem acces în universul lugubru al stăvilarelor libertății fizice.

Venim de câtiva ani buni, în fiecare săptămână. Gardienii ne cunosc deja şi ne arată fețe destul de prietenoase, chiar dacă unora li se pare că ne pierdem vremea.

- Aveți telefoane mobile?

46

Cu prețul câtorva incidente relativ minore am învățat să respectăm regulile impuse de instituția penitenciară, pentru ca vizitele noastre să nu aducă prejudicii şi mărturia creştină să nu fie compromisă. Ni se verifică sumar bagajele şi suntem controlați cu detectorul de metale. Nu avem la noi decât bibliile şi ceva literatură religioasă. Plecăm însoțite de preotul închisorii spre pavilionul de deținere al femeilor. Simt cum inima îşi înteţeşte bătăile ritmice. încă câtiva paşi, şi confruntarea cu realitatea tragică şi dură

a detenției devine palpabilă: suflete aspre, dăltuite parcă în cremene, priviri suspicioase sau, câteodată mai rău, o atitudine clară de sfidare. Este adevărat că, pentru ca tabloul să fie complet şi real, trebuie amintite şi fețele zîm-bitoare care, animate de diverse motivații, se bucură de venirea noastră. Totuşi, în subiectivismul meu, prima categorie mi s-a părut că predomină întotdeauna, cel puțin în primele momente.

Şi dacă este aşa, sau cel puțin astfel percep eu situația, cum trebuie să mă port, să vorbesc sau să-mi pun mâna la gură şi să tac (Iov 21:5) pentru a găsi o punte de legătură cu aceste suflete obidite, care au nevoie de oblojire? Cum să-mi dau la o parte propriile turbulențe şi să fiu gata să mă aplec înspre ale lor? Şi ce cutremurătoare istorii de viață pot să aibă unele, aidoma cruntelor întâmplări ale ocnaşilor lui Dostoievski! Una dintre prietenele mele, după prima ei vizită la penitenciar a plâns o zi întreagă - inima ei s-a frânt în compasiune.

Trecusesem de multe ori pe lîngă închisoare, când mergeam acasă să-mi văd părinții. Se vedea de la strada principală - zidurile erau de un roz irepetabil, murdar (numai închisorile pot fi astfel zugrăvite), gardurile impresionante, garnisite cu sârmă ghimpată şi foişoare de observație, gratii peste tot şi îndărătul lor, nici un chip de om. Ai fi zis că nu locuieşte nimeni acolo. Simțeam de fiecare dată o strângere de inimă, o teamă disimulată alungată de întoarcerea capului în altă parte. Acum 13 ani, însă, s-a petrecut evenimentul major al vieții mele - convertirea mea la Cristos, şi acest fapt a marcat profund atitudinile mele ulterioare.

De la moarte la viață

Am avut privilegiul de a afla încă din fragedă copilărie despre existența lui Dumnezeu şi câte ceva despre caracterul Său. Apreciez importanța acestor învățături sădite într-o minte fragedă, nefalsificată de îndoieli, cu atât mai mult cu cât am ajuns să constat cu durere că majoritatea celor care au ajuns în spatele gratiilor au fost văduviți de aceste lucruri.

Mintea mea a realizat curând că se întâmpla o contradicție flagrantă între ceea ce ştiam că trebuie să fac şi ceea ce făceam în mod concret. Răul stătea lipit de mine şi-mi otrăvea toate acțiunile; în mine funcționa legea păcatului şi a morții. Perspectiva de a sta în fața unui Dumnezeu sfânt şi drept, care îmi va analiza toate faptele, gândurile şi motivațiile mă umplea de înfiorare, deoarece chiar faptele mele bune erau aidoma cuvintelor Scripturii: *„ca o haină mânjită" (Isaia 64:6);* ce să mai vor-

bim de celelalte. într-adevăr, va veni *„ziua mâniei şi a arătării dreptei judecăți a lui Dumnezeu, care va răsplăti fiecăruia după faptele lui" (Romani 2:5-6).* Justiția lui Dumnezeu nu putea să-mi dea altă sentință decât „vinovat". Ce puteam face? Am început să postesc şi să mă rog intens şi disperat. Poate că aşa voi reuşi, gândeam eu, să mişc acul balanței în favoarea faptelor bune. La un moment dat, Dumnezeu a răspuns într-un mod surprinzător posturilor şi rugăciunilor mele.

Eram studentă în anul doi de facultate şi nu mă acomodasem deloc cu stilul lejer de viață, fără pretenții spirituale, ale colegilor mei. Nu aveam prieteni şi sufeream cumplit din cauza aceasta. Mergeam regulat la biserica ortodoxă şi căutam sincer să mă apropii de Dumnezeu - totuşi nu-L simțeam deloc aproape şi deveneam tot mai rigidă şi severă, în primul rând cu mine, şi nesatisfâcută de ceea ce mi se oferea. Nu-mi găsisem identitatea spirituală şi începeam să mă întreb tot mai des şi mai dureros cine sunt de fapt şi să mă îndoiesc tot mai mult că aş valora ceva. Din perioada aceea au rămas câteva gânduri pe care le-am aşternut pe hârtie, pentru că nu aveam cui să-mi vărs sufletul. Mă înfior de fiecare dată când dau peste ele, pentru că se simte răvăşirea chinuită a sufletului.

Minunea transformării mele a fost însoțită de un semn foarte relevant pentru această stare de lucruri. Mă hotărâsem să particip la un serviciu de închinare creştină şi, pur şi simplu, în momentul în care am făcut primul pas în acea încăpere am fost inundată de un val de dragoste nepământeană. Nu puteam înțelege ce se întâmplă, nu mă străduisem cu nimic în acest sens, dar simțeam că se topeşte gheața din mine. Eram dezorientată, dar fericită. Mi-era teamă să nu pierd acest sentiment, să nu fie doar o stare de exaltare momentană. Vreme de câteva săptămâni m-am verificat aşa cum verifici o unealtă nouă - o răsuceşti pe toate fețele şi cauți să înțelegi cum funcționează. Am trăit de fiecare dată aceleaşi sentimente intense. Am devenit o persoană mai deschisă, a început să dispară expresia de suferință ce mi se întipărise pe față. Câteva luni mai târziu mă aflam într-un grup mic de studiu biblic, încercând să aflu primele lucruri pe care le cere Dumnezeu unui proaspăt convertit şi mi-am mărturisit experiența: „Nu ştiu de ce, dar simt că îi iubesc pe toți frații", am spus. Cu lacrimi în ochi, un frate mi-a citat versetul din l.Ioan 3:14: *„Noi ştim că am trecut din moarte la viață, pentru că-i iubim pe frați".* Frații nu erau perfecți, dar eu îi iubeam, pentru că sursa dragostei nu erau ei, ci Dumnezeu.

Ioan continuă: *„Preaiubiților, să ne iubim unii pe alții, căci dragostea*

este de la Dumnezeu. Şi oricine iubeşte, este născut din Dumnezeu şi cunoaşte pe Dumnezeu. Cine nu iubeşte n-a cunoscut pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este dragoste. Dragostea lui Dumnezeu faţă de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu L-a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El. Şi dragostea stă nu înfăptui că noi L-am iubit pe Dumnezeu, ci înfăptui că El ne-a iubit pe noi şi L-a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispăşire pentru păcatele noastre. Preaiubiţilor, dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, trebuie să ne iubim şi noi unii pe alţii" (l.Ioan 4:7-11).

48

Ce se întâmplase însă cu bagajul meu de fărădelegi? îşi schimbase deodată Dumnezeu atitudinea şi era dispus să tolereze păcatele pe care le comisesem, El care avea ca temelie a scaunului Său de domnie dreptatea şi judecata? Evident, caracterul lui Dumnezeu nu se schimbă, ci rămâne preocupat permanent de dreptate şi sfinţenie. Aveam să aflu mai târziu o multitudine de exemple din Vechiul Testament care demonstrau câtă pasiune-a pus Dumnezeu în realizarea dreptăţii.

Soluţia la această dilemă am aflat-o înţelegând taina crucii.Cu toate că mă închinasem la modul propriu în faţa ei, cu multă pioşenie, nu-i înţelesesem semnificaţiile. Da, Dumnezeu rămăsese la fel de drept şi sever cu păcatul, nu-şi abrogase legile, şi violarea lor aducea pedeapsa cuvenită, dar la cruce se întâmplase un miracol de care s-au bucurat şi s-au înfiorat în acelaşi timp oştirile cerului: dreptatea şi bunătatea lui Dumnezeu s-au intersectat în trupul nepătat al lui Isus Cristos. S-a întâmplat un transfer de vinovăţie. Cristos a satisfăcut spiritul de dreptate al lui Dumnezeu, acceptând să se facă obiectul revărsării mâniei lui Dumnezeu în locul nostru, pentru că *„mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu şi împotriva oricărei nelegiuiri a oamenilor, care înăbuşă adevărul în nelegiuirea lor" (Romani 1:18).* Cei care trebuiau să fie de drept plătitori ai păcatului au fost curăţiţi şi albiţi în sângele Lui. *„Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, şi prin rănile Lui suntem tămăduiţi. Noi rătăceam cu toţii ca nişte oi, fiecare îşi vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui pedeapsa noastră a tuturor" (Isaia 53:5-6).*

Astfel, m-am alăturat cetei celor mântuiţi care pot să-I spună lui Dumnezeu „Tată" şi pot să se bucure de acest statut. Aveam pace cu El, pentru că penalitatea păcatului meu era satisfăcută de Cristos.

învăţând iubirea de oameni

Dragostea de frați este exercițiul pregătitor pentru iubirea de oameni. Apostolul Petru, în cea de-a doua sa epistolă, recomandă creştinilor: „... *Dați-vă şi voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta, cunoştința; cu cunoştința, înfrănarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni" (2.Petru 1:5-7).*

A te supune autorității lui Cristos presupune să-ți pese de oamenii de care nu-ți-a păsat niciodată înainte, să-ți pui ştergarul slujirii şi să încerci să le alini agoniile. Motivația cea mai înaltă pentru această atitudine este însuşi exemplul Mântuitorului, în originalul Noului Testament, scris în limba greacă, se foloseşte termenul *splagchnizesthai*[1]*,* un cuvânt cu o bogată încărcătură emoțională: a fi înduioşat, a fi mişcat de compasiune, dar nu de o compasiune obişnuită, ci una care răscoleşte toate străfundurile ființei umane şi obligă la luarea unei atitudini. E cel mai puternic cuvânt din limba greacă pentru sentimentul de compasiune. Intr-o lume păgână,

a cărei vîrfuri de gândire religioasă - stoicii - considerau că Dumnezeu este incapabil să simtă ceva, şi prin urmare pentru a ajunge la desăvârşire e necesar să ajungi la starea în care să nu-ți mai pese de nimic, creştinismul provoacă o revoluție pe tărâmul gândirii, proclamând mila creştină față de semeni ca o reacție la compasiunea jertfitoare arătată de Dumnezeu.

Noul Testament foloseşte cu zgârcenie termenul *splagchnizesthai.* El apare doar în trei pilde: cu privire la stăpânul care, mişcat de situația financiară disperată a robului care nu are cu ce-şi plăti datoria, i-o iartă (Matei 18:33); cu privire la tatăl care, văzând starea jalnică a fiului său risipitor de avere şi sentimente, 1-a primit cu bunăvoință şi căldură (Luca 15:20), şi referitor la samariteanul care, văzându-şi semenul rănit, îi sare în ajutor (Luca 10:33). în toate celelalte cazuri se foloseşte cu privire la Cristos însuşi. Identificându-Se cu cei năpăstuiți, Cristos redă orbilor vederea (Matei 20:34), curăță leproşii (Marcu 1:41), învie morții (Luca 7:13), satură pe cei înfometați (Marcu 8:2) şi oferă viziune celor dezorientați (Matei 9:36). Puterea colosală care a fost declanşată cu aceste prilejuri a fost pusă în mişcare de sentimentul de compasiune; Cornilescu traduce cu *„I s-a făcut milă ".* Tendința naturală a omului e să-şi judece semenii, şi el o face cu atât mai profesional, cu cât are siguranța situării pe o treaptă superioară a celui judecat. De acolo îşi urlă prejudecățile. Cristos, care avea toate prerogativele unui judecător drept, nu Şi-a exercitat această funcție: *„Dumnezeu, în*

adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume Ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El" (Ioan 3:17). El n-a manifestat nici o rezervă față de cei desconsiderați: a vorbit acelora cărora nimeni nu le-a vorbit, S-a ospătat cu cei care erau considerați ca făcând parte din clasa cea mai de jos a societății, i-a atins pe cei care nimeni nu i-a atins. Rezultatele acestui gen de raportare la oameni au fost spectaculoase: vameşii şi-au împărțit averea celor pe care i-au năpăstuit, unul dintre ei devine chiar evanghelist, prostituatele şi-au reorientat viața, devotându-se total lui Dumnezeu, tâlharii s-au convertit. Acestea sunt principiile după care funcționează împărăția lui Dumnezeu.

Biserica a înțeles foarte curând că trebuie să-şi urmeze Capul şi să manifeste aceeaşi compasiune pentru lumea pierdută în abisul necinstirii de Dumnezeu şi a nelegiuirii. Ultimele cuvinte ale lui Isus, înainte de înălțarea Sa la ceruri, au exprimat quintesența rolului şi misiunii tinerei Biserici (care avea să fie fondată câteva zile mai târziu, odată cu coborârea Duhului Sfânt): *„ Toată puterea Mi-a fost dată în cer şi pe pământ. Duceți-vă şi faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Şi învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Şi iată că Eu sunt cu voi în toate zilele până la sfârşitul veacului" (Matei 28:18-20).*

Cu prețul pierderii confortului sau a vieții, Biserica s-a străduit să ofere lumii soluția la nevoia ei cea mai adâncă - cea de natură spirituală, chemând lumea la Cristos şi încercând să o conecteze la viața completă şi îmbelşugată care vine de la El.

50

Este impresionant că Dumnezeu a riscat să dea această slujbă nobilă şi foarte importantă unor creaturi pervertibile, cum suntem noi, oamenii, şi nu a încredințat-o unor îngeri. *„ O, adâncul bogăției, înțelepciunii şi ştiinței lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui şi cât de neînțelese sunt căile Lui!" (Romani 11:33).*

Slujba de cucerire a lumii pentru Cristos derivă din statutul de preoți al mădularelor Bisericii: *„ Voi [...] sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Şi l-a câştigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată" (1.Petru 2:9).* Biserica primară şi-a îndeplinit cu prisosință slujba; în Ierusalim, Samaria, Macedonia, Ahaia, India sau Africa a semănat cu trudă, în ciuda obstacolelor, Evanghelia împăcării cu Dumnezeu. Mulți creştini au fost exilați, întemnițați sau martirizați.

Din temnița din Roma, marele apostol Pavel a scris epistolele către

Filipeni, Coloseni şi, ca ultim strigăt de biruinţă asupra morţii, în aşteptarea martirajului - a doua epistolă către Timotei.

Se spune că secolul XX a dat mai mulţi martiri decât toate cele nouăsprezece secole de creştinism la un loc. Se prea poate să fie aşa, dacă ne gândim doar la persecuţiile sângeroase îndreptate împotriva creştinilor din Uniunea Sovietică, China, Sudan sau ţările predominant musulmane. înfometaţi, bătuţi şi torturaţi, supuşi unor umilinţe psihice şi fizice ce nu pot fi încăpute în cuvinte, izolaţi într-o lume monocromă a cenuşiului, în care nu putea pătrunde nici o rază de soare sau o frunză uscată, ei, de care lumea nu era vrednică (vezi Evrei 11:38) s-au dezlipit de ce era perisabil şi şi-au aţintit privirile la Căpetenia desăvârşirii lor, gustând o bucurie iraţională, „în Domnul", semn al credinţei care învinge circumstanţele.

Unii dintre aceştia, care au avut darul scrisului, şi-au distilat experienţele avute în cuptorul suferinţelor, sfârşind prin a da contemporanilor lor şi generaţiilor viitoare adevărate nestemate de credinţă şi dragoste înflăcărată pentru Dumnezeu. Dacă ar fi să ne gândim doar la câţiva din cortegiul de martiri ai credinţei care au suferit în închisorile comuniste din România, ne amintim de Richard Wurmbrand („Dacă zidurile ar putea vorbi", „Strigătul bisericii prigonite", „Cu Dumnezeu în subterană", Sabina Wurmbrand („Nobleţea suferinţei"), Nicolae Moldoveanu (şi-a transpus experienţele cu Domnul în mii de cântări), Nicole Valery-Grossu („Fii binecuvântată, închisoare"), Traian Dorz şi mulţi alţii, neştiuţi de noi, dar cunoscuţi de Domnul.

Unul dintre cei mai influenţi scriitori ai lumii, care a demascat ororile comunismului, Alexandr Soljeniţîn, L-a regăsit pe Dumnezeul de care se lepădase într-un lagăr uitat în pustietatea Siberiei.

Doctorul Boris Kornfeld îşi aminteşte Soljeniţîn, un evreu convertit la creştinism, se afla la căpătâiul său (Soljeniţîn tocmai fusese operat de o tumoare malignă) şi, în finalul unei mărturii spontane referitoare la viaţa sa, îşi rezumă cu o convingere mistică quintesenţa experienţei de viaţă: *„în general, m-am convins că, pe lumea aceasta pământească, nici o pedeapsă nu te ajunge fără să o meriţi. Sigur, în apa-*

rentă ea poate veni nu pentru o faptă de care suntem cu adevărat vinovaţi. Dar dacă îţi cerni viaţa şi reflectezi cu seriozitate, sfârşeşti întotdeauna prin a discerne crima pentru care eşti lovit de soartă "[2].

Opt lovituri de ciocan de zidar au încheiat viaţa pământească,

regenerată prin suferință, a omului care a plantat sământa în inima lui Soljenițîn. Cernându-şi viața în lumina adevărurilor perene, aşa cum i-a sugerat Kornfeld, Soljenițîn descoperă fisuri şi lacune grave, o neînțelegere fundamentală a vieții şi menirii, de aceea, în urma introspecției afirma: *„Binecuvântată fii, puşcărie, pentru prinosul adus în viața mea!"*[3]

Putea oare Biserica să omită din sfera ei de lucrare pe cei închişi? Cu siguranță că nu, atâta vreme cât mulți creştini şi-au petrecut ani buni din viață sau chiar ultimele lor clipe alături de cei care erau întemnițați pentru alte acuzații decât aceea de a practica „erezia Nazarineanului".

Am putea spune că Biserica s-a preocupat de această categorie de oameni. Istoriografia Bisericii primare consemnează: Conciliul de la Niceea, în 325 d. C, care reiterează vizitarea celor închişi (o primă referire o găsim în Matei 25, ca un criteriu al judecății finale); Constituția Apostolică (o colecție de legi bisericeşti), datând de la sfârşitul secolului 4, cuprinde subiecte legate de crime, tribunale şi dispute legale; Ambrozie, episcop de Milano (sec.4), într-o pledoarie remarcabilă accentuează semnificația morală a salvării unei persoane sărace din mâna alteia mai puternice şi a unui criminal condamnat la moarte. Făcând un arc peste timp în secolele 18-19, metodiştii şi quakerii au inclus în sfera lor de lucrare pe cei închişi.

Am găsit deosebit de motivatoare exemplele de viață şi dăruire jertfitoare în slujba deținuților a germanului Friedrich Wilhelm Baedeker şi a baroanei finlandeze Matilda Wrede.

Baedeker[4] (1823-1906) şi-a dedicat 40 de ani din viață misiunii pe tărâmurile imperiului țarist. Străbătînd închisoare cu închisoare, din inima Rusiei până în lagărele mizere din insula Sahalin, din Caucaz până în înghețurile pustiitoare din Siberia, „apostolul dragostei", cum era supranumit, a răspândit Cuvântul Evangheliei la peste 40.000 de deținuți.

O generație mai târziu, Matilda Wrede[5] (1864-1828), căreia i se spunea pe bună dreptate „îngerul deținuților", a înțeles atât de bine ce înseamnă să-ți aduci trupul ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu (vezi Romani 12:1), încât a renunțat la privilegiile pe care i le conferea statutul de baroană şi s-a făcut un leac la oftatul după viață şi libertate a celor închişi în spatele gratiilor. S-a consumat ca o lumânare de dragul lor, vizitătndu-i în celulele lor mizere chiar şi pe condamnații deosebit de periculoşi.

Casele de tip post detenție, pentru care noi ne rugăm deja de câtiva ani, nu sunt o achiziție a secolului nostru. Am fost impresionată să constat că Matilda Wrede, în ciuda sănătății ei precare, a condus un astfel de

aşezământ pentru cei care nu aveau unde să-şi plece capul.

în vremea noastră, Dumnezeu 1-a ales pe Charles Colson, fost consilier al preşedintelui Nixon, să inițieze o misiune creştină care, în câțiva ani, a ajuns la o anvergură mondială. Desigur, pentru o astfel de slujire a fost nevoie ca el însuşi să guste ororile vieții de deținut, în calitate de condamnat al scandalului care a zguduit America, Watergate. Cu puțin înainte de a fi închis a avut parte de o renaştere spirituală, care i-a schimbat din temelie sistemul de valori şi preocupările ulterioare[6]. Astfel, în 1976 înființează organizația Prison Fellowship - Misiunea Creştină pentru închisori[7], din dorința de a contribui la reabilitarea deținuților prin puterea Evangheliei lui Isus Cristos.

Să nu obosim în facerea binelui (Galateni 6:9)

Primele minute petrecute cu deținutele mi s-au părut întotdeauna cele mai grele. Zile în şir se macină între pereții celulelor între regrete, intrigi, dorul istovitor al despărțirii de familie, iritate de companii pe care în viața liberă le-ar fi evitat cu tot dinadinsul. Inevitabil, privirile lor poartă această încărcătură - chiar dacă nu sunt conştiente de asta. înțelepciunea este să ştii cum să dai la o parte spoiala groasă a resentimentelor, amărăciunii sau indiferenței opace ca să găseşti îndărătul lor, ca o relicvă arheologică, chipul lui Dumnezeu - chip strâmbat şi desfigurat de păcat. Văzuți de departe, deținuții - şi marea majoritate a oamenilor îi cataloghează aşa -par o masă amorfă de oameni fără nume (cutare care a furat, tâlhărit sau ucis), indivizi incomozi care ne amintesc de instinctele rele ce sălăşluiesc în noi şi care, dacă nu sunt controlate, pot atinge cote paroxistice. însă Dumnezeu a pus în fiecare om sâmburele de divinitate, iar deținuții sunt ca noi şi ca toți pământenii - coroana creației lui Dumnezeu, un potențial rod pentru El. Sunt mai mult decât nişte „cazuri" care solicită curiozitatea, sunt oameni obişnuiți care au ajuns acolo printr-o suită de alegeri dezastruoase pentru viața lor.

E greu să te confrunți cu realitatea întunericului din închisori, pare a fi o confruntare disproporționată, sortită, omeneşte vorbind, încă din start eşecului. Poporul Israel, aflat sub conducerea lui Iosua, s-a confruntat cu o problemă similară. în periplul lor spre țara promisă trebuiau să cucerească Ierihonul - o cetate bine fortificată, cu ziduri şi porți bine întărite. Având promisiunea lui Dumnezeu că vor obține victoria, poporul a înconjurat cetatea timp de şase zile, fără să spună o vorbă. Şapte preoți mergeau în fruntea convoiului sunând din trâmbițe de corn de berbece, alții purtau

chivotul Domnului - semnul prezenței divine. A şaptea zi, după ce au înconjurat cetatea de şapte ori şi, la porunca lui Iosua, au strigat din toate puterile, se înfăptuieşte miracolul prăbuşirii zidurilor - fără catapulte sau tehnici militare gândite de minți iscusite, pur şi simplu Dumnezeu cutremură temeliile pământului; înlătură obstacolul, şi poporul cucereşte fortăreața.

Israelul a fost instrumentul justițiar folosit de Dumnezeu acum 3500 de ani ca să pedepsească o cetate idolatră. Mă întreb cum poți cuceri azi cetatea-temniță pen-

tru Dumnezeu, pentru ca cei dinăuntru să poată fi, de data aceasta, dezrobiți? Cum pot fi surpate zidurile păcatelor individuale şi colective, mai întărite şi mai straşnic păzite decât orice zid al Ierihonului?

întotdeauna rațiunea aflată în fața provocărilor uriaşe a dat înapoi, generând complexe de inferioritate. Credința a făcut un pas mai departe şi a visat imposibilul. Creştinii care au parcurs perioada comunistă nu şi-au putut imagina că vor ajunge să predice în închisori altfel decât în postura de întemnițați. Şi totuşi, miracolul s-a produs. O întăritură a Satanei a căzut.

Din punctul de vedere al celui care doreşte să semene Cuvântul lui Dumnezeu în închisoare este evident că vehiculul victoriei nu poate fi altul decât acelaşi care a funcționat fără greş de-a lungul veacurilor - credința autentică care nu lasă loc pentru dubii. Cel care a fost mişcat de rătăcirea poporului din vremea Sa are o alternativă pentru cei doborâți: *„Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozenia şi orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsați şi să vestesc anul de îndurare al Domnului" (Luca 4:18).* Biblia abundă de astfel de promisiuni pentru omul doritor de o nouă viziune şi de regenerare spirituală, inclusiv pentru cei aflați în detenție. Ce rațiune ar avea altfel porunca lui Dumnezeu pentru cei ce-I vor moşteni împărăția de a vizita pe cei aflați în temniță?

Dacă primele minute mi s-au părut grele, totdeauna, la sfârşitul întâlnirilor, am avut sentimentul de mulțumire că am făcut ceea ce eram datoare să fac. Mi-a trebuit destul de mult timp şi consumarea unor experiențe amare să învăț să las în seama Domnului rezultatele, fără regret şi fără false sentimente de vină. Dumnezeu are timpul Său, care nu totdeauna coincide cu timpul nostru. Am învățat că rolul meu e să mă duc

în tăcere în post şi rugăciune la tronul din cer (vezi Apocalipsa 5:8b), iar apoi să strig Vestea Bună a Salvării. Câte ziduri vor cădea? Nu ştiu, dar sunt convinsă că în primul rând Dumnezeu este interesat ca ele să cadă. Trăim în veacul plânsului şi al semănatului în locuri aride care opun rezistență primirii şi germinării seminței.

Perspectiva slavei pe care o avem în fața ochilor credinței prin slujba Duhului şi Modelul Desăvârşit ne fac să nu cădem de oboseală: *„Să ne uităm țintă la Căpetenia şi Desăvârşirea credinței noastre, adică la Isus care, pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit ruşinea şi sade la dreapta scaunului de domnie a lui Dumnezeu. Uitați-vă dar cu luare aminte la Cel ce a suferit din partea păcătoşilor o împotrivire aşa de mare față de Sine, pentru ca nu cumva să vă pierdeți inima şi să nu cădeți de oboseală în sufletele voastre" (Evrei 12:2-3).*

După o experiență amară avută cu deținutele, în drum spre casă îi povesteam plângând lui Dumnezeu frustrările mele. Versetele din Psalmul 126:5-6 pe care Duhul sfânt mi le-a împrospătat în memorie le-am simțit ca pe o îmbrățişare spirituală: „ *Cei ce seamănă cu lacrimi vor secera cu cântări de veselie. Cel ce umblă*

plângând, când aruncă sămânța, se întoarce cu veselie când îşi strânge snopii". Amin.

Note

1. William Barclay, *Analiza semantică a unor termeni din Noul Testament,* S.M.R.Wheaton, 111., pag. 376-380.

2. Alexandr Soljenițân, *Arhipelagul Gulag II,* Ed.Univers, 1997, pag. 432.

3. Ibid., pag. 435.

4. Arno Pagei, *Lumină pentru răsărit,* Ed. Lumina Lumii, 1996, pag. 42-74.

5. Ibid., pag. 140-169.

6. Vezi Ch. Colson, *Născut din nou,* Ed. Logos, 1994, (drepturile în limba română P.F.România).

7. Pentru mai multe detalii vezi capitolul dedicat P.F.

XIII

„CHIAR ÎN CEASUL ACELA DIN NOAPTE TEMNICERUL IA LUAT CU EL"

(Fapte 16:3)

Penitenciarul din Gherla a fost primul penitenciar în care am păşit ca vizitatoare, cu teamă şi strângere de inimă, în 1990, şi rămâne locul unde mergem săptămânal şi ne întâlnim cu prietenele noastre. Bărbații formează o echipă şi merg la bărbații deținuți, şi de cele mai multe ori mergem sâmbăta împreună.

De la serviciul educativ eram însoțiți adeseori de D-l V. Ț. care avea grade şi funcții de conducere în domeniul educativ. Om sensibil, fire poetică, era mereu deschis spre dialog şi dezbatere, şi umanitatea de care dădea dovadă ne făcea să ne simțim bine în prezența lui. Recunoaştem în acelaşi timp că întregul personal de la reeducare e format din oameni cu totul deosebiți, cu care totdeauna am întreținut cele mai bune relații. De asemenea, avem o bună colaborare şi cu domnul părinte, pe care îl prețuim foarte mult.

Cum se petrec însă lucrurile în inima omului, de multe ori nu-şi dă seama nici el, dar *„Cel ce e mai mare decât inima omului ştie toate lucrurile" (l.Ioan 3:20).* Şi doar planul lui Dumnezeu poate da la o parte orice blocaj pietrificat înăuntrul lumii omului, folosind pentru aceasta chiar dăltuiri stridente.

In anul 1992, V. Ț. a fost internat în spital cu un diagnostic pe cât de confuz, pe atât de incisiv. L-am vizitat la spital, cunoscând-o acolo şi pe soția lui, frumoasa Suszi, care îl îngrijea cu drag tot timpul. Am căutat şi noi să-i fim pe aproape cu ce ne-a stat în putință.

In locul de suferință, dialogul intim dintre suflet şi Creator este încins, şi nu o dată, acolo în marea încercare de sub ciuruirea gloanțelor, sau din gura morții, sau dintr-o anume situație disperată, se trăieşte cea mai puternică încleştare, care marchează cursul vieții. Sub orizontul cenuşiu şi morbid, strâns din toate părțile, se şopteşte cea mai angajată promisiune: *„Dacă mă vei scăpa, Doamne, din situația aceasta, atunci... "* şi juruința se prelinge ca o lacrimă a destinului pe amărăciunea dureroasă a sufletului. Poate că aşa ceva s-o fi petrecut şi în durerea domnului V.Ț.

56

Sunt intimități ştiute doar de cei doi, care acum se privesc față în față: Creatorul şi creatura SA. Probabil că mărturisirea ei publică, în paginile unei cărți, ar fi benefică. Reproduc în loc de aceasta o poezie din volumul „Rug în pustie", scris de domnia sa, Viorel Horea Țânțaş:

EL AŞTEPTA

Stăm
singur în odaie
în ceas de seară.
El aştepta
de mult la uşa mea,
iar eu,
de nimeni ştiut,
aşteptam să mai bată o dată,
să-I spun:
Vino, Doamne,
vino!

Oricum, acel tunel strâmt al încercării a constituit ieşirea spre lumină, spre viață, spre veşnicie. Şi ca odinioară la începuturile creştinismului, când Pavel şi Sila erau închişi, iar la miezul nopții, pe când se rugau şi cântau ei, s-a făcut o minune dumnezeiască, tot ceva asemănător s-a petrecut şi acum, după două mii de ani. Atunci, Domnul „ *a adus un cutremur care a deschis toate uşile şi s-au dezlegat toate legăturile fiecăruia" (Fapte 16:26).* în acea înspăimântătoare situație, temnicerul închisorii din Filipi *„a cerut o lumină"* şi, văzând că toate erau la locul lor, a pus o singură întrebare întemnițaților din subordinea lui, care stăteau liniştiți: *„Domnilor, ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?" (Fapte 16:30).*

Răspunsul a fost limpede: „ *Crede în Domnul Isus şi vei fi mântuit, tu şi casa ta " (Fapte 16:31).* Şi în aceeaşi noapte s-au petrecut câteva acțiuni care țin de cre-dință. în Evanghelia după Marcu 16:16 scrie: „ *Cine va crede şi se va boteza va fi mântuit",* iar temnicerul, după ce a auzit Cuvântul vestit de întemnițații Pavel şi Sila, *„chiar în ceasul acela din noapte a fost botezat îndată el şi toți ai lui" (v.33).* Urmarea ri-a întârziat: *„S-a bucurat cu toată casa lui că a crezut în Dumnezeu" (v.34).*

Şi în noaptea spirituală a temnicerului din Gherla a îngăduit Domnul un alt fel de „cutremur", care a deschis toate uşile inimii, şi foarte curând s-a botezat şi dânsul împreună cu soția lui, mărturisindu-şi credința în Dumnezeu în mod public. Prin aceasta, eşti apoi,, *adăugat la numărul" (Fapte 2:41)* celor ce-L urmează pe Isus, familia Lui, dintr-o anumită biserică locală.

Biserica formează spiritual Trupul lui Cristos, iar El este Capul, şi fiecare devine un mădular spiritual al Trupului Bisericii. Aşa este şi domnul V.Ț. vindecat în trup şi suflet, bucurându-se împreună cu ai săi.

XIV

„PORNIRE NECHIBZUITĂ'

„Fiindcă nimeni nu poate tăgădui lucrul acesta, trebuie să vă potoliți şi să nu faceți nimic cu pornire nechibzuită".

(Fapte 19:36)

Războiul spiritual este perceput mai greu, căci nu se vede ca şi cum pipăim concretul, şi se dă între firescul uman şi duhovnicescul, dumnezeiescul din noi. „ *Omul firesc"* (adică cel nenăscut din nou) „ *nu primeşte lucrurile Duhului lui Dumnezeu, pentru că pentru el sunt o nebunie; şi nicidecum nu le poate înțelege, pentru că trebuie judecate duhovniceşte" (l.Cor,2:14).*

Din această neconcordanță apar suficiente situații de risc, sau situații neînțelese, chiar conflictuale. Aşa s-a întâmplat şi la Penitenciarul din Gherla, nu după mult timp, după ce familia Ț. a mers pe Calea Domnului.

într-o sâmbătă dimineața, eu eram cu femeile deținute de la Penitenciarul din Gherla, iar cu bărbații erau frații Ion A. şi Olimpiu B. Era în anul 1995, şi a venit în inspecție domnul capelan-şef de la Bucureşti împreună cu domnul părinte de la penitenciar, întâi au intrat în vizită la femei. întrebările puse de domnia sa au fost provocatoare şi tendențioase. „Din ce cult fac parte?" şi: „De ce merg dacă nu sunt deținute din cultul respectiv?"... cum că astfel noi facem prozelitism... Am tăcut... nu voiam să port un dialog în fața femeilor deținute. Tânăra deținută A.D. a luat apărarea slujitoarelor voluntare care mergeau acolo cu mesajul Evangheliei, arătând cât de mult le ajută pe ele să înțeleagă ceea ce până atunci au neglijat total: voia lui Dumnezeu. A spus apoi cum sunt învățate să se roage, să creadă în dragostea lui Isus. L-am rugat să explice femeilor ce înseamnă „prozelitism". Răspunsul domniei sale viza pe cei care nu se închină icoanelor, sau nu-şi fac semnul crucii, sau nu au cultul sfinților, sau al Sfintei Marii... Desigur că nu era momentul potrivit pentru dezbateri teologice şi nu am dorit să combat o față preoțească în fața femeilor deținute. Aşa că am tăcut...

Dar la vizita făcută la bărbați, lucrurile s-au agitat, şi în starea de tensiune creată, unul din puşcăriaşi s-a adresat cu sintagma „frate Ț."... în urma raportului făcut la Direcție, urmările nu s-au lăsat prea mult aşteptate... domnul V.Ț. a fost obligat să se interneze în spitalul militar,

unde urma să i se dovedească „nebunia".

Şi în timpul propovăduirii apostolului Pavel în Asia s-a petrecut o situație asemănătoare. Acolo, un argintar pe nume Dimitrie a pornit o răzmeriță, din teama că prin propovăduirea credinței şi a Căii Domnului de către Pavel „ *meseria noastră cade în dispreț şi că templul marei zeițe Atena este o nimica... " (Fapte 19:21-41).*

A reuşit *„să tulbure cetatea",* dar logofătul a potolit mulțimea, zicând printre altele: *„Să nu faceți nimic cu pornire nechibzuită, căci ați adus aici pe oamenii aceştia, care nu sunt vinovați..." (v. 36-38).*

Noi, cei trei care am slujit în „sâmbăta cu pricina", am mers la Bucureşti în audiență la Direcția Generală a Penitenciarelor, ca să spunem adevărul, sprijinin-du-1 prin mărturia fiecăruia dintre noi. în ceea ce-1 priveşte pe domnul V.Ț. nu trebuia să-1 apărăm noi, *„căci îngerul Domnului tăbărăşte în jurul celor ce se tem de El şi-i scapă din primejdie" (Psalm 34:7).* După analizele făcute pacientului V.Ț. s-a constatat că este complet sănătos.

Ceea ce am observat însă la finalul acestei întâmplări a fost valoarea şi autenticitatea Cuvântului dumnezeiesc privind cele două naturi ale omului şi ceea ce decurge de aici, precum şi fericirea sfântă împletită cu bucuria de a fi ocărât din pricina Numelui lui Isus (Matei 5:11-12).

Astăzi - 1999 - domnul V.Ț. se bucură de o deosebită apreciere, şi de unde era până atunci amenințat cu „punerea pe liber", acum este avansat, fiind şeful Biroului socio-educativ din Penitenciarul Gherla.

Noi, ca *„împreună lucrători cu Dumnezeu" (l.Cor.3:9),* am fost conştientizați prin Duhul Sfânt de nevoia rugăciunii de mijlocire, rămânând mereu în perimetrul Bibliei: „ *Vă îndemn dar, înainte de toate, să faceți rugăciuni, cereri, mijlociri şi mulțumiri pentru toți oamenii; pentru împărați şi pentru toți cei ce sunt înălțați în dregătorii, ca să putem duce o astfel de viață paşnică şi liniştită, cu toată evlavia şi cu toată cinstea. Lucrul acesta este bun şi bine primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care voieşte ca toți oamenii să fie mântuiți şi să ajungă la cunoştința adevărului" (l.Timotei 2:1-4).*

Aceasta dorim să facem, să ne rugăm mereu pentru cei ce sunt aşezați în scaunele din față, sau la conducerea țării.

închei acest capitol tot cu o poezie scrisă de domnul V.Ț. în volumul *„Rug în pustie":*

59

POEMA CREŞTINULUI MARTIR

Am auzit că pregătiți mulțimea

să mă-njure,
să mă scuipe,
s-arunce-n trupul meu
cu pietre.
Am auzit că mă vețipune-n lanțuri
şi m-aruncați
în gropile cu fiare.
Am auzit că voi fi dus
la oameni,
aruncat în colbul drumului,
să vadă cum se-nfruptă
câinii şi mâțele din mine.
Aud bocănituri.
Se 'naltă eşafod?
Mă spânzurați?
Am auzit că veți clădi chiar azi
un rug,
veți aşeza un tron de fier
pe flăcări,
mă veți prăji
şi-apoi cu cleştele
veți sfârteca din trupul meu bucăți
să le-aruncați în colbul străzii.
Aud că vreți să mă gazați,
să mă-mpuşcați...
Zvon de procese aud.
Aud că mă veți pune după gratii,
căluş la gură,
ochelari de cal,
cătuşe, lanțuri,
mă-nfometați,
mă însetați,
mă injectați,
mă-njunghiați.
E pace, pace scurtă,
şi iarăşi creşte murmurul
şedinței.

Nu sunteți încă hotărâți?
Până atunci
eu mă dezbrac de trup.
Luați-mi trupul
şi mi-l ardeți,
cenuşa aruncați-o într-un râu,
s-o ducăpăn' la mare,
căci ea
e-ngemănată adânc cu Cerul
care m-a născut.
Şi am să merg
prin spații bucuros,
mă voi întoarce iar la Dumnezeu,
flămând de Cer,
urmându-Lpe Cristos.
60

XV

„AU AVUT BUNĂTATEA SĂ FACĂ STRÂNGERI DE AJUTOARE"

„ Căci cei din Macedonia şi Ahaia au avut bunătatea să facă o strângere de ajutoare pentru săracii dintre sfinții cari sunt în Ierusalim ".

(Romani 16:26)

Desigur că, actualizând versetul, putem înlocui *„Macedonia şi Ahaia"* cu alte localități de pe pământ, iar în loc de *„Ierusalim "* să scriem penitenciarele din țară. Aceasta şi vrem să spunem, mulțumind lui Dumnezeu pentru felul în care Se îngrijeşte de lucrarea Sa.

Trebuie să arătăm că facem parte din organizația P.F.R. *(Prison Fellowship România),* dar nu mergem cu decontări de bilete sau alte cheltuieli la sediul organizației. Poate că am face-o, dar ştim că P.F.R. are proiecte mult mai mari şi mulțumim Domnului că se pot realiza.

_ Doresc însă să zăbovesc puțin în fața preşedintelui, domnul CONSTANTIN ASAVOAIE, şi să-I mulțumesc lui Dumnezeu pentru asemenea oameni de forță. Face mai mult decât se poate, aleargă mai mult decât ar cuprinde cu talpa piciorului, doarme mult mai puțin decât ar fi minimum necesar, ajută totdeauna cu discernământul cuvenit, nu se plânge niciodată şi caută să mulțumească pe toți cei din jur; are o viziune cuprinzătoare, a realizat proiecte mărețe... Este un vas ales, hăruit de Dumnezeu, pentru

această complexă lucrare a împărăției Cerurilor.

La începutul lucrării am pornit la drum „ *cu puterea aceasta pe care o aveam " (Judecători 6:14)* şi le pregăteam „ceva dulce" pentru fiecare întâlnire. Apoi, împărtăşind şi altora din experiența avută, curând s-au alăturat şi alte surori cu jertfa trudei lor. Astfel, sora Sabina din biserica noastră a pregătit zeci de pachete, sau sora Ileana C. se străduia mereu să avem câte ceva „dulce" în vizitele făcute împreună la

62

penitenciarele din Aiud şi Gherla. Şi sora Lîdia B. a trudit cu mult drag în această privință. Domnul să le binecuvânteze toată osteneala!

M-am bucurat mult că puteam pune la dispoziția Domnului puținul pe care-1 aveam, tot din darul Lui. Astfel, permisele C.F.R. de care dispun, le ofer cu drag „acestei alergături" pe drumuri de izbăvire din temnița păcatului. Domnul a trimis „o pasăre" ca să împlinească planurile Lui... şi fără să cerem anume, am primit ajutoare în bani de la un grup de surori din S.U.A. conduse de sora Domnica I. Soțul dânsei a fost închis la Gherla pentru credință, în anii comunismului, şi nu a uitat pe cei în suferință de peste mări şi zări.

O întâlnire cu Zâna (din Elveția) la penitenciarul din Gherla a deschis o perspectivă deosebită pentru o permanentă ajutorare în bani şi obiecte, toate atât de necesare muncii noastre. Dânsei i s-a alăturat o biserică întreagă, sub îngrijirea lui Margrit.

O altă linie cerească s-a deschis prin organizația „Partage" din Franța, care ne trimite în prag de sărbători de iarnă „hrană cerească", pachete preambalate, gata de a fi dăruite deținutelor, sau ne aduc haine pentru a le putea expedia deținutelor necăutate.

Bisericile din care facem parte contribuie fiecare cu ce le pune Domnul pe inimă, cu pachete de sărbători, sau cu altfel de ajutoare (consiliere, bani).

Desigur că lucrarea este complexă şi solicită diferite feluri de ajutorări: pachete expediate, în special deținutelor necăutate, corespondența diversă şi bogată, materiale de lecturat, medicamente, ochelari, ajutoare post-detenție, sau ajutorarea familiilor rămase acasă... Apoi un foarte mic „dar al iubirii" la fiecare vizită, şi să nu uităm transportul, toate adunate dau sume... şi sume...

Noi nu încetăm să mulțumim Domnului pentru fiecare mână întinsă.la nevoia celuilalt de lângă noi, ştiind că cea mai vrednică dăruire este aceea în care *„s-audat pe ei înşişi Domnului, şi apoi nouă, prin voia lui Dumnezeu"*

(2.Corinteni 8:5).

Trebuie să arătăm şi jertfa familiilor care expediază pachete. Aproape că nu este scrisoare în care să nu se solicite câte ceva... mai ales de către femeile necăutate, cu care purtăm o bogată corespondență.

Două familii din bisericile evanghelice, fam. Pop şi fam. Roşu, primesc periodic de la mine liste întregi cu nevoile prietenelor noastre, cele mai multe fiind de la Târgşor. Nu pridideşc să expedieze un rând de pachete, până când alte liste lungi aşteaptă.

Reproduc doar un fragment de scrisoare: *„Surioară, cred că ați primit plicul de la mine, şi totodată vreau să vă spun că am primit pachetul de la dvs. Veneam de la muncă şi, la poartă, când ne număra domnişoara, îmi aud numele: ‚B. la pachet'. A izbucnit o bucurie în sufletul meu... căci cine are grijă de mine? Sunt atât de părăsită şi uitată..."* îmi scria B.E. într-una din multele ei scrisori, mulțumind că am trimis haine de eliberare şi fiului ei, închis la Poarta Albă. Avem zeci şi zeci de asemenea mărturii...

63

„Doamna Lidia, eu am fost foarte mulțumită şi fericită în acelaşi timp pentru pachetul pe care mi l-ați timiş. Am fost foarte fericită, ce să vă spun, m-am bucurat ca un copil, şi vă rog să mă credeți că am plâns. Că m-am gândit că aici în închisoarea asta sufletească şi trupeasca există cineva pe lumea asta care se gândeşte la mine: Domnul Isus şi dvs. Bunul nostru Isus Cristos are grijă de mine, dacă cred în El. Şi cred, doamnă Lidia, şi caut să-L cunosc cât mai mult. Atunci când am fost la pachet, au fost mai multe femei care aveau pachete de la dvs. Eram toate fericite că Dumnezeu prin Domnul Isus are grijă de noi, nenorocitele şi pierdutele, printr-o femeie... " îmi scria P. G. de la Târgşor (întrucât eu mi-am dat adresa de la început, mergem în continuare cu acelaşi expeditor şi pentru pachete).

închei aceste gânduri cu mulțumirile noastre adresate tuturor acelora care au întins peste mări şi țări „mâna întrajutorării"...

De voi căuta vreo mulțumire în vorbe bine ticluite ca să cuprind-o vlăguire cu răsplătiri prea cuvenite, nu voi găsi nici pe departe a balansa dragostea voastră. De-aceea-ngenunchem cu toate surorile din vatra noastră, şi cu acelea-n libertate şi cu suspinul dintre gratii... Rugând Stăpânul care poate să dea la fiecare-n parte Mâna bogat-a bunătății.

64

XVI

„CĂCI INIMA TA NU ESTE CURATĂ ÎNAINTEA LUI DUMNEZEU;

POCĂIEŞTE-TE DAR..."

„ Căci inima ta nu este curată înaintea lui Dumnezeu; pocăieşte-te dar de această răutate a ta şi roagă-te Domnului, să ți se ierte gândul acesta al inimii tale, dacă este cu putință..."

(Fapte 8:21-22)

Ceea ce s-a întâmplat pe vremea apostolilor se petrece şi astăzi, cu referiri

chiar la misiunea din închisori. Apostolii Petru şi loan mărturiseau Cuvântul cu

mare putere, şi totuşi în misiunea lor din Samaria au întâlnit un om, pe nume

Simeon, care credea că poate manipula cu bani puterea lui Dumnezeu, în scopul lui

josnic (Fapte 18:14-25).

La început de drum, fiind fără nici o experiență, mi-am deschis inima şi casa sufletelor pustiite, în speranța unei pocăințe sincere. Unele femei deținute, mai abile şi active, învățau repede lecția biblică, răspundeau la întrebări, aveau şi curajul rugăciunii în public. Toate acestea făceau să crească bucuria noastră. Fiind deschisă prin dragostea lui Dumnezeu pentru această lucrare, mi-am dat de la început adresa celor ce corespondau cu mine. Țineam mult la G.M. - am întâlnit-o la Gherla, apoi am căutat-o şi la penitenciarul din Târgu-Mureş, sau la Târgşor.

Intr-o seară târzie de vineri, după orele 22, vine la noi acasă, pe motiv că s-a I eliberat de la penitenciar. Eram singură, ai casei fiind plecați, aşa că am aşezat-o la masă, începând să depanăm impresii, amintiri... Şi cum ne priveam drept în ochi, am auzit în urechea inimii un gând scurt şi apăsat: „ *Sunt ochii diavolului"*. Dar dialogul a continuat, ca şi cum nimic nu s-a întâmplat, fără să ştim ce se petrece dincolo de cortina diafană a privirii. Din mers... în toiul conversației am adresat pe lungimea telefoniei directe cu cerul: Psalmul 50:15... *„Doamne, ajută-mă"!*

întunericul nopții mă înfăşură cu mantia unei temeri nedefinite, căci nu mi se mai întâmplase să dorm singură în casă cu o femeie ieşită din puşcărie. Ne-am culcat noaptea târziu, ea în camera din față, eu în sufragerie. Mobilierul simplu şi învechit, casetele şi cărțile nu au constituit o ispită pentru G.M. Sâmbătă seara urma să plec la Târgşor. Dimineața, după ce am luat micul dejun, i-am dat nişte bani ca să cumpere şi ceva fructe, să

le pot duce femeilor din închisoare. A venit târziu, după-amiază, justificându-se prin nevoia de plimbare şi de desfătare a pribegiei „fără program".

Seara, cu maşina cu care m-am dus la gară, am trimis-o şi pe ea la casa surorii V. Duminica a mers la biserica din Mănăştur, unde a asistat la un botez nou-testa-mental. După-amiază a mers la biserica din Iris, unde câteva surori i-au dăruit ce au putut. Seara a plecat... prezentând un plan sofisticat, prin care urma să meargă acasă. Luni după-masă şi-a pus în aplicare planul satanic, şi cu o abilitate perfecţionată în practica cotidiană a intrat în casa surorii V. de unde a ieşit cu sacoşele pline cu obiecte de valoare. Vecinele care au observat-o au întrebat-o cum a intrat în casă, de vreme ce proprietarii erau plecaţi. Răspunsul ei senin, sigur şi degajat a fost: *„ O, eu aici locuiesc acum, spuneţi doamnei V. că mă voi întoarce în jurul orei 20".*

Seara, după orele 22, m-a sunat mama surorii V., relatându-mi situaţia. Ne-am mobilizat în scurt timp şi am încercat să refacem scena. Am sfătuit-o pe sora V. să meargă la Poliţie, unde să denunţe fapta. Acolo au fost întâmpinate cu întrebarea: *„De ce le primiţi în casă?"*

Omeneşte vorbind, întrebarea era motivată. Noi ne confruntam cu prima experienţă la scenă deschisă. Şi în biserică se auzea murmurul: *„Nu avem noi destui săraci cinstiţi în biserică?... De ce să dăm din puţinul nostru hoţului, fără nici o fărâmă de bun simţ, care muşcă mâna ce l-a mângâiat"!* Tot G.M. s-a dus apoi şi la domnul Asăvoaie, cerând în numele meu o sumă de bani, pretinzând că a găsit un obiect de care eu am mare nevoie. Şi domnul Asăvoaie i-a dat o sumă frumoasă de bani la data aceea.

Am trăit un prim moment de cumpănă, realizând puternica luptă spirituală, în care *„diavolul dă târcoale ca un leu răcnind, căutând pe cine să înghită" (1.Petru 5:8).* Lovituri dinafară... dinăuntru, din biserică, se izbeau cu putere în *„Templul Duhului Sfânt zidit prin Duhul în inima noastră" (l.Corinteni 6:19).* Ce era de făcut? Să ne oprim din această lucrare, în care eram sigure că Domnul ne-a trimis? Sau să fim mai prudente, să nu ne expunem, să nu ne implicăm prea mult, să nu mai primim în casă pe „străinul fără adăpost"? Interpretările erau multiple, şi duceau spre un creştinism comod, declamativ, teoretic. M-am tânguit Domnului în rugăciune şi post, mai multe zile. Răspunsul pe care l-am primit se contura în stringenta nevoie de echipare spirituală. Am înţeles că nu avem ce căuta pe linia întâi de atac spiritual, cu pieptul gol şi în inconştienţa bravurii

adolescentine, ci trebuiau întărite legăturile pe verticala existenței noastre, în relația cu Dumnezeirea: smerenia sufletului prin rugăciune şi post la nivel personal, colectiv, cu echipa împreună, soli-citând şi rugăciunea de mijlocire a Bisericii.

66

O vreme n-am mai ştiut nimic de G.M. I-am scris la adresa pe care mi-a dat-o, dar n-am primit nici un răspuns. După o altă vreme am reîntâlnit-o la penitenciarul din Gherla. Domnul mi-a dat mesajul din Luca 19:1-10 despre Zacheu. Le-am vorbit tuturor printre lacrimi... şi ei direct. Lucrarea dinăuntrul inimii o ştie numai Dumnezeu şi omul însuşi... la sfârşit ea s-a rugat cu voce tare, cerându-şi iertare... O mai auzisem şi altă dată rugându-se la fel. îndoiala mi se strecura în inimă: Cât este adevăr, şi cât este minciună? Mi-am dat seama că fără să vreau mă erijez în postura unui judecător, şi am revenit în gânduri la adevărul Scripturii: judecata şi răzbunarea sunt ale Domnului. îmi aminteam cum ea, fiind la Târgşor a sugerat titlul unui program artistic: „Nu sunt ce par a fi". Poate că a fost strigătul sincerității îndurerate răzbătut din subteranul ființei ei, solicitând înțelegere şi iertare.

Desigur că am iertat-o! încă înainte de a săvârşi fapta. Aşa ne-a învățat Tatăl ceresc, care L-a înviat pe Isus, pentru că ne-a considerat spălați, curățiți de păcate, neprihăniți. Dar în acest proces dumnezeiesc al iertării lipsea în cazul ei confruntarea deschisă, directă şi totală: *„Am păcătuit împotriva cerului" (Luca 11)* şi împotriva voastră, dragi prietene, şi *„dacă am năpăstuit pe cineva, voi da înapoi" (Luca 19),* fiindu-mi scârbă de acum înainte de mine şi de păcatele mele, şi *„mă pocăiesc în sac şi cenuşă" (Iov 42).* Au mai trecut cîțva ani... eu o mai aştept pe G.M. Ne rugăm pentru ea. în vara anului 1999 am primit prima ei scrisoare din viața liberă, prin care îmi cerea ajutorul în rugăciune pentru fratele ei. I-am răspuns mai amplu, cuprinzând-o şi pe ea, dar ea nu a mai continuat corespondența.

Noi, ca *„robi netrebnici",* avem onoarea de a fi *„ împreună lucrători cu Dumnezeu" (l.Corinteni 3:9),* având menirea de a lucra iubind, iertând... ştiind că *„nici cel ce sădeşte, nici cel ce udă nu sunt nimic; ci Dumnezeu, care face să crească" (l.Corinteni 3:7).*

Tot la Târgşor am cunoscut-o şi pe A.N., care totdeauna stătea în primul rând la clubul unde ne strângeam laolaltă şi răspundea prompt la întrebări, avea o memorie bună şi ținea minte multe versete pe de rost. Am întreținut o corespondență bogată cu ea, avea un scris frumos şi caligrafic.

Mi-a scris că şi soțul ei este închis, dar s-a eliberat mai repede, şi ea i-a trimis scrisorile mele şi cărțile pe care i le puneam în plic, şi că el, N., prezintă interes pentru Cuvântul Domnului. Este o femeie cu mintea ageră. Condamnarea ei avea ceva ciudat, în sensul că i se interzisese ca timp de 4 ani de la eliberare să mai meargă în localitatea din care a fost arestată, fiind considerată „în sine" periculoasă. în scrisori mărturisea că doreşte o schimbare spre bine, văzând în pocăință această şansă oferită de Domnul. I-am trimis şi un caiet de studiu individual, pe teme biblice, pe care l-a completat cu conştiinciozitate.

In iarna lui 1995, după sărbători, am primit un telefon inedit: *„Alo? Aici este A. Suntem în Ploieşti cu N. şi cu P.* (o altă femeie cu care s-a eliberat în acelaşi timp) *?utem veni la dvs. ? "* L-am întrebat repede pe soțul meu, Nelu, care era pe aproape, şi cu încuviințarea lui, i-am dat un răspuns afirmativ. Mi-a spus şi trenul cu care

vine... dar întârzierea fiind mare, am plecat de la gară, ştiind că se vor descurca. Totuşi, soțul meu i-a aşteptat cu maşina. Primul gest ciudat din partea ei era acel telefon dat din Ploieşti. M-am întrebat de ce nu mi-a *scris* că vrea să vină la mine, iar mai departe mi-am pus problema de ce nu venea singură, ci cu soțul ei şi cu o altă femeie... Am încercat să-i primim cât se poate de bine... foarte repede s-a creat o atmosferă familială. P. se dusese la o altă doamnă care se eliberase mai înainte şi locuia în centrul oraşului, doamna Luci.

Au venit cu noi la biserică şi s-au arătat foarte deschişi spre a cunoaşte mai mult despre Calea Domnului. Am încercat să le găsim un spațiu unde să locuiască. O vreme, biserica le-a plătit chiria. Mai apoi s-au mutat în alt cartier, într-un apartament al P.F.R. Am reuşit să găsim şi loc de muncă pentru amândoi. La început au muncit la o fermă, iar apoi, el la un depozit, şi ea la un laborator de patiserie.

Banii câştigați i-au trimis la Tribunalul din Bacău pentru a începe achitarea prejudiciului - apoximativ 10.000 de dolari americani - făcut câtorva persoane din zonă. Una dintre persoanele prejudiciate, doamna M., a fost nemulțumită pentru suma mult prea mică care îi revenea, şi a început să-i intenteze procese calomnioase, probabil gândindu-se la o manevră de obținere mai rapidă a întregii sume.

A.N. primise botezul nou-testamental la biserica baptistă nr.3 din Cluj-Napo-ca, în vara anului 1995, încercând să se încadreze în felul de a fi

al creştinilor din jurul ei. Credeam în sinceritatea ei şi am pledat peste tot în favoarea ei. Şi-a oferit serviciile şi în treburile gospodăreşti ale casei, sau ale misiunii aplicate în căsuțele de la munte. A fost ajutată de mai multe ori şi de P.F.R. prin domnul C. Asăvoaie, sau de către o biserică din Elveția.

Aveau trei copii, cel mai mare muncea la mama ei, în Moldova. Din spusele ei, mama îi este foarte bogată, bogăție agonisită prin munca pământului din marea ei gospodărie, dar şi foarte împotrivitoare pocăinței. Ca dovadă, i-a ars Biblia primită la penitenciar. Fiica ei era la cumnata ei, undeva la Sfântu Gheorghe, jud. Tulcea, iar fiul cel mai mic, pe care-1 născuse ca deținută, îl lăsase spre îngrijire mamei sale, care fiind foarte ocupată, 1-a încredințat unei doamne.

Din cauza multelor „procese", A. n-a mai putut lucra şi s-au dus la Bacău. Din cele povestite de ea, recuperarea copiilor a fost o minune dăruită de Dumnezeu, întrucât fiecare tutore urmărea, într-un fel, şantajul şi profitul din această situație. De asemenea, şi relațiile cu mama ei erau foarte rele, aşa că ea stătea cu copiii, pe unde putea, iar procesele se țineau „lanț". Eu am crezut-o, neverificând-o niciodată.

în vara anilor 1996 şi 1997, A. a servit în tabere creştine, organizate de către J.A. între timp, observam anumite situații dubioase, prin care dispăreau anumite lucruri, dar pentru că niciodată nu i-am controlat bagajele, ocoleam confruntarea, dându-i şansa îndreptării, aşa gândeam eu. La o dispariție evidentă a unei sume de bani din salariul fiului nostru, s-a făptuit o primă „înscenare de confruntare". Erau la noi acasă ea, soțul ei, cei doi copii şi nepotul lor. Cu toată bătaia şi strigarea aplicată de ea copiilor, nu s-a găsit nimic! Am căutat să sting cât mai repede „focul",

prin cuvinte molcome, în dorința de a depăşi momentul tensionat. Putea fi un moment de cercetare a conştiinței, dar a fost doar oprirea năucă şi înspăimântată, înaintea lansării apogeului...

în 1996 se botezase şi soțul ei, N., la aceeaşi biserică. La el schimbarea a mers mai greu: paharul... țigara... Ne-am înțeles telefonic şi prin scris că ar fi bine să-şi cumpere cât de ieftin un apartament, unde să-şi încropească un atelier de patiserie, ea fiind foarte pricepută şi creativă în arta culinară. De unde bani însă? îi era foarte greu, fără bani, şi mereu pe drumuri, la diferite procese... N. a muncit pe unde a putut, prin Croația, iar noi l-am îndemnat pe J.A. să o ajute. A acceptat să o împrumute cu 2500 de dolari. Lucrurile păreau că se conturează promițător... a găsit un apartament, mai ieftin şi

mai vechi, pe care urma să-1 pună la punct, după planul lor. Dar iarăşi a apărut o situație „bombă", un proces la care nu s-a prezentat, că nu primise citație, şi urma să fie arestată. Pericolul se amplifica prin faptul că acum i s-ar fi adăugat şi ceea ce n-a făcut în prima detenție. Fetița era în prag de şcoală...

Am convenit că cel mai bun lucru este să vândă urgent apartamentul, să restituie împrumutul, iar eu urma să mă interesez cum putem proteja copiii. în acelaşi timp, trebuia să încerce şi cu memorii la Curtea Supremă de Justiție pentru a-şi spune „păsul" în aceste procese calomnioase, interminabile. Speram să fie aşa... Cu ajutorul fundației creştine *„Ecce Homo "* am reuşit să-i aducem în primăvara anului 1998 pe cei doi copii la Cluj, la familia Reperuc, care mai avea în întreținere alți zece copii. S-au integrat foarte bine acolo, şi acum amândoi sunt şcolari şi învață bine. Ştiu multe cântece creştine, texte biblice, şi mulțumim Domnului că am putut aşeza copiii sub protecția aripilor Lui. Pentru ei se poate îndeplini astfel Cuvântul Domnului: *„învață pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze, şi când va îmbătrâni nu se va abate de la ea" (Proverbe 22:6).* Contează foarte mult ceea ce se clădeşte în timpul de formare al copilului, atât prin învățătură, cât şi prin exemplu.

Dacă am izbutit pe planul acesta, pentru care toată mulțumirea I se cuvine Domnului Isus şi vrednicilor Lui slujitori de la *„Ecce Homo",* pe celălalt plan, al rezolvării problemelor financiare, totul s-a înfundat într-o mocirlă dezgustătoare şi cumplit de păguboasă.

Printr-o relație directă şi „sus-pusă" de-a ei, A. a ajuns în audiență la Bucureşti, la Procurorul General (aceasta după spusele ei). Domnul J.A., care i-a împrumutat banii, a vrut să meargă direct la Bacău după bani, dar ea 1-a asigurat că îi duce ea, când merge în audiență. J.A. i-a dat şi banii de drum... dar de aici totul a intrat în eclipsă totală. Am primit o scrisoare laconică din Bucureşti - la fel a primit şi J.A -şi o hârtie de la Poliție, cum că a fost jefuită pe troleibuz... i s-a furat mapa cu actele şi memoriile pentru audiență şi... banii, cei 2500 de dolari! Nimeni n-a crezut „povestea" ei... N., soțul ei, m-a sunat întrebându-mă dacă nu ştiu ceva despre A. I-am răspuns cu durere doar ce ştiam... în sfârşit, şi-a refăcut dosarul şi a obținut anularea detenției... A promis solemn că împreună cu soțul ei vor munci să poată restitui suma.

69

în primăvara anului 1998, în ziua de Florii, când ne-am întors de la

munte împreună cu J.A., am întâlnit-o la noi, într-o cameră din spate, unde locuia o altă prietenă de-a mea, I.D. A fost prima întâlnire directă între ea şi J. A. de la „aşa-zisul" incident. I-am lăsat singuri să discute... ea plângea... apoi am stat eu de vorbă cu ea. Acum îmi dau seama că eu am fost în continuare singura care am crezut-o, dându-i prin aceasta poate ultima şansă de îndreptare...

Adeseori când o întrebam pe A. despre relația ei cu biserica din Bacău, răspundea vag, mai mult critic. O pâclă invizibilă se aşternea între noi. Nemulțumirile de tot felul dominau totdeauna discuțiile noastre. A încercat să facă un fel de comerț pentru a-şi face rost de bani.

Punctul culminat al relației noastre a fost atins în vara fierbinte din anul 1998, când s-au conjugat mai multe situații tensionate. Cum spuneam, la noi mai stătea o prietenă, I. D., cu trei copii. De acum şi A. cu N. când veneau la noi dormeau în apartamentul din spate. Am simțit că nu-i convine această separare, dar am tot ocolit o confruntare, mai ales că nu aveam o dovadă palpabilă.

într-o zi de luni a lui august am fost vizitată de prietenii din Elveția care ne ajută cu cele de trebuință pentru această lucrare. Am aşezat totul în camera destinată pachetelor. Marți dimineața ne-am dus la munte într-o mică drumeție, pentru o zi sau două. Nepoțica mea Ana-Rut era la mine, aşa că am rugat-o pe mama mea să stea cu fetița. Totul a fost pus la punct cu multă dexteritate. Mama mea are plăcerea „să facă biserică" cu copiii: îi învață să cânte, să se roage, să memoreze versete biblice. Erau la noi şi copiii lui A. şi ai lui I.D., iar cu Ana-Rut împreună erau o grupă bună. A. o tot îndemna pe mama să meargă în camera din spate (unde I.D. era culcată, cu piciorul rupt), ca „să facă biserică". în momentul în care mama şi-a desfăşurat talentul nativ (deşi are doar patru clase), A. şi-a pus rapid în aplicare schema diabolică şi a ieşit repede din camera din spate, a intrat tot aşa de repede în camera din față de unde a luat câte lucruri a putut, împreună cu toți banii şi alte câteva lucruri de valoare. în grabă a ieşit apoi pe uşa din față, lăsând-o deschisă. După vreo 20 de minute, când mama s-a întors, a observat uşa deschisă şi s-a tulburat. La întoarcerea lui A. acasă, a avut o discuție cu mama. A. părea foarte generoasă şi exuberantă, iar când mama şi-a exprimat teama, privind uşa, A. a întrebat-o: *„Dar vă lipseşte ceva"?* Mama i-a răspuns că acest lucru îl voi putea spune doar eu, la revenirea acasă. Deşi A. promisese că va merge şi la V. să mai cumpere ceva porțelan, pentru comerțul pe care-1 făcea, a renunțat la tot şi seara a plecat

acasă, cu primul tren.

Miecuri când am sosit acasă, după spusele emoționate ale mamei, am constatat urgent marea dispariție. Din nou acelaşi telefon „de control" a lui N. De data aceasta mi-am exprimat clar supărarea directă şi direcționată spre A.

A urmat o perioadă foarte neplăcută... scrisori... confruntări la biserică, unde nu a recunoscut nimic, ci dimpotrivă s-a simțit foarte jignită pentru această „presupusă vinovăție". Eu mi-am cerut iertare, pentru că într-adevăr, n-am văzut-o... ea nu

m-a iertat. în final ne-am rugat toți cei prezenți, într-un duh de căință şi smerenie, mai puțin ea, care a refuzat să se roage.

Era seara târziu, când am ieşit de la această confruntare publică, în prezența unor persoane din biserică, doar noi două veneam pe strada pustie... din nou i-am cerut iertare, de vreo trei ori, dar m-a refuzat jignitor de categoric. Am grăbit pasul spre tramvai... dar tot timpul aveam impresia că cineva în spatele meu stă gata să mă atace... Nu o dată îmi spunea ea „în vremurile bune": *„Doamnă Dan, dacă m-ațifi cunoscut înainte să mă pocăiesc... sau dacă nu mă pocăiam, o omoram pe..."* M-am rugat tot timpul drumului... şi după aceea... şi azi mă rog pentru pocăința ei. A fost exclusă din biserică.

Apoi... căci a urmat şi un „apoi" . în primăvara lui 1999 a venit pe urmele ei patronul de la o fundație de binefacere din Bacău. Ne-am înspăimântat când am auzit ce spunea despre ea ca şi colaboratoare... şi despre planurile ei perfide, prin care încerca să cuprindă şi nume de rezonanță din biserică.

Nu mai ştiu cât este adevăr şi cât e minciună... şi de aceea mantia negației se lasă peste mintea mea. Nici o soră din echipă nu a crezut-o şi m-au avertizat de multe ori... Dar probabil că dincolo de puterea noastră de pătrundere, broderia „sorții" e mult mai ascunsă decât ni se pare... Acum nu mai cred nimic, dar am iertat-o, iar prin harul Domnului în inimile noastre, noi, prietenele ei, dorim să împlinim Cuvântul Domnului: *„Şi robul Domnului nu trebuie să se certe, ci să fie blând cu toți, în stare să învețe pe toți, plin de îngăduință răbdătoare, să îndrepte cu blândețe pe potrivnici, în nădejdea căJDomnuI le va da pocăința, ca să ajungă la cunoştința adevărului şi, veninUu-şi în'fire, să se desprindă din cursa diavolului, de care au fost prinşi ca să-ifacă voia" (2.Timotei 2:24-26).*

în vara anului 1999, înainte de terminarea şcolii, m-a sunat A.: *„Alo? Sun din Franța... am divorțat de N. şi vreau să-mi aduc copiii aici... poate va veni totuşi N. după ei... Pace..."* Vara a trecut, iar copiii sunt tot aici. îi mai vizitez din când în când... Domnul să binecuvânteze această jertfă de slujire a familiei R. Doresc din toată inima pocăința sinceră a A. Mama mea de asemenea se roagă mult pentru ea, şi... cine ştie? Poate că în lungul drum de întoarcere din întuneric spre lumină, şi „naivitatea mea" va avea un sens tainic, şi va țese în golul dintre noi, o diafană pânză de păianjen pe care plânsul cu amar să se prindă, ca şi stropii de rouă într-o dimineață binecuvântată. I-am dedicat o poezie:

Nu! Niciodată...

Nu! Niciodată, Doamne, nu Te-am privit în ochi; ştiam că mă aştepți acolo-n fața porții, dar mă chemau din neguri viclene, sure gropi să mă cuprindă-n smoala fântânilor Gomorii.

Tu mi-ai întins o mână străpunsă pentru mine 71

şi trupul Tău L-ai frânt şi pentru-al meu păcat. O, Doamne, mă-nfioară aceleaşi vorbe fine prin care, nu o dată, pe nume m-ai chemat.

Unde mă chinui azi şi cum mărşăluiesc
pe marea-nvolburată şi pe nisipul sterp,
doar ochiul Tău mă vede, cum temerile-mi cresc
că nu, o, niciodată, nu va mai fi superb.
îmi place încă gustul de roşcove prădate,
de vorbe-mbălăcite... un fals mărgăritar...
o-ntinăciune scursă duhnind a strâmbătate:
O, de-aş avea, în lacrimi, măcar un strop de HAR.

O, nu ştiu cum să vin pe drumul către casă, mă-nvârt în jurul meu ca-n negru labirint Mai lasă-mi firmitură din Tainica Ta Masă să-mi umple golătatea cu sfântul mărgărint.

Şi de la penitenciarul din Oradea port în inimă o durere pe care mereu „o vărs ca o apă" în potirul de aur al rugăciunilor. Este cea mai proaspătă lacrimă, vărsată în vara lui 1999, şi mai zăboveşte în colțul ascuns al ochiului...

O prețuiam mult pe G.R. Am citit şi în presă articole despre ea. O întâlneam în fiecare lună, punea întrebări serioase şi părea interesată să cunoască adevărul. I-am dăruit o Biblie şi primul meu volum de versuri creştine: *„Lucrarea de laudă",* iar după ce s-a eliberat, i-am trimis prin poştă şi al doilea volum: *„Rouă ".* Mă aşteptam la un răspuns în scris din partea

ei... dar a venit un alt fel de răspuns... Un telefon misterios... şi apoi o pleiadă de tertipuri profesioniste, prin care un oarecare „Jan" (care s-a prezentat ca prietenul lui G. şi că urmează să se căsătorească) a sustras ce a putut: bani, reportofon... în cartea: „închisoarea noastră", etapa '98 un articol este dedicat ei, cuprins între pag. 55-57: „Cazul Gabriela Rotaru". în luna septembrie i-am trimis cartea: „ *Cuvântul lui Dumnezeu pentru astăzi",* dar n-am primit nici un răspuns... Eu mai aştept în continuare orice semn de la ea, pe unda pocăinței.

Şi B.E. mi-a scris multe scrisori din Târgşor, şi nu o dată i-am trimis pachete... îmi scria cu mult devotament, promisiuni şi angajamente... pe care nimeni nu i le cerea: *„...Vă rog frumos să nu fiți supărată pe mine. Când voi ieşi afară, am să vorbesc cu fetița mea şi veți vedea cefei de ajutoare o să primiți de la noi. Nu vorbesc înainte de a face... Am să fac o donație caselor de rugăciuni... Eu nu pot să mint, să jiu falsă... Am un Dumnezeu în cer... Voi veni la Cluj, când mă voi elibera de-aici..."* Am reprodus doar un fragment din multele scrisori. Şi a şi venit într-o zi de miercuri în vara anului 1999. Tocmai mă pregăteam să merg la penitenciarul din Aiud. Am mai zăbovit cu ea, am servit-o cu mâncare şi ne-am grăbit spre gară,

bucuroasă că vom merge împreună până la Aiud. Când mă zbăteam să-i procur bilet, ea a dispărut... ca-n pământ. Am renunțat să merg în ziua aceea la penitenciar şi am căutat-o peste tot în zona gării. Am revenit la gară şi la alte trenuri de Bucureşti, dar au rămas în urma ei doar... vorbele. Acum e toamnă, dar nici un rând explicativ nu

am primit...

îmi stăruie în minte Cuvântul biblic: *„Nu te lăsa biruit de rău, ci biruieşte răul prin bine" (Romani 12:21).* Nu este nici uşor, nici simplu. Dar Dumnezeu, care ne-a chemat pe nume, ne dă şi putere: *„El dă tărie celui obosit şi măreşte puterea celui ce cade în leşin. Flăcăii obosesc şi ostenesc, chiar şi tinerii se clatină, dar cei ce se încred în Domnul îşi înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii; aleargă şi nu obosesc, umblă şi nu ostenesc" (Isaia 40:29-31).* Pe fiecare dintre femeile cu care ne întâlnim, noi le aşteptăm pe Calea credinței şi a pocăinței sincere. Până atunci, facem pentru toate aceeaşi lucrare: mijlocim prin rugăciuni, având încrederea în bunătatea Domnului: *„în bunătatea Ta, Tu ne asculți prin minuni, Dumnezeul mântuirii noastre, nădejdea tuturor marginilor îndepărtate ale pământului şi mării" (Psalm 65:5).*

XVII

„PÂNĂ LA CAPĂT"

„... Şi fiindcă îi iubea pe ai Săi care erau în lume, i-a iubit până la capăt".

(Ioan 13:1b)

„Aceasta este porunca Mea: să vă iubiţi unii pe alţii, cum v-am iubit Eu".

(Ioanl5:12)

Isus Cristos a fost împlinitorul Legii Divine, singura Fiinţă de pe pământ care a respectat toată Legea, aşa cum o cere Dumnezeu. Astfel a putut lua asupra Lui toate neîmplinirile umane, toate păcatele, spălându-le în jertfa Lui supremă. Isus Cristos ne-a lăsat o singură lege nouă, care le cuprinde însă pe toate celelalte: *„ Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiţi unii pe alţii, cum v-am iubit Eu, aşa să vă iubiţi şi voi unii pe alţii" (Ioan 13:34).* Cum şi cât ne-a iubit El? *„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, CĂ A DAT PE SINGURUL SĂU FIU, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică" (Ioan 3:16).* Deci iubirea cuprinde dăruire până la capăt. Care este capătul dăruirii? Jertfa de pe Golgota. Cum şi unde era omenirea şi fiecare dintre noi fără acest „capăt" chinuitor şi agonizant, căci *„ era aşa de dispreţuit, că îţi întorceai faţa de la El, şi noi nu L-am băgat în seamă" (Isaia 53).* O manifestare de iubire care nu este dusă până la capăt poate să genereze cea mai dureroasă suferinţă. E destul să ne gândim la atâtea divorţuri sau neînţelegeri de tot felul, care se produc pentru că nici pe departe nu este vorba de iubirea „agape", jertfitoare, ci doar de simţiri egoiste. Aşa cum spune proverbul: „sfârşitul laudă începutul", adică sfârşitul vine să lege totul în cununa sublimă a împlinirii şi a bucuriei. Pe cruce fiind, Isus a văzut rodul muncii sufletului Său şi S-a înviorat. Astfel de iubire învaţă Cristos pe cei ce iau în considerare, aşa cum se cuvine, marea Lui iubire jertfitoare.

74

O cunoşteam pe Valeria din 1992 şi am purtat corespondenţă cu ea, am de la ea şase cărţi poştale, pe care le păstrez cu drag. Reproduc câteva cuvinte din prima carte poştală expediată în 19.04.92: „... *Aflând conţinutul acestei scrisori, o să vă daţi seama că există undeva un om cu sufletul plin de dor de a ajunge un creştin adevărat. Cu aceste cuvinte mă adresez doamnei profesoare care s-a străduit împreună cu colegele sale de credinţă de a străbate între zidurile înfiorătoare ale închisorii din Gherla, pentru a vesti Cuvântul Domnului. Sunt o deţinută care am luat parte la orele de religie pe*

care le-au ținut cu noi. Dar fiind transferată am rămas doar cu cărțile pe care mi le-ați dat, pe care le studiez zilnic... Dar eu mulțumesc lui Dumnezeu că am ajuns aici unde sunt şi mi-am deschis ochii pe Calea adevărului, îmi pare foarte rău că mi-am petrecut frumoşii ani ai tinereții mele departe de Dumnezeu, străină de adevăr. Am fost o oaie pierdută din turmă şi alungată de lupi. M-a ajuns cununa bătrâneţelor a 55 de ani, umblând pe căi rătăcite. Sper că aici este cap de linie pentru toată viața mea. Singura mea speranță este la Dumnezeu ".

Aşa gândeam şi eu, atunci când în toamna anului 1992 m-a căutat Valeria şi ne-am împrietenit tot mai mult. Ştiam multe despre ea... dar niciodată n-am provocat-o să-mi povestească cu de-amănuntul viața ei. Am vizitat-o des, a venit la biserică şi în iunie 1993 s-a botezat la biserica baptistă din Mănăştur. Ştiam că are două fete şi nepoți mari, pe care încă nu-i văzuse niciodată. Viața ei a fost foarte grea, pentru că păcatul îşi făcuse un palat în inima ei. Beția, fumatul şi toate celelalte păcate care se leagă de acestea au târât-o în toate gunoaiele lumii. Era recidivistă şi binecunoscută de organele de poliție. Locuia într-o cămăruță mică aproape de piața mare, pentru că a îngrijit o bătrânică, şi a rămas în locul ei, fără forme oficiale. Era binecunoscută de toți din jur.

Noi am încercat să-i descâlcim învălmăşeala prăpăstioasei existențe:., buletin... carte de muncă... Muncise doar vreo opt ani şi am conceput diverse forme, dar ne izbeam de acelaşi obstacol: recăderea în patimă. La început numărasem bețiile ei şi, după ce trecuse de zece, am vrut s-o abandonez. Eram mai multe surori care o vizitam: Ana, Ileana, Mariana, Nuți şi altele. După normele bisericii trebuia să fie exclusă. A fost chemată înaintea comitetului bisericii. Promisiuni înlăcrimate şi sincere determinau îngăduință. A fost vizitată şi de către frații din biserica unde era membră. Nu o dată am vorbit cu fratele păstor Corel V ca să-i acorde toleranță creştină, asigurându-1 că noi, surorile de echipă, avem grijă de ea.

Am intrat în această spărtură, înțelegând că dacă noi o abandonăm, Diavolul o îmbrățişează total. Uneori am dus-o şi amețită la biserică. Era foarte harnică şi vrednică în munca ei, făcea curățenie la blocuri, gata s-o angajeze cu carte de muncă... dar mereu acelaşi bolovan amețitor... Lucra foarte frumos cu un mic război de țesut înjghebat pe măsuța ei, totdeauna foarte încărcată, din întunecoasa-i cameră, care avea doar o ferestruică la uşă. Făcea semne de carte cu motive create de ea. La înc-put i-am comercializat o parte din ele. Scria şi numele pe ele, iar surorile care au

vizitat-o au primit o asemenea amintire de la ea. Erau semne țesute cu firedeiumină

şi întuneric, cu alb şi negru, prin care izbucneau şi culori vii, simbolizând țesătura aspră a vieții. De câte ori îmi deschid Biblia mă bucur să-i văd semnele iubirii ei fragile şi strâmtorate de vrăjmaş.

în iarna lui 1997 am invitat-o la întâlnirea noastră lunară, unde i-am propus proiectul prin care urma să fie angajată, pentru a-i finaliza dosarul de pensionare. Zis... dar nu făcut! Cu tot angajamentul ferm, nu s-a prezentat... şi a căzut din nou *„în groapa pieirii şi în fundul mocirlei".* într-o duminică înainte de Crăciun am vizitat-o şi am găsit-o foarte bolnavă, respirând greu, ca un muribund. M-am rugat în biserică cu lacrimi fierbinți, cerând ca Domnul să-i mai dea o şansă de viață şi revenire. Şi Dumnezeu m-a ascultat... A fost internată la spital, cu diagnosticul: cord pulmonar. Cu toată interdicția impusă în spital, ea se ascundea în toaletă şi fuma. Ne-a produs greutăți şi neplăceri. După câteva săptămâni au externat-o.

Cu amabilitatea domnului director dr. Eugen Lupu am internat-o la Spitalul „Clujana". Doamne, dacă ar fi toți medicii cu inima plină de iubire cerească ca şi acest adevărat OM, doctorul Eugen Lupu! Fie binecuvântarea Ta, Doamne, peste el şi familia lui, precum şi peste toată munca lui!

Aşa că Valeria fost primită cu căldura caracteristică acestor oameni minunați. Criza tabacică făcea ravagii în viața ei. Mi-am dat seama că acest „cârlig" satanic, drogul țigării şi al alcoolului, se înfige zdravăn în carnea umană. Nu era vizită pe care i-o făceam în care să nu fiu ruşinată de plângerile bolnavelor, care n-o mai puteau suporta. A mers într-o noapte în salonul de bărbați să caute țigări, s-a blocat uşa... necazuri în şir...

în sfârşit, spre finele lunii februarie a trebuit să o scoatem şi de acolo. Din nou... unde? Am vorbit cu surorile, n-o puteam abandona ACUM! Şi, cu acceptul soțului meu, am primit-o în apartamentul fiului nostru, care este lângă al nostru (locuim într-o casă particulară). în camera de jos stătea o altă prietenă de-a mea, I., cu copiii ei, iar în camera de sus am adus-o pe Valeria, dar fără țigări şi băutură. Când i-am spălat hainele aduse din spital, în plasă i-am găsit Biblia, în care erau puse mucuri de țigări. Adesea mă rugam cu ea şi plângea foarte mult, căindu-se de toate păcatele. Când plecam toți de-acasă, venea sora Emilia şi stătea cu ea. De asemenea I. şi copiii ei o slujeau. Nu ducea lipsă de căldură, mâncare, linişte, asistență... Când era încă la Spitalul „Clujana", am găsit telefonul fetei ei, printr-o asis-

tentă din Huedin, şi am sunat-o pe Lenuța, dar liniştea dureroasă aşternută, prin păcat, între mamă şi fiică, nu a putut fi înviată printr-un singur apel... Valeria nu | suporta să stea închisă, şi într-o zi mi-a lăsat „un semn" pe copertina de sticlă dinain- I tea casei. A ieşit pe balcon şi a aruncat o țiglă, crăpând un ochi de sticlă. Semnele... | din loc în loc... devin semnale... mai apoi amintiri, şi în final bucuria revederii...

A dorit să-şi vadă căsuța unde a viețuit atâția ani şi, cu toată opoziția noastră, I s-a dus... în acest drum şi-a vizitat o pritenă, o altă Valeria, ce lucra la piață, şi apoi, ţ cuminte, s-a întors acasă la noi... fără să ştim că era foarte aproape de casa veşnică... r Aceasta a fost într-o joi de la sfârşitul lunii martie 1998. Duminica următoare, |

76

Valeria a fost la biserica din Mănăştur, dimineață şi după-masă, iar seara la cină, am povestit, ne-am rugat şi... o linişte de dincolo se aşternea peste sufletul şi trupul ei. Luni dimineața înainte de ora 8, Adi, băiatul lui L, s-a dus să-i spună bună dimineața... dar a venit repede cu vestea: „Tanti Valeria este căzută jos..." Soțul meu, Nelu, fiind medic, a urcat în grabă şi a constatat imediat starea de comă. M-a chemat şi pe mine... nu mai văzusem oameni murind... Niciodată n-am dorit să asist la asemenea unice şi cosmice momente... Dar îndemnul stăruitor al soțului meu mi-a dat curaj... Am urcat cu nepoatele mele, care erau la noi, în vacanță, i-am luat mâna molatecă în manile mele, simțindu-i ultimele bătăi... stătea nemişcată, cu o seninătate din altă lume, pe fața ei îndurerată... Ne-am închinat într-un scurt moment de rugăciune, pe rând fiecare, inclusiv nepoțelele Teo şi Ema.

Erau secunde cu amprentă de veşnicie... sufletul - sau viața - şi duhul îşi iau rămas bun de la ambalajul care le-au purtat o vreme... şi care va intra în pământul din care a fost luat. Forța tainică, numită generic „viață", a ieşit pe nesimțite şi pe nevăzute, zăbovind poate undeva, în colțul ferestrei, pentru a trimite o ultimă privire trupului rece şi nemişcat. Ştiam bine Cuvântul Bibliei: *„Şi ce ar folosi unui om să câştige toată lumea, dacă şi-ar pierde sufletul? " (Matei 16:26).*

Am chemat-o pe sora Ileana, şi împreună am spălat-o şi am îmbrăcat-o cu ce şi-a dorit... Am conştientizat, pentru prima dată „pe viu, şi pipăite", adevărata valoare a omului. Fără suflet şi duh, OMUL, oricum ar fi,.frumos sau urât, bătrân sau tânăr, sărac sau bogat... devine un simplu obiect, inert şi insensibil, iar întrucât stricăciunea îl devastează rapid, pământul din care a ieşit îl primeşte spre descompunere...

Soțul meu a rezolvat cu pricepere şi dibăcie problemele ce țin de acest sumbru ceremonial. „Misunea creştină pentru închisori" condusă de către domnul Constantin Asăvoaie a răspuns prompt la apelul nostru, suportând toate cheltuielile legate de funeralii. Imediat ce am constatat moartea Valeriei, am dat încă un apel telefonic la Huedin şi am vorbit cu Lenuța, pe care de fapt nu o cunoşteam direct, doar telefonic. Spre seară, când să ieşim cu sicriul din curte, ca să-1 depunem la capela ortodoxă din cartierul Mănăştur (suntem în bună colaborare cu domnul părinte), au intrat în curte două doamne frumoase... încă tinere, îndoliate... nu le mai văzusem... S-au prezentat simplu: Lenuța şi Mariana, fetele Valeriei. Au dorit *s-o* vadă... am luat capacul sicriului, şi lacrimile curgeau pe *fețele* lor... mai în taină... mai în hohote, marcând tragismul acestor existențe, împletite cu atâta amar şi suferință.

Au mers şi ele la capelă, apoi s-au întors la noi, şi câteva ore m-au ascultat să le povestesc ceea ce ştiam despre mama lor. Doreau să ştie tot ce se mai putea spune despre *aceea* care acum nu mai era... Au citit cu atenție scrisorile pe care le aveam de la Valeria. Atunci, în mustul durerii mi-am simțit vinovăția: dacă ştiam mai multe din viața personală a Valeriei, făceam paşi spre întâlnirea lor încă din timpul vieții. Lacrimile nu ni se mai opreau... mai ales când ne-am suit şi în camera de sus, unde a trăit Valeria în ultima lună. Plângeam în hohote toate trei... şi poate că de undeva,

ea, Valeria, ne îmbrățişa cu lacrima ei mută, dar plină de bucurie.

Acolo unde s-a dus sufletul ei, în raiul lui Dumnezeu (rai însemnând odihnă), nu mai este durere. Atunci am auzit de la ele povestea lor... şi m-am cutremurat... Păcatul s-a cuibărit de timpuriu în inima Valeriei şi le-a despărțit de mama lor, de când erau ele şcolărițe. Doamne, ce mult dorea Valeria să-şi revadă fetele, şi mai ales să-şi cunoască frumoşii nepoți. Dar în acelaşi timp, voia din toată ființa ei să se prezinte „alta", nu cea pe care o ştiau fetele ei. Nu o bețivă ordinară şi o hoață perfectă, ci o mamă care-şi poartă durerea neputinței într-o izbucnire de zâmbet...

Ne-am împrietenit repede cu Mariana şi Lenuța. Serviciul de înmormântare a fost cu totul special. Au venit şi rudele ei de la munte, din Răchitele, fetele ei, vecini, surorile care o cunoşteau şi toți cei dornici să-i dăruiască un ultim gând... A cântat şi fanfara. Domnul Costel Asăvoaie şi fratele Cornel V., oameni cu o inimă plină de compasiune față de dorința neputincioasă a Valeriei, au oficiat slujba prin mesaje adecvate şi

binecuvântate. O zi senină de întâi aprilie a înscris în cartea nemărginirii pasul dureros al trecerii lui NEAG VALERIA.

Am vizitat-o la Huedin pe Lenuța, fiica cea mai mare a Valeriei, împreună cu sora Mariana B. în continuare avem o bună relație cu ea, e adevărat că mai mult prin corespondență. Noi trebuie să ne facem cu sârguință partea noastră. *„Eu am sădit, Apolo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească" (l.Corinteni 3:6).* Noi aşa ne rugăm şi ne dorim *„să nu obosim în facerea binelui, căci la vremea potrivită vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală" (Galateni 3:9)*

Lenuța a venit în noiembrie 1998 şi a vărsat o lacrimă prinsă în petale de flori pe mormântul uscat al mamei ei. Acum ne-am străduit să finalizăm şi această umană îngrijire, i-am aranjat mormântul, iar pe piatra funerară am scris una din promisiunile Mântuitorului, care îi asigură veşnicia şi Valeriei, pentru că ea a crezut că Domnul Isus i-a spălat toată murdăria jalnică şi atât de dureroasă a existenței ei triste: *„ Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi" (Ioan 11:25).*

Poate că din această reală întâmplare avem fiecare de învățat câte ceva: dacă suntem copiii unei mame, căzute în cursa diavolului şi a păcatului, avem o datorie sfântă a ierta, fără a judeca; judecătorul este Dumnezeu, şi dacă ne încredem total în El, viața noastră va dovedi aceasta, *„ Căci Tu îmi sprijineşti dreptatea şi pricina mea şi stai pe scaunul Tău de domnie, ca un Judecător drept" (Psalm 9:4).* Şi în cazul acesta, oricât ar fi de decăzută mama noastră, noi vom avea față de ea doar iubire şi iertare. Dar ca să trăim astfel, trebuie să ne fi întâlnit într-un mod personal cu Cel ce este Iubirea însăşi - *„Dumnezeu este dragoste"* - şi să-L primim pe Isus Cristos ca Domn şi Mântuitor al inimii noastre. Această lucrare e făcută prin Duhul Sfânt, şi prin El vom primi această putere.

Poate că suntem mame căzute în *„groapa pieirii",* ce facem atunci? Strigăm zi şi noapte cu lacrimi şi bocet către Dumnezeu şi căutăm în jurul nostru persoane cărora să ne confesăm, să spunem totul, şi să ne poată ajuta prin: sfaturi, rugăciune, post, atitudine. Astfel, s-ar putea face paşi spre împăcare, la momentul potrivit al

vieții. Iar dacă cel împătimit n-are curaj, sfătuitorul sau prietena sinceră o va face.

Care ar fi fost sfârşitul Valeriei dacă nu duceam, prin harul Domnului, lucrarea până la capăt? Doar ne putem imagina... Trebuie să ştim un lucru

foarte, foarte important: contează CUM treci DINCOLO! Cine te ia de mână? Diavolul?... Sau mâna străpunsă a lui Isus Cristos?! Tâlharul din dreapta lui Isus a adresat o singură frază, plină de credință mântuitoare (Luca 23:42-43), şi a fost înde-ajuns ca să petreacă veşnicia în raiul lui Dumnezeu.

Noi nu avem dreptul să judecăm aspru, cum am făcut eu, amenințând-o pe Valeria că nu voi mai merge pe la ea, că-i destul! Noi nu ştim cum şi unde se dă lupta încinsă pentru fiecare suflet, între duhurile răutății şi duhurile bune. Ce avem de făcut noi? Repet: să iubim, să iertăm, să slujim şi să nu obosim... Cum vom reuşi aceasta? în fiecare zi să venim la Domnul din toată inima, şi El ne va umplea cu Duh Sfânt, cu putere.

Lupta dintre bine şi rău se dă în inima omului, şi nu putem să fim nerăbdători cu această măreață lucrare în care sunt investite cele mai importante forțe şi să aşteptăm „pe moment" rezultate şi roade coapte... Chiar dacă se întâmplă o revenire la starea dinainte, ca la Valeria, trebuie să avem încredere în Dumnezeu, în Cuvântul Lui, şi puținul pe care ni-1 cere Domnul, să-1 facem tot prin puterea Lui: IUBIRE PÂNĂ LA CAPĂT.

Şi dacă nu mai putem să fim în preajma persoanei cu care ne-am ocupat o vreme, să nu încetăm rugăciunea şi postul pentru ea; iar când Domnul va îngădui condiții de apropiere, să ne continuăm lucrarea, pentru că până omul trăieşte, are şansa mântuirii. Cuvântul mărturisit cu puterea Duhului Sfânt are putere divină în El, şi va lucra dincolo de controlul nostru. *„După cum ploaia şi zăpada se pogoară din ceruri şi nu se mai întorc înapoi, ci udă pământul şi-l fac să rodească şi să odrăslească, pentru ca să dea sămânță sămănătorului şi pâine celui ce mănâncă, tot aşa şi Cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se va întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea şi va împlini planurile Mele" (Isaia 55:10-11).*

Astfel, Cuvântul Sfânt mărturisit şi toată slujirea ce-1 însoțeşte vor folosi, fie la mântuirea celui ce-1 primeşte în inima lui, ascultându-1 şi împlinindu-1, fie spre judecata lui, în „ziua de apoi".

XVIII

„SĂ NU DAȚI PRILEJ DIAVOLULUI"

„Fiecare să spună aproapelui său adevărul, pentru că suntem mădulare unii altora. Măniați-vă şi nu păcătuiți. Să n-apună soarele peste mânia voastră, şi să nu dați prilej diavolului".

(Efeseni 4:25-27)

Diavolul, tatăl minciunii, balaurul cel mare, şarpele cel vechi, numit şi

Satana, acela care înşală întreaga lume (Apocalipsa 12:9), comparat şi cu un leu care rage şi caută pe cine să înghită (1.Petru 5:8), este tot timpul în stare de atac. De aceea, numai în ținută de luptă spirituală, se poate întâmpina fiecare zi. Şi dacă nu se respectă fiecare amănunt din armura creştină, nici *„nu te poți împotrivi în ziua cea rea, şi să rămâi în picioare "(Efeseni 6:13).* Diavolul urmăreşte în special pe cei ce vor să meargă pe Calea Domnului.

De la început, când neascultarea a intrat în omenire, omul s-a infectat de boala păcatului, care se transmite genetic, de aceea răul este în natura omului, şi toate mijloacele educaționale vot să scoată răul şi să încerce implementarea binelui. Regele David scrie: *„în păcat m-a zămislit mama mea" (Psalm 51),* deci nu cu păcat, ca un adaos rupt de restul, ci păcatul este rodul naturii păcătoase.

Prin cunoaşterea lui Dumnezeu şi naşterea din nou produsă de Duhul Sfânt, natura păcătoasă din om nu moare dintr-odată, ci va da mereu lăstari, şi anume păcate, în gândirea noastră. Ca într-o altoire, natura nouă, altoiul, se va dezvolta, dar mereu trebuie tăiați lăstarii care vor tinde să crească. Lepădarea eului prin esența răstignirii lui trebuie făcută în fiecare zi. Natura nouă, dumnezeiească, născută prin sămânța Cuvântului Sfânt, se instalează întâi prin ADEVĂR, care trebuie să se aştearnă în toate ungherele vieții noastre.

Pe D.I. o cunoşteam de la penitenciarul din Oradea şi aveam o bună relație cu

ea, îmi punea întrebări şi se zbătea să ştie... Ținea mult la copiii ei, după care ofta mereu... S-a eliberat în toamna lui 1996, i-am găsit adresa din Oradea, înțelegând de la femei că a rămas acolo la mama ei. I-am scris... dar, ca de obicei, nu mă prea aşteptam să primesc răspuns. A trecut toamna, iarna, primăvara următoare, şi în vara lui 1997 m-a vizitat ea şi copiii ei. Are o fată cuminte şi doi băieți. Mi-a povestit multe despre ea, față de copiii ei, pe care îi considera martorii reali ai tuturor necazurilor ei. Am ascultat-o cu atenție, bucurându-mă de felul în care lucrează Dumnezeu, adunând laolaltă emisiuni auzite la radio cu scrisori şi experiențe trăite în starea de umilință, împletindu-le într-un mesaj divin răscolitor şi determinant. Păcatul nu face nici un lucru bun, ci doar vrajbă, neînțelegeri, ură, agresivități, torturi, mânii de tot felul. Am sfătuit-o cât am putut eu mai bine şi am vizitat-o de mai multe ori, căci revenise la soțul ei (de care era divorțată înainte de arestarea ei), în locuința lor din bloc, dintr-o localitate de

lângă Cluj.

M-am informat asupra bisericii neoprotestante din localitate şi am mers împreună acolo. Mergeam şi eu o dată pe lună la biserică, dar cu ea mă întâlneam mai des, fie că venea ea la Cluj, fie că mergeam eu pe la ea. în familia ei, lucrurile se agitau pe zi ce trecea. Cu ajutorul Domnului s-a putut realiza transferul fetei de la Şcoala M.I.U. la Liceul creştin, un dar oferit de bunătatea Domnului. Apoi au vândut apartamentul şi s-au mutat la Cluj-Napoca. Nu le mai ştiam adresa. Mergând de Crăciun la biserica din Floreşti, nişte tineri, care o găsiseră cu colindul, mi-au dat adresa lor. .

M-am bucurat că o pot vizita din nou, dar totul mergea din rău în mai rău, până când într-o zi I., epuizată, mi-a destăinuit în avalanşă gândurile negre care-i treceau prin minte. Mi-am dat seama că nu mai poate trăi împreună cu cel ce fusese soțul ei. Ea a dorit şi a încercat o conciliere, dar pe el jiu-1 interesa nici Cuvântul, nici Dumnezeu, ci felul lui dinainte... Văzând-o atât de tulburată şi simțind că pluteşte răul între ei, gata să facă victime, am vorbit cu soțul meu şi am primit-o în apartamentului fiului nostru, care s-a mutat în camera din față. A stat la noi mai bine de o jumătate de an. Situația s-a liniştit, ceea ce s-a reflectat şi în învățătura fetei. Domnul i-a dăruit şi un serviciu bun, prin nişte elvețieni, care stau la noi în țară şi întreprind acțiuni în scopuri caritabile.

Adeseori ne întâlneam la rugăciune, sau la părtăşie în Cuvânt. M-a ajutat mult şi în îngrijirea Valeriei. La început am mers împreună la biserica din Mănăştur, şi apoi se ducea regulat împreună cu copiii ei. Au participat şi la caticheză, iar în luna iunie 1998 s-au botezat, ea şi fiica ei. A fost o reală sărbătoare, au venit rudele ei apropiate, mama, surori, frați. A., despre care am amintit într-un capitol anterior, era la noi şi a ajutat-o privind arta culinară. Eu am invitat-o pe I. cu copiii ei să petreacă concediul, care începea în săptămâna următoare, la căsuțele de la munte, unde mă ajutaseră în primăvară la curățenie... Dar ea a ales o altă variantă...'

I. are simț estetic şi îi plac lucrurile frumoase, precum şi îmbrăcămintea bună. Anii dureroşi din viața ei constituiau o „zonă tabu", de care evita să vorbească,

simțindu-se jenată când apărea cumva... vreo aluzie... Cred că acest teren fragil din inima ei a constituit prilejul folosit de diavol imediat după botez. Eu am avut o săptămână plină de drumuri la diferite penitenciare, şi mai puțin am vorbit cu ea în zilele ce au urmat imediat după botez, aşa că

mare mi-a fost mirarea când sâmbăta seara (la sfârşitul săptămânii ce urmase după botez) către orele 23 a intrat în casă A. şi fiica I. spunându-ne că I. este în maşină cu piciorul rupt... De urgență, a fost internată la ortopedie.

La vestea că ele toate veneau din Bacău, lucrurile în mintea mea se învălmăşeau... de unde până unde I. la Bacău? Ştiam că nu au bani, şi că au plecat cu toții la mama ei, la Oradea. Deci ce să caute aşa departe? Din discuțiile avute ba cu fiica I., ba cu A., în mine simțeam cum mi se înnegurează gândul, ascultând motivații neîntemeiate care le-au pus pe drum, fără să anunțe în prealabil pe A. sau să se consulte cu cineva... Ştiam de asemenea din spusele A. că mama ei este foarte împotri-vitoare „pocăiților", şi... poate că încă este neînțeles pentru I., cum acolo, în curtea ei, într-un context ştiut şi vegheat de bunătatea lui Dumnezeu, s-a produs... alunecarea, în miez de zi, pe loc drept... iar I. şi-a rupt grav piciorul...

Toți trecem prin diferite feluri de zile... dar nimeni nu-şi doreşte *„ziua cea rea".* Cu toate acestea, ea vine... Cuvântul lui Dumnezeu ne îndeamnă însă: *„Luați toată armura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea şi să rămâneți în picioare, după ce veți fi biruit totul" (Efeseni 6:13).* Iar prima armă care trebuie să încingă mijlocul vieții noastre este adevărul. Poate că trebuia o mărturisire sinceră spusă undeva, fără reținere sau teamă, şi aceasta a lipsit... tocmai acum în „focul dragostei dintâi". Nu vreau să mă erijez în judecător, ci doar în sfătuitor. Ştiu că între noi plana o atmosferă tensionată, am vizitat-o pe I. la spital, şi căutam să mă apropii de ea, povestindu-i despre mine, cum cu vreo doi ani în urmă şi eu am avut o fractură uşoară la picior. Domnul m-a cercetat şi mi-a descoperit vinovăția ce era peste mine, printr-o neascultare de Cuvântul Lui. Mi-am recunoscut vina, mi-am cerut iertare şi am putut să-I mulțumesc Domnului pentru disciplinarea pe care mi-a dat-o. După mai multe discuții şi mijlociri înaintea lui Dumnezeu, relația noastră şi-a revenit în timp... Am ajutat-o să depăşească şi unele greutăți privind corigenta băiatului.

Toamna s-a mutat într-un apartament pe chirie. O vizitam cum puteam, de multe ori, duminica seara, după ce ieşeam de la biserică. într-o seară i-am spus de pericolul televizorului asupra sufletului nostru, şi cum se înmulțesc prin programele lui prilejurile folosite de Satana pentru acapararea gândirii şi degradarea spirituală... Am simțit că nu-i cade bine, s-a supărat, iar eu am promis că n-o voi mai vizita, ci o voi căuta la serviciu. Trebuie să iubim mustrarea şi să cugetăm asupra povețelor primite:

„...mustrăpe cel înțelept, şi te va iubi" spune înțeleptul Solomon.

Trecuseră câteva luni bune, când într-o dimineață primesc un telefon îndurerat de la I. pe motiv că i se făcuse o nedreptate fetei la liceu, şi nu mai pleca într-o excursie în Olanda. Nu i-am promis nimic, decât că voi încerca... Am telefonat la

82

liceu, dar nici un semn bun... am mers în aceeaşi după-masă la şcoală, unde am discutat cu Neli, diriginta ei. Am încredințat apoi totul în mâna Domnului, rugându-ne printre lacrimi. Seara târziu mă sună Neli, dându-mi vestea mult aşteptată: cineva renunțase, şi a fost propusă din nou R., fiica lui I. înjurai orei 23 m-am dus la ei, călcându-mi cuvântul, şi i-am dus vestea bună, pe care Domnul ne-o dăruise în aceeaşi zi tristă. Aşa cum spune şi psalmistul David în Psalmul 30:5:- *„ Căci mânia Lui ține numai o clipă, dar îndurarea Lui ține toată viața; seara vine plânsul, iar dimineața veselia".* Ne-am rugat mulțumind Domnului pentru liniştea aşternută peste inimile noastre... încă o dată am învățat că numai Cuvântul lui Dumnezeu este adevărat: *„Nu vă îngrijorați de nimic, ci în orice lucru aduceți cererile voastre la cunoştința lui Dumnezeu, prin rugăciuni şi cereri cu mulțumiri" (Filipeni 4:6).*

Mă bucur tare mult de lupta pe care o duce I. cu familia ei pe calea credinței. Greutățile sunt multe... piciorul o mai doare uneori... nevoile materiale şi financiare sunt mari, problemele copiilor sunt multiple, familia ei frântă... dar nu-şi pierde

nădejdea în Domnul.

Cred că fiecare experiență îngăduită de Domnul, chiar mai dureroasă, are un miez de învățătură, şi atunci când l-am descoperit, am crescut în maturitate şi încredere în Domnul. Rugăciunea pe care o avem pe inimile noastre acum pentru I. este legată de o locuință, unde să poată sta în tihnă, iar rata plătită să fie pentru ceva „a lor". *„Doamne ajută. Doamne, dă izbândă" (Psalm 118:25).*

83

XIX

„DACĂ MĂRTURISEŞTI DECI CU GURA TA PE ISUS CA

DOMN..."

„Dacă mărturiseşti cu gura tape Isus ca Domn şi dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit".

(Romani 10:9)

Poporul român este un popor creştin. Bisericile ca lăcaşuri de închinare lui Dumnezeu constituie doar unul dintre multiplele aspecte, care toate împreună alcătuiesc structura împărăției Cerurilor pe pământul acesta.

Mântuirea, salvarea, iertarea de păcate şi schimbarea omului pe dinăuntru, dintr-un copil al Satanei într-un copil al lui Dumnezeu, sunt procese care nu se realizează doar mergând la biserică şi participând cu regularitate la toate slujbele ei. Nu! Nicidecum. în predica de pe munte Isus a zis: *„Nu oricine-Mi zice: Doamne, Doamne, va intra în împărăția Cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri. Mulți îmi vor zice în ziua aceea:, Doamne! Doamne! N-am proorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Şi n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?' Atunci le voi spune curat: .Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege'" (Matei 7:21-23).*

Isus Cristos, Mielul lui Dumnezeu fără cusur şi fără pată, a ridicat prin trupul Său răstignit păcatul lumii, devenind astfel *„ urzitorul unei mântuiri veşnice " (Evrei 5:9).* Dar din această poziție de Salvator şi Făuritor de mântuire, El nu o dă automat fiecăruia, ca un bun moştenit la prima naştere, ci doar atunci când omul ajunge la vârsta conştientei şi vine în contact cu Cuvântul Sfânt; iar dacă îl înțelege, îl va crede, apoi se va boteza şi va fi mântuit: *„ Cine va crede şi se va boteza va fi mântuit, iar cine nu va crede, va fi osândit" (Marcu 16:16).* Deci botezul urmează mărturisirii credinței, şi vine ca *„mărturia unui cuget curat" (1.Petru 3:21).*

Cuvântul Bibliei în mintea omului aduce lumina în întuneric, biruindu-1 treptat. Iar procesul de pătrundere al Cuvântului lui Dumnezeu continuă din minte în inimă şi apoi, primindu-L pe Isus ca Domn, mărturiseşti lucrul acesta cu gura ta, iar viața ta devine de acum dependentă de voia sfântă. Această lucrare divină a Duhului Sfânt este procesul naşterii din nou, al naşterii împărăției lui Dumnezeu în inima omului. El continuă cu o creştere spirituală zilnică, *„până vom ajunge toți la unirea credinței şi a cunoştinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea plinătății lui Cristos" (Efeseni 4:13).* în continuare, epistola către efeseni (4:25-32) descrie modul practic al vieții unui copil al lui Dumnezeu:

- primul semn al schimbării interioare este amprenta adevărului, abandonarea minciunii, cu orice risc: *„De aceea, lăsați-vă de minciună; fiecare dintre voi să spună aproapelui său adevărul" (v.25);*

- nu trebuie să apună soarele peste mânia noastră, *„căci mânia omului nu lucrează neprihănirea lui Dumnezeu" (Iacovl:20).* Deci, cu ajutorul Domnului, vom stinge mânia prin iubire şi iertare;

- *„cine fura, să nu mai fure, ci mai degrabă să lucreze cu mâinile lui la ceva bun, ca să aibă ce să dea celui lipsit" (v.28).* Aşa că începi să pierzi depriderea satanică de a mai fura, ba mai mult, ca Zacheu din Evanghelia după Luca capitolul 19, eşti gata să munceşti, ca să poţi da înapoi aceluia pe care l-ai năpăstuit;

- *„nici un cuvânt stricat să nu vă iasă din gură, ci unul bun, spre zidire, după cum e nevoie ca să dea har celor ce-l aud" (v.29).* Aici intră orice vorbă urâtă, jignitoare, înjurături, ponegriri, etc. Desigur că nu este uşor, şi nu se va schimba totul dintr-odată, dar pe primul plan al vieţii va apare dorinţa vie de a nu mai folosi vechiul vocabular;

- *„ orice amărăciune, orice iuţime, orice mânie, orice strigare, orice clevetire (sau bârfa), şi orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru " (v.31).* Duhul Sfânt va sensibiliza mereu cugetul nostru, ajutându-ne să ne debarasăm de asemenea manifestări;

- bunătatea, mila şi iertarea sunt roade ale Duhului Sfânt care se vor face tot mai simţite în noua natură a omului născut din nou. *„Dimpotrivă, fiţi buni unii cu alţii, miloşi şi iertaţi-vă unul pe altul, cum v-a iertat şi Dumnezeu pe voi în Cristos" (v.32);*

- o grijă nouă va apare în inimă, şi anume aceea de a nu *„ întrista Duhul Sfânt a lui Dumnezeu, prin care aţi fost pecetluiţi pentru ziua răscumpărării" (v.30).*

Această nouă urzeală din ţesătura vieţii noastre, făptuită de *„urzitorul unei mântuiri veşnice",* prin Duhul Sfânt, începe să ia locul vechii ţesături fireşti, păcătoase. De-a lungul anilor am văzut asemenea „minuni" ale lucrării lui Dumnezeu în inimile femeilor. In continuare vor urma câteva din asemenea mărturii, toate fiind motive de mulţumire Domnului.

„Mă numesc I.D. şi m-am născut într-o familie de ortodocşi, mal mult cu numele decât cu trăirea. Am fost al şaselea copil din cei opt, fapt care nu m-a scu-

, sreută(i Crezând că voi scăpa de ele, m-am căsătorit de foarte tânără cu un bărbat mai mare decât mine cu şaptesprezece ani. Gelozia şi mândria că el era dintr-o familie ,mai bună'decât a mea mi-au transformat viaţa într-un calvar.

Bătăile şi'reproşurile necontenite, dorința de a nu mai fi dependentă, cel puțin financiar, de soțul meu m-au determinat să comit o faptă reprobabilă, care m-a dus în spatele gratiilor pentru doi ani. Atunci credeam că viața mea s-a sfârşit. Nu ştiam că acolo îmi voi începe adevărata viață.

Ciudat, nu? Dar aşa este. Dumnezeu îngăduie multe lucruri în viața noastră, dar noi nu vrem să le acceptăm, până când ne dăm seama că toate au un rost. încă din primele zile de detenție am participat la vizitele doamnei Lidia, nu pentru faptul că ne aducea un dar, cât pentru că simțeam ceva inexplicabil, care mă făcea să

plâng necontenit.

După o întâmplare neplăcută, cum se întâmplă de multe ori într-un penitenciar, am hotărât să mă sinucid. A fost o noapte hotărâtoare în viața mea. Am analizat tot ceea ce am trăit până atunci, şi totul mă trimitea spre moarte. Nu ştiam că voi muri, nu fizic, ci spiritual. Atunci însă în acele clipe îmi doream moartea fizică. Dar Dumnezeu a lucrat. în minte mi-a apărut ‚Lidia', aşa cum n-o văzusem până atunci. O vedeam rugându-se pentru mine, îi auzeam îndemnurile la pocăință. Pentru prima dată de când o cunoşteam, simțeam că a venit în acel loc pentru mine. Am început să plâng şi să spun o rugăciune, aşa cum ştiam... şi aşa am adormit... Dimineața, prima veste de dincolo de uşă a fost: ‚Pregătiți-vă, a venit doamna Lidia '. Am rămas stupefiată, în câteva secunde mi s-a derulat toată noaptea în minte. Am ieşit pe coridor, şi surpriza a continuat, Lidia s-a apropiat de mine şi mi-a spus: ‚Luna aceasta vin a doua oară, de fapt sunt la un simpozion în Felix şi am simțit că trebuie să vin aici'. Atunci am înțeles că venise special pentru mine.

Simțeam că în mine se produce o schimbare, dar nu ştiam exact ce anume. Cunoştințele mele despre Dumnezeu se limitau la , Tatăl nostru' şi la câteva rugăciuni citite din cărți de rugăciuni, deci erau aproape inexistente. Din ziua aceea am început să citesc Biblia, dar mare lucru nu înțelegeam. Aşteptam vizitele Lidiei şi totodată mă temeam de adevărul care începea să se contureze. încet, încet mă vedeam aşa cum sunt.... Vedeam păcatul şi... Doamne, ce urât mi se arăta. Iar dacă până atunci mă complăceam în păcat, de acum doream despărțirea de el.

Dorința de pocăință exista, dar în spatele gratiilor se petrec foarte multe lucruri, care nu pot fi înțelese uşor de vizitatori. (Şi aceste lucruri, dragile mele, noi le ştim foarte bine şi tot aşa de bine le putem depăşi.) Aceste legi ale închisorii m-au împiedicat să mă bucur de transformarea din inima mea şi să-mi deschid inima ca să-L primesc pe Isus ca Domn al vieții mele. Simțeam că

Isus bate la uşa inimii şi că trebuie să-I deschid, dar teama de a nu fi îngenuncheată de .rechinele' închisorii şi de a nu fi ridiculizată de colege sau de cadre m-a făcut să rămân surdă

la chemarea Domnului.

Ştiam că va veni o zi în care voi putea să-I răspund, dar nu ştiam că voi suferi

86

şi mai mult. Au trecut şi următoarele luni de detenţie, a venit eliberarea şi viaţa aleasă de mine. A urmat un an de calvar... Am dus o viaţă mai grea decât înainte. Eram despărţită de copii, eram fără casă... fără linişte... Locuiam la mama, dar nimic parcă nu mai avea rost. Pierdusem plăcerea de viaţă, aşa cum o aveam înainte de detenţie. Acum nu mă mai mulţumeau nici distracţia, nici dansul, nici ţigările, nici bărbaţii, nici muzica... Toate acestea mi-au devenit obositoare.

Exact la un an după eliberare, am înţeles că Dumnezeu este ceea ce îmi lipsea. Apoi am început să caut şi să primesc ceea ce se cheamă viaţă. îmi amintesc cu drag de prima zi în care am avut curajul şi tăria să spun NU ţigărilor, băuturii şi tuturor lucrurilor care mă ţineau departe de Dumnezeu. Fiecare zi devenea o sărbătoare, căci descopeream bucuria de a trăi cu adevărat. Ştiam din auzite că pocăiţii se bucură şi când au probleme, acum trăiam eu aceste stări, şi mă minunam.

împreună cu Lidia am intrat pentru prima dată într-o biserică şi atunci am înţeles că locul meu era acolo. Liniştea şi pacea care domneau în sufletul şi pe feţele celor de acolo m-au făcut să înţeleg că este ceea ce căutam de-o viaţă. Prin voia Domnului am devenit membră a acelei biserici împreună cu fiica mea, în 27 iunie 1998, când L-am mărturisit pe Isus ca Domn şi Mântuitor al vieţii noastre în apa botezului. îi dăm slavă lui Dumnezeu pentru minunata lucrare din vieţile noastre.

Când veţi citi aceste rânduri ştiu ce veţi spune... Aşa credeam şi eu în urmă cu capa ani. Credeam că nimeni şi nimic nu mă va putea face să las ţigara sau să mă pocăiesc - Doamne fereşte! într-adevăr, este un proces lung... şi greu uneori, dar merită! Acum ştiu să preţuiesc viaţa. Am fost de multe ori pe punctul de a-mi curma zilele, dar Dumnezeu avea un plan cu mine, cum cred că are cu oricine, totul e să ascultăm de voia Lui.

Acum locuiesc cu doi dintre cei trei copii ai mei. Cel mic este crescut de mama, fiind bucuria şi mângâierea ei la bătrâneţe. Relaţia mea cu Dumnezeu mi-a binecuvântat viaţa în toate domeniile. Dumnezeu ne promite în Isaia

58:12-14 starea în care ne va aduce dacă vom umbla după voia Lui: ,Ai tăi vor zidi iarăşi pe dărâmăturile de mai înainte, vei ridica din nou temeliile străbune; vei fi numit: .Dregători de spărturi', , Cel ce drege drumurile şi face țara cu putință de locuit'. Dacă îți vei opri piciorul în ziua Sabatului ca să nu-țifaci gusturile tale în ziua Mea cea sfântă; dacă Sabatul va fi desfătarea ta, ca să sfințeşti pe Domnul, slăvindu-L şi da-că-L vei cinsti, neurmând căile tale, neîndeletnicindu-te cu treburile tale şi ne-dedându-te la flecarii, atunci te vei putea desfăta în Domnul, şi Eu te voi sui pe înălțimile țării, te voi face să te bucuri de moştenirea tatălui tău Iacov; căci Domnul a vorbit'.

Eu pot afirma că Dumnezeu este credincios promisiunilor Lui. Am devenit un om de nădejde, sunt apreciată la locul de muncă, am prietene şi prieteni de încredere. Viața mea de familie este minunată.

Şi toate acestea sunt posibile trăind după voia Lui şi cu dragostea Lui. Mă rog ca Dumnezeu să vă cerceteze inimile greu încercate şi să pătrundă cu pacea şi

dragostea Lui divină în viețile voastre.

Mă numesc A.L. şi sunt cunoscută sub numele de Nuți, am fost crescută într-o casă de oameni ortodocşi, dar nu ştiu prin ce minune sau întâmplare, tatăl meu a cărei bunică era credincioasă adventistă (, de ziua a şaptea'), a trecut la ortodoxie.

în copilărie până la etatea de 11 ani îmi plăcea la biserică, unde eram dusă de câteva ori pe an, pentru spovedanie, împărtăşanie şi în special la înviere. Toate bune până când în noaptea învierii am fost violată de cel mai bun prieten al tatălui meu. Din acea noapte, toate speranțele şi toate drumurile mele spre biserică s-au rupt. Nu mai puteam crede în nimic, judecând în mintea mea de copil că Dumnezeu, dacă ar fi existat, nu ar fi îngăduit aşa ceva. Cu cât creşteam, cu atât mă îndepărtam de Domnul. Apoi m-am căsătorit, şi pentru fala şi dorința fiecărei tinere de a se îmbrăca mireasă, m-am dus la biserică, pentru a fi cununată de preot.

începusem iarăşi să cred, şi aceasta după naşterea primului meu copil. La al doilea, eram deja un stâlp al bisericii, cu toate că eram foarte tânără, însă în 1985 mi-a murit un copil electrocutat, iar durerea mea a fost atât de mare, încât nu am mai vrut să mai aud de Dumnezeu, sub nici o formă. Devenisem o femeie rea, de câte ori auzeam pe cineva vorbind de Dumnezeu începeam şi înjuram, îl întrebam unde l-a lăsat pe Dumnezeu să doarmă, că al meu Domn este în concediu, şi-L înjuram. Mi se cutremură carnea pe mine la

aducerea aminte a trecutului meu păcătos, şi cum nebunia mea ajunsese la culme, nici în familia mea nu mai era linişte. Nu mai iertam nimic şi la rău răspundeam cu rău.

In decembrie 1989 am comis fapta: în urma unei dispute aprige cu soțul meu, l-am omorât, fapt pentru care am fost arestată şi condamnată la 15 ani de închisoare. Pentru nimic pe lume n-aş fi ascultat de sfatul cuiva, dar în 1991 m-am îmbolnăvit şi trebuia să merg la spitalul Jilava. Aici, în Penitenciarul Tărgşor, prin-tr-o minune, am avut posibilitatea să mă apropii de Domnul, prin cuvântul adus de misionarii cultelor, dar şi de preotul paroh mai apoi.

In acea perioadă însă nu aveam preot aici, şi cum mergeam pe coridor, am auzit un glas blând, care predica cuvântul Domnului în fața câtorva femei pioase. Nu am putut pleca mai departe, ceva mă ținea pe loc, pentru a cunoaşte acea femeie care venea de la sute de kilometri, cu un mesaj de la Dumnezeu. Apoi au început să cânte toate: Jsuse, veşnic călător', şi lacrimi grele mi se prelingeau pe față. îmi dădeam seama că şi eu, copil fiind, în loc să îmi predau toată inima mea în mâinile lui Isus, la răul făcut de oameni am fugit de Acela care mă putea ajuta şi salva.

Stăteam în uşa micului club ce era destinat minorilor şi ascultam tot ceea ce acel suflet de femeie, Lidia Dan, obosită de drum, nu pregeta să răspundă fiecărei femei în parte. M-a observat şi cred că a înțeles că ceva e în neregulă cu mine, căci la sfârşit a venit în pragul uşii, întrebându-mă dacă aş vrea să-mi aducă rândul viitor şi mie o Biblie. Apoi m-a întrebat dacă nu aş vrea să-mi împart durerea cu dânsa, prin scris, pentru că durerea pe patru umeri e mai uşoară decât pe doi umeri.

88

l-am explicat că merg la spital şi că nu voi fi c. ■ la viitoarea întâlnire, iar dânsa mi-a dat atunci Biblia dânsei. La spital nu m-am grăbit să o deschid, până într-o seară când am visat un vis urât şi m-am trezit din somn speriată. Prima dată în acea noapte am pus mâna pe Carte şi am deschis-o ta întâmplare. Era la Evanghelia după Luca, şi am început să o citesc exact cape o poveste, cum citeam copiilor mei acasă, numai că. acea poveste a început să mă captiveze, şi în acea noapte am adormit cu Cartea în mână.

De atunci am început să citesc din ce în ce mai des în Biblie, apoi la reîntoarcerea în penitenciar am ieşit mereu la întâlniri. Nu am ținut cont din ce cult erau, eu îl ascultam pe Isus, care îşi făcuse un loc în inima mea.

Prin multe încercări am trecut în aceşti ani de detenție, dar acum, dacă

ar încerca cineva să mă convingă că nu există Dumnezeu, am curajul, tăria şi răbdarea ca să-i istorisesc tot ceea ce am învățat eu, dar lucrul cel mai de preț pe care l-am dobândit este liniştea mea sufletească. Iert cu iubire şi doresc să ajut pe aproapele meu.

O singură dorință mai am, aceea de a mi se fi acordat botezul întru Isus, ca să pot fi numită şi eu copilul lui Isus. Multe piedici mi se pun, dar credința şi voința mea sunt atât de mari, încât nu mă poate opri nimeni. Dumnezeu să mă ajute şi anul viitor să pot pleca acasă, botezată aici unde L-am primit pe Isus ca Domn al inimii mele. Amin ".

Doresc să redau în continuare scrisoarea de încurajare pe care am scris-o lui A.L şi V. I. împreună, pentru că ele amândouă doresc să se boteze acolo şi au întâmpinat greutăți, aşa cum a mărturisit A.L. în mărturia ei:

Dragile mele Lenuța şi Iuli,

Binecuvântat fie Domnul pentru dragostea Lui descoperită fiecăreia dintre noi, prin care acum primim iertarea, mântuirea şi binecuvântarea Sa, iar în slava Lui, veşnicia împreună cu El.

Doresc să vă asigur de dragostea noastră, a tuturor surorilor care lucrăm împreună în penitenciare. Am chibzuit bine situația voastră, ne-am sfătuit şi cu frați dedicați lucrării creştine, am stat înaintea Domnului prin rugăciune şi post şi dorim acum să vă împărtăşim câteva gânduri:

întâi mulțumim din toată inima Domnului pentru lucrarea Duhului Sfânt din inima voastră şi pentru puterea pe care ați primit-o în confruntările neaşteptate pe care le-ați avut. E o adevărată minune cerească ce s-a petrecut în inima voastră: o căință sinceră urmată de iertarea Domnului Isus, prin Sângele Lui curățitor, şi primirea lui Isus ca Domn al vieții voastre prin credința mântuitoare.

Avem încredințarea că *„Domnul este credincios şi El vă va întări şi vă va păzi de cel rău " (2. Tesaloniceni 3:3).*

Câteva gânduri mai concrete despre impasul în care a ajuns dorința voastră de a vă boteza, fiind încă la penitenciar. Aş dori să fie cât mai clară noțiunea despre botez. Mulți se poticnesc aici, şi Satana nu pierde nici o ocazie de distrugere, măcar cu un duh de amărăciune, dar tot să strice ceva. Botezul nu mântuie şi nici nu dă calitatea de copil a lui Dumnezeu. Ceea ce ne mântuie, ne salvează de la pieirea veşnică este credința sinceră, adevărată (căci este şi credință drăcească, sau zadarnică, aceea fără fapte, vezi Iacov 2) în şi întru Cristos, şi declararea Lui ca Domn şi Mântuitor

personal al vieții tale (vezi Romani 10:9). Această lucrare divină se observă într-un întreg proces de înnoire şi transformare „pe dinăuntru", dovedit prin ceea ce facem în afară, prin ce şi cum vorbim, prin ce şi cum trăim sau acționăm...

Dar odată cu aceasta se întețeşte cumplit şi bătălia spirituală. Pe de o parte, Satana nu renunță uşor la nimeni şi la nimic, şi pe de altă parte apar defăimările şi prigoanele. *„De altfel, toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Cristos Isus vor fi prigoniți" (2.Timotei 3:12).* Şi de aceea avem nevoie de îmbărbătare şi de încurajare (citiți l.Tesaloniceni 3).

Atunci ce este botezul? Ce rol are el? Ca să înțelegem aceasta apelăm tot la Sfânta Scriptură şi la viața Domnului Isus. *„...Botezul nu este o curățire de întină-ciunile trupeşti, ci mărturia unui cuget curat înaintea lui Dumnezeu, prin învierea lui Isus Cristos" (1.Petru 3:21).* Deci botezul este un gest public prin care depui o mărturie despre ceea ce este deja o realitate în inima ta: cugetul (conştiința) spălat şi curățit prin sângele Domnului Isus. Bine, dar şi Isus S-a botezat şi de ce? In Evanghelia după Matei 3:13-17 găsim explicația: Ioan Botezătorul voia să-L oprească, recunoscând că El nu are nevoie de botez. Isus îi răspunde: *„Lasă acum că aşa se cade să împlinim TOT ce trebuie împlinit".* Deci botezul făcea parte dintr-un ritual care trebuia făcut de urmaşii Lui, căci Isus a venit să ne arate CALEA. Botezul este un moment din parcurgerea acestei Căi Sfinte. Dar la Isus nu s-a pus problema unui cuget curățit, ci la botezul Lui a fost un moment de mărturie publică pe care a făcu-t-o Dumnezeu însuşi despre Fiul Său, printr-un glas auzit direct din cer: *„Acesta este Fiul Meu preaiubit în care îmi găsesc plăcerea ".*

Oriunde vom cerceta botezul în Noul Testament vom observa câteva lucruri esențiale, care respectă principiul biblic: *„ Cine va crede şi se va boteza va fi mântuit, dar cine nu va crede va fi osândit" (Marcu 16:16).* Este foarte importantă ordinea acțiunilor: întâi trebuie să auzi Cuvântul, să-1 înțelegi şi să-1 crezi. Credința deci este primordială, iar botezul urmează credinței, ca o mărturie a ei. în cazuri excepționale s-ar putea să nu mai poți îndeplini acest act public, de aceea şi în verset se revine, accentuându-se NU botezul, ci credința. Să ne gândim la primul rod al crucii lui Isus, la tâlharul din dreapta, care nu a mai avut când şi cum să fie botezat.

Continuând cu cercetarea botezului în Scriptură, vom mai observa: că se făcea de pe timpul lui Ioan Botezătorul, când se botezau oamenii mari, după ce îşi mărturiseau păcatele (Matei 3:5-6). Şi Isus ne-a lăsat pildă în sensul acesta, botezân-du-Se om matur. Primii botezați după coborârea

Duhului Sfânt de la Rusalii au fost

„cei ce au primit propovăduirea lui au fost botezați" (Fapte 2:41). Apoi alții care au fost botezați: famenul etiopean, în timp ce pleca de la Ierusalim, unde fusese ca să se închine, a fost iluminat de Duhul Sfânt prin Filip. Şi *„pe când îşi urmau ei drumul, au dat peste o apă. Şi famenul a zis: , Uite apă; ce mă împiedică să fiu botezat?' Filip a zis: ,Dacă crezi din toată inima, se poate'. Famenul a răspuns: ,Cred că Isus Cristos este Fiul lui Dumnezeu.' A poruncit să stea carul, s-au pogorât amândoi în apă, şi Filip a botezat pe famen " (Fapte 8:36-39).* Tot aşa s-a botezat şi apostolul Pavel, doar după întâlnirea personală cu Isus Cristos (vezi Fapte 9:1-22). Sutaşul Corneliu şi cu cei care erau cu el au fost botezați după ce au ascultat Cuvântul şi S-a coborât peste ei Duhul Sfânt (Fapte 10:1-48). Lidia şi casa ei au fost botezați după ce au ascultat Cuvântul şi Domnul le-a deschis inima (Fapte 16:11-15). Tot aşa s-a petrecut şi în închisoarea din Filipi, unde erau închişi Pavel şi Sila, şi prin-tr-o împrejurare cu totul specială (Fapte 16:16-34) a fost botezat temnicerul şi toți ai lui.

Deci, repet, din aceste situații se vede clar că nu se face întâi botezul şi apoi vine credința, ci întâi se primeşte Cuvântul vieții în inimă, prin credință, şi apoi începe schimbarea tainică a lucrării divine, care este naşterea din nou, iar botezul vine să mărturisească lucrul acesta.

Dacă înțelegem bine aceste lucruri, putem să acceptăm şi un alt cuvânt spus de Isus: *„Iată, Eu vă trimit cape nişte oi în mijlocul lupilor. Fiți dar înțelepți ca şerpii şi fără răutate ca porumbeii. Păziți-vă de oameni. Căci vă vor da în judecata Soborului şi vă vor bate în sinagogile lor. Din pricina Mea veți fi duşi înaintea dregătorilor..." (Matei 10:16-18).* Cuvintele acestea le spunea Isus celui mai religios popor, evreilor.

Eu cred că această „strâmtoare" în care vă găsiți nu afectează credința voastră. Ea chiar poate fi întărită, prin faptul că prin această „cernere" credința poate fi curățită de anumite impurități fireşti. Ce se poate face acum? Multe... dar să luăm cel puțin două căi:

1. Să se sesizeze presa, confruntări, replici, dispute... etc. Ce s-ar putea obține? Eventual o asprire a lucrurilor... Să ne gândim la o scenă petrecută mai la începuturi... când oamenii şi-au făcut un plan: *„Haidem să ne zidim o cetate şi un turn, al cărui vârf să atingă cerul, şi să ne facem un nume..." (Geneza 11:4).* Şi ce era rău în aceasta? Nu au respectat ce spusese Dumnezeu omului, să lucreze pământul şi să-1 stăpânească (Geneza 1:28),

iar numele lor depindea de ascultarea de Dumnezeu. Constatarea făcută de Dumnezeu a fost: *„Acum nimic nu i-ar împiedeca să facă TOT ce şi-au pus în gând" (Geneza 1:4).* Atunci Dumnezeu a intervenit şi le-a schimbat limbile, nemaiputând să-şi pună planul în aplicare.

Ce am vrut să sugerez cu acest exemplu de la începuturi?... Se potriveşte şi în aceste vremuri de sfârşit... Deci ce s-a spus: „că voi veți aduce necazuri viitoarelor femei ce vor veni, pentru că el nu va mai da voie nici unui cult să intre aici..." (am reprodus din scrisoarea ta) ar putea fi o realitate!

91

2. Şi atunci cred că trebuie să *„fim înțelepți ca şerpii"* şi să-L lăsăm pe Domnul nostru să lupte cu omul (Iov 40:10-14), iar noi să facem ce a făcut şi Iov: *„Iov a răspuns Domnului şi a zis:, Ştiu că Tu poți totul şi că nimic nu poate sta împotriva gândurilor Tale... de aceea mi-e scârbă de mine şi mă pocăiesc în țărână şi cenuşă'" (Iov 42:6)* (ceea ce înseamnă smerenia postului). Adică acea pocăință totală cerută de Domnul: *„Dar chiar acuma, zice Domnul, întoarceți-vă la Mine, cu toată inima, cu post, cuplânset şi cu bocet" (Ioel 2:12).*

Deci împreună cu voi să ne pocăim şi noi mereu şi mereu, şi vom aduce înaintea Domnului durerea noastră (pe care El o ştie), şi vom posti şi ne vom ruga, având încredere totală în puterea autorității Sale. Căci doar Dumnezeu poate face *„orice lucru frumos la vremea lui" (Eclesiast 3:11).*

Cum va rezolva Dumnezeu această situație? Nu ştiu. Dar atunci, să fac ceea ce ştiu, şi am amintit textul din Ioel 2:12. Vă îndemn să postiți o săptămână (mâncați numai seara, ce aveți; iar peste zi dacă nu puteți altfel, beți eventual apă), şi seara, dacă puteți să vă rugați împreună, sau dacă nu separat, unindu-vă în acelaşi gând: „să vină împărăția Lui şi să se facă voia Lui" în cererea voastră. Iar ca text biblic, vă îndemn să citiți Isaia 58 şi Psalmul 142.

Noi, echipa de femei, vom face la fel. Fiecare dintre noi va posti o zi pe săptămână şi vom aduce în mod special problema voastră. Toate avem încredere că: *„ în bunătatea Ta, Tu ne asculți prin minuni, Dumnezeul mântuirii noastre, nădejdea tuturor marginilor îndepărtate ale pământului şi mării" (Psalm 65:5).* Vrem să lucrăm cinstit şi curat, cererile să le trimiteți voi, când veți putea, recomandate, cu aviz de primire. Dacă vă trebuie pentru aceasta ceva bani, să vă trimitem în cont.

Aş mai adăuga şi faptul că prin botez se intră într-o anumită familie spirituală, o biserică locală, în care eşti şi devii un mădular al Trupului lui

Cristos. De asemenea, ca într-o familie, există starea de părtăşie şi veghere, unii asupra altora, care include mâgâierea, încurajarea, dar şi mustrarea.

Acesta este sfatul nostru. Noi suntem alături de voi cu inima şi devotamentul nostru.

Aş încheia cu redarea unei situaţii conflictuale din vremea formării primei biserici apostolice, când ucenicii erau închişi pentru credinţa lor în Isus Cristos. Atunci *„un Fariseu mai luminat, Gămăliei, un învăţător al Legii, preţuit de tot norodul a zis: ,Şi acum eu vă spun: Nu mai necăjiţi pe oamenii aceştia, ci lăsaţi-i în pace! Dacă încercarea sau lucrarea aceasta este de la oameni se va nimici, dar dacă este de la Dumnezeu n-o veţi putea nimici. Şi să nu vă pomeniţi că luptaţi împotriva lui Dumnezeu'" (Fapte 5:34-42).*

Şi voi şi noi, ca şi ei, să ne bucurăm că am fost învredniciţi să fim batjocoriţi pentru Numele Lui: *„Şi în fiecare zi în Templu şi acasă nu încetau să înveţe pe oameni şi să vestească Evanghelia lui Isus Cristos" (Fapte 5:40-42).*

Aşa să ne ajute Dumnezeu, în fiecare zi să ne hrănim sufletul cu Evanghelia lui Isus Cristos. Vă salutăm cu un mărgăritar din această Evanghelie Sfântă:

92

„Domnul să-ţi fie desfătarea, şi El îţi va da tot ce-ţi doreşte inima. încredinţează-ţi soarta în mâna Domnului, încrede-te în El, şi El va lucra" (Psalmul 37:4-5).

Cu dragoste, vă îmbrăţişează surorile voastre (urmează semnăturile). Urmează mărturia lui O.Z.

ODINIOARĂ

Care este acel om care nu şi-ar dori să-şi strângă zilele urâte, mohorâte, eşuate, într-un buchet şi să le arunce în zece vânturi, şi în locul lor să vină numai zile frumoase, reuşite, pline de soare şi pline de tinereţe?! Cui nu-ipare rău că timpul le ia şi le duce pe aripa uitării, sau pe cea a amintirilor eterne, lăsându-ne doar nostalgia iubirii, a tinereţii, a copilăriei. Când avem o reuşită nu o putem uita, când avem un eşec, aceeaşi stare, nu se uită. De ce? Timpul, marele nevăzut, le ia şi le duce... unde? Unde ascunde timpul toate acestea? In memoria noastră? Acele frumoase le duce într-un cer senin, iar cele urâte într-un nor întunecat?!

Timpul este cel mai mare duşman al nostru, timpul ne marchează viaţa, timpul ne lasă să trăim cât vrea el, timpul te face nemuritor şi tot timpul te face muritor. Depinde cum ţi-ai folosit timpul. Fiecare avem dreptul la timpul nostru,

fiecare îl foloseşte cum vrea, iar timpul îi va da pe măsura strădiunței sale ceea ce merită. Timpul este viața noastră şi timpul este călăul nostru.

Timpul mi-a lăsat în memorie cel mai plăcut timp al vieții mele, copilăria. Timpul îți dă „timp" ca să-ți alegi cea mai propice perioadă a vieții tale, pentru a arăta că ai trecut prin timp şi că ai profitat din plin de timpul tău, că „te-ai rea-li-zat", pentru că ai făcut ceva bun şi ai dat semenului tău din puținul tău, iar semenul tău va vorbi de tine cu considerațiune, în timp.

Aşa am trecut şi eu prin această fază a timpului, când aveam dreptul să aleg, am avut viața mea în mâinile mele, dar „ am mototolit-o " şi am aruncat-o în cel mai murdar ungher al vieții. Timpul n-a avut timp cu mine, a trecut peste mine şi m-a lăsat cu traume grave, care sunt foarte bine reliefate în carențele pe care le am, în lacunele care mă copleşesc şi în frustrările pe care eu mi le-am provocat, voluntar, involuntar, nu are importanță, ele există şi acum în timp de atâția ani...

Am vrut să iau de la viață ceea ce a fost mai uşor, dar „am luat mat", timpul mi-a dovedit contrariul. Acum tot ce vreau să iau de la viață, iau cu eforturi înzecite, mult mai greu, şi cu timpul va apărea uzura psihică şi fizică, şi atunci când nu mai poți să dai şi să iei, eşti „nihil" (nimic), în latineşte spus. De ce oare nu avem dreptul la două copilării, la două tinereți? Dar nu se întâmplă ceea ce ne dorim, ci ceea ce urmează natural şi firesc.

Viața merge înainte şi nu întreabă pe nimeni, ce vom face dragii mei, în etapa următoare? Tu, eu şi toți trebuie să ne consultăm conştiința, mergem mai departe

93

*nr cu «reu Si aparent tot oameni rămânem?! Copilăria te con-cu rău. cu hf,C«^upaşii săi timizi, dar fiecare trebuie să ştie unde este stația duce spre ad°}&™>? * *m pe ce tărâm îi dictează conştiința sa coboare. Eu am la care trebuiesa coco, ^ ^^ ^ ^^ ^.^ ^ ^ emfaarte COb ℅ 1nhtii multe dar când se întunecă şi nu mai ştii încotro să o iei... te cuprinde TZareTsUristefea. Nu mai ştii unde este Nordul vieții şi fugi spre Sudul morții. Mă tot întreb mereu: DE CE? Noi, aceşti copii născuți din greşeala, sau acei-tal unde ne este locul? Unde ne este cârma noastră, de unde putem fi conduşi fără hartă fără busolă... unde vom ajunge? Eu cred că undeva într-o zonă unde nimic nu-ş'i are rostul şi motivație pentru viață. Este păcat de acea femeie care poate să spună:... Păi, am un copil şi l-am lăsat în voia lumii, l-am pus pe un val de viață, să trăiască şi... Dumnezeu să-l aibă în grijă, şi toată această lume...*

Şi eu m-am născut la început de „Brumar", în anii '60. Nu ştiu de unde

am numele dar ştiu că-mi place aşa cum mă cheamă, cu două inițiale, Z.M. Şcoala a fost toată plăcerea mea, eram mulți în clasă, fete, băieți, mai buni, mai răi, „dar profesorii ştiau ce au de făcut, nu eram bătuți, eram puşi la respect foarte frumos şi fără violență. Primii ani din gimnaziu au fost foarte plăcuți, pentru faptul că-l aveam pe domnul Morar Dionisie, care avea răbdare cu noi, ne dădea importanța cuvenită. Pe cei slabi la învățătură îi aşeza cu cei buni, cărora le spunea: arăta-ți~le voi ce au de făcut şi pentru a doua zi, sunt convins că va fi pregătit, şi aşa era. Copiii se jenau de bunătatea dânsului. Ne cânta în orele de muzică cu vioara, Balada de C. Porumbescu, nu mişca nici unul în bănci, eram paralizați de bucurie şi plăcere, era singurul învățător din şcoală care avea vioară şi le cânta elevilor. A urmat ciclul al doilea, acolo aveam mai mulți profesori şi o dirigintă, care era severă, dar corectă. Se complicau lucrurile, multe materii, şi la fiecare, alt profesor. Credeam că tot domnul Morar va veni cu noi până la terminarea celor 8 clase, dar am rămas dezamăgiți când am auzit că va lua altă clasă de la început.

Când a început şcoala după vacanța mare, a venit cu vioara şi ne-a cântat din nou Balada lui C. Porumbescu. S-au strâns toate clasele mari la uşa noastră şi cineva a strigat să cânte Rapsodia Română de G. Enescu, şi a cântat-o. Un băiat ne-a întrebat: „Bă, vouă v-a fost domnul Morar învățător?" Şi noi am spus: „DAU!" El ne-a zis că nu-l merităm, dar domnul Morar a spus că noi am fost cea mai bună promoție pe care a avut-o vreodată, că am fost cei mai speciali şi mai

cuminți.

Am trecut prin şcoală, pot să zic, cu plăcere, ca printr-o joacă de-a şcoala, aveam putere mare de asimilare cu uşurință, şi mai mult eram un copil autodidact. După ce îmi împlineam obligațiile şcolare, citeam mult. Doamna de la bibliotecă îmi era confesoară şi îmi recomanda ce să citesc. O dată după ce am terminat de citit colecția lui Jules Verne, ,mi-a zis; „Aş vrea să-ți recomand să citeşti ceva mai greu, să văd ce înțelegi". Am zis că sunt de acord, şi ea mi-a dat să citesc „Afinități elective" de Goethe, într-adevăr o carte grea, dar am avut satisfacția că a observat

94

profesoara de română. Extaziată de preocupările mele, mi-a propus să intru în cenaclul literar al şcolii. De asemenea, a atenționat-o şi pe diriginta mea, spunăn-du-i că aş merita mai multă importanță... Aşa că dânsa mi-a propus să particip la olimpiada de română. După un timp de gândire, am refuzat totuşi;pe motiv că în general nu-mi plac comisiile care stau şi

supraveghează, şi vreau să mă dedic cititului.

Această mică satisfacție a durat foarte puțin, pentru că timpul trecea... şi eu am terminat cu şcoala generală şi trebuia să mă duc în continuare la şcoală, era obligatoriu... După terminarea clasei a opta a trebuit să ne alegem o cale pe care să o urmăm, mai bine zis, o meserie, pentru care vom opta. Dar umbla zvonul în şcoală că va fi desființată casa noastră şi va fi dată Ministerului de Apărare Națională. Chiar au venit câțiva gradați de la Armată şi cu domnul Păduraru, ministrul învățământului, şi au intrat în fiecare clasă a opta şi ne-a pus în temă cu situația ce urma să înceapă, fiecare trebuia să meargă în județul în care au fost născuți. Eu mă gândeam pe loc că voi ajunge în județul Cluj, iar la Casa de copii din Gherla. Nimeni din clasă n-a zis nimic, şi peste noi s-a lăsat o linişte apăsătoare. Ne încerca pe toți tristețea despărțirii de cei din Bistrița, sau de cei din celelalte județe ale țării.

S-a terminat anul şcolar, şi fiecare a fost dus înjudețul lui. Aceasta a fost prima şi cea mai mare ruptură de cei ce mi-aufost dragi... de copii... de profesori... de locurile acelea înmiresmate, în special... Am ajuns la CCS. Gherla, unde ni s-a prezentat doamna directoare, o femeie în vârstă şi neglijentă cu copiii. Comparat cu ce am avut la Bârgău, aici părea totul ca „o cutie de chibrituri". Nu-mi plăcea nici oraşul acela mic şi poluat de la fabrica de spirt. Oamenii erau diferiți, nu ne puteam adapta, nu ne găseam locul... Noi fetele de la Bârgău ne izolam la Club şi povesteam până târziu. Supraveghetoarea stătea calmă, liniştită şi se uita la noi, apoi ne-a simpatizat, se juca cu noi, venea şi ziua la şcoală doar pentru noi. Directoarea era dispusă să ne facă concesii, numai să meargă bine căminul. Ne lăsa să facem noi meniul, să venim la masă la ce oră vrem, să mergem în oraş, la filme, la ştrand şi să facem sport pe terenul Şcolii generale, care era al oraşului. S-a neglijat plasarea claselor noastre la şcolile din Cluj. Abia în septembrie, doamna Costea, directoarea, şi-a adus aminte că trebuie să mergem şi noi la şcoală. A dat câteva telefoane la Cluj şi s-a rezolvat, eu am plecat cu mai multe fete. Nu aveam însoțitor, îmi era teamă, aveam 14 ani şi eu eram la Cluj, să dau examen.

De la gară m-au îndrumat oamenii ce maşină să iau pentru a ajunge la Liceul industrial nr. 1 din Gheorgheni. Am ajuns, m-am prezentat la secretariat, unde o doamnă foarte serviabilă mi-a spus că mă pot prezenta la examen imediat. Am fost mai mulți elevi care aşteptam pentru examen, am fost conduşi în săli şi ni s-au dat subiectele. Am scris repede tot ce-am ştiut, am cerut permisiunea să ies, după care m-am dus la secretariat şi am spus

doamnei de acolo că poate să trimită rezultatul la „ casa " din Gherla. Am ajuns la Gherla, îmi era o foame cumplită, oboseală, căl-

95

4______.

dură, dar nu mă deranjau toate acestea, ci faptul că eu eram singură la acel liceu, fără să am măcar un coleg. Rezultatul a venit a doua zi; doamna secretară a „casei" mi-a transmis că am intrat, dar nu m-am bucurat deloc. Urma peste câteva zile să mă duc la liceu, ni s-au dat rechizite, haine, uniforme, şi... spre Cluj, cu bagajele în mână, spre şcoală...

Când am ajuns la căminul şcolii, am constatat cu cea mai mare bucurie că erau cel puțin 15 copii de la „casă" la acelaşi liceu şi în acelaşi an. Am vorbit cu doamna administrator să ne repartizeze împreună. Ne-a dat o cameră la toți copiii, ne-am instalat, şi... fuguțaprin oraş. Am rămas căscați mult timp la vitrine, după care ne-am dus la film, la „Republica ". Ajunşi la cămin trebuia să ne pregătim pentru deschiderea noului an şcolar. Am povestit până când a venit pedagoga şi ne-a spus să stingem luminile şi să ne culcăm.

A venit şi ziua când trebuia să ne cunoaştem colegii şi diriginta, care era profesoara de franceză, materia mea preferată. Astfel că am avut mare noroc cu aceasta şi anumite facilități. Cu timpul m-am adaptat şi mi-am făcut mulți prieteni şi prietene; nu zic că mi-a fost greu cu şcoala, dar nici uşor. M-am descurcat bine şi am reuşit să-mi termin liceul. A trebuit să pornesc în viață, să-mi asigur existența, să-mi caut unde să locuiesc. în cămin, la "casă" nu mai era voie, din moment ce am terminat şcoala.

Am lucrat un timp, dar nu-mi plăcea ceea ce făceam, mă plictisea şi mă obosea. Colectivul era format din oameni mai în vârstă, cu care nu aveam nimic în comun. Dialogul cu ei era banal şi plin de întrebări. Am plecat de la acel loc de muncă, care mi-a lăsat o senzație de pustiu şi tristețe. Când mi-a spus doamna inspector de la biroul personal învățământ că „nu-ți vom da cartea de muncă să pleci de la noi, pentru că tu trebuie să rămâi la noi, că nu ai pe nimeni şi că nu ai unde să pleci"... asta mi-a dat o doză de ambiție şi forță şi i-am zis că voi putea trăi şi fără carte de muncă!

Am rămas la aceeaşi gazdă, care nu ştia că am renunțat la locul de muncă. M-am întâlnit cu vechi colegi de şcoală, i-am întrebat dacă muncesc?... Mi-au spus că NU! „Dar din ce trăiți?" i-am întrebat eu, curioasă. Mi-au spus că se descurcă... fură... Mi-au propus să mă duc cu ei, ziceau că fiind fată, nu mă vor bănui aşa uşor, şi că am putea face rost de bani mult mai uşor.

M-am dus cu ei, m-a entuziasmat cât de uşor făceau rost de bani, nu le

lua mult timp, cel mult o jumătate de oră, şi aveau bani... Vara mergeam pe litoral, unde era mult mai uşor de „făcut bani". Ne distram mult mai variat: plaja, înotul, lumea care circula pe acolo, ce mai, ne simțeam în largul nostru. Ne mergea bine, tot ce planificam se realiza, eram uniți, mai ales că am fost crescuți împreună, ne cunoşteam complexele, frustrările, slăbiciunile, şi mai ales ne plăcea, sau nu ne plăcea, evitam să ne certăm, eram un trio inseparabil.

Uneori doream să mergem unde am crescut toți trei, dar amintirile erau dureroase şi totul era năruit, era desființat, nu mai exista acea aură caldă a

copilăriei; era o fortăreață a armatei, unde se călea tineretul, uniforme verzi, viață cazonă de soldat. Nu puteam pătrunde în incinta fostei şcoli. Aşa că rămânea să ne povestim amintirile între noi. Ar fi mers-bine şi mult, dacă O. nu ar fi fost obraznic şi impertinent. Erau cazuri în care femeile din magazin recunoşteau tandemul nostru, iar el era arogant şi se certa cu ele. Intr-o zi, O. a lovit o vânzătoare pentru că i-a zis că a intrat în magazin ca să fure. Şi de acolo ni s-a tras răul nostru... Eu cu C. eram calmi şi calculați, dar O. s-a certat cu personalul din magazin, a apărut un milițian, chemat de un simplu spectator. Noi îl trăgeam pe O. să iasă din magazin, dar el revoltat şi nervos n-a vrut să cedeze. Milițianul ne-a luat la întrebări: Dacă muncim? Unde stăm? Am fost duşi la.isecție, în prima fază ca martori, apoi s-a obținut un mandat de percheziție acasă la noi şi pentru faptul că nu muncim. S-au găsit la percheziție multe lucruri pe care nu aveam cum să le justificăm proveniența, şi mai ales că nici unu! din noi nu muncea.

Acesta a fost începutul apusului, am fost arestați toți trei. Am fost judecați de urgență, fiind considerați un pericol social. Am fost contravenienți, duşi la Gherla. Ce-am văzut şi ce-am trăit acolo a fost şocant şi marcant. Ne-au luat hainele civile şi le-au depus la o magazie îmbâcsită, în nişte fețe de pernă, mai mult galbene decât albe, erau rău mirositoare. Am fost depuşi în camerele de deținere. Când am intrat în cameră, dintre gratiile de la pat au apărut mai multe perechi de ochi curioşi, să vadă cine intră în cameră?

Aveam doar 24 de ani, dar am îmbătrânit pe loc, am simțit povara amară a vieții de penitenciar, mizeria, şi am auzit şi am văzut multă suferință din gura femeilor, care erau rupte de familie şi de copiii lor. Multe aveau complexul nevinovăției, nu ştiam ce să cred, era posibil să fie depuşi în penitență oameni nevinovați? M-am convins pe parcurs că era adevărat, se înscenau tot felul de dosare şi se aduceau martori mincinoşi, pentru a fi aduse

femei nevinovate în fața instanței. Au trecut greu cele şase luni, ne-am eliberat toți trei în aceeaşi zi, ne-am întâlnit, curios că gândeam toți trei la fel. Am zis că de acum vom fi mai răi şi mai neiertători, ceea ce am şi făcut: nu iertam nimic.

Acum ne era foarte uşor, am învățat să-i recunoaştem pe milițieni şi ne ştiam feri de ei. Ne înrăisem acum, nu ne luptam cu sistemul, ci pur şi simplu ne jucam de-a „hoții şi vardiştii". Ii cunoşteam pe toți, de la moravuri, de la furturi de buzunare, de la crimă organizată, pe toți de la judiciar. Ne amuza controlul lor permanent de a ne ține sub urmărire, veneau acasă, băteau la uşă, şi nouă nici nu ne păsa, nu le dădeam importanță, se enervau şi ne lăsau citații, dar nici de „alea" nu ne păsa.

Odată l-au prins pe V. şi în aşa hal l-au bătut, că a trebuit să-l ținem în casă pe o saltea şi să-l alimentăm cu mâncare uşoară, pentru că nu putea mesteca. A stat 16 zile numai cu lichide şi alimente pisate. A trecut şi asta, după care urmăream să facem pagubă pe unde treceam. Ştiam unde stătea un procuror, ne-am dus într-o seară la el, stătea la curte, şi i-am omorât toate găinile şi iepurii pe care-i avea în

97

, „ am simfit răzbunați. Oricum, nu ne-am oprit aici... am mers înainte, curte. Aşa ne-am ^ ^^ ^^ ^ ^ /fl magazine şi imm mmal obiecte scum-

fară a ne interesa . eț de nimic_ fot ce prindeam puneam în contul răzbunării

pe şi uşor vanaao , y F

lut V' n ă revoluție avea să fie cu mult mai bine pentru hoți, intra în țară valută, rit turişti, puteam ieşi „dincolo", ne-am făcut toți trei paşapoarte. Am ieşit A™ Io " nu se comparau magazinele noastre cu ale lor, puteam sta ore întregi " ' Io fără să cumpărăm nimic, doar să furăm... am şi furat în neştire. Acolo vânzătoarele nu umblau după noi, puteam să facem ce vrem noi în magazine, nu am fost prinşi acolo niciodată la furat, dar ne era dor de fetele şi băieții de la noi din oraş. Aşa că ne-am întors acasă.*

Am stat cuminți un timp... C. s-a simțit foarte rău, era şi foarte bolnav, eram posaci, nu ne interesa nimic, fumam mult, nu mai mâneam nici unul, medicamentele de care avea el nevoie erau greu de găsit la noi. Ne-am "dus să facem rost de o rețetă, am falsificat-o şi-am scos medicamentele lui C. A începui să-şi revină, a fost mult mai bine, ne-am bucurat toți trei, după care am ieşit din nou la treabă. Am recuperat ce-am pierdut în aceste trei săptămâni. După toate acestea, mi-a fost fatal anul 1991, când tot o cunoştință veche de-a noastră a venit la C. şi i-a propus dacă vrem să facem

cu el „afacerea vieții noastre".

Ne-am consultat toți trei şi ne-am zis că nu pierdem nimic dacă încercăm. Am luat legătura cu persoana şi i-am zis că suntem de acord. Am văzut locul şi-am fost de acord. Rămânea să stabilim ziua când vom executa lovitura, am lăsat să treacă o săptămână, în care ne-am luat toate măsurile de precauție. Am fost şi informați din sursă sigură că victima va pleca la Bucureşti: acesta era momentul! Am acționat rapid la intrare, restul era „floare la ureche ". Am găsit tot ce ni s-a spus că vom găsi. A fost frumos şi bine, până când unul dintre noi a făcut o greşeală majoră, pentru care am plătit în diverse forme şi mai ales după vinovăție, în solidar. Am fost din nou judecați, eu am luat cea mai mare pedeapsă. Oricum nu avea importanță, nu-mi era teamă de detenție, ci de cuantumul ei.

Din nou la Gherla, dar cu totul alte condiții, alți oameni, parcă mai reciclați şi mai umani, până la proba contrarie, când mi-am dat seama de opusul acestor fapte, căci mai erau reminiscențe din vechiul program de depersonalizare. Dar nu ne leza cu nimic, căci noi aveam lumea noastră, cu demnitatea comună a camerei, şi mai mult decât atât, era unitatea camerei. Mă încânta de câte ori îi păcăleam pe ei, şi nu găseau făptaşul la atâtea acțiuni ale noastre.

Mai era ceva inedit, s-au aprobat vizite creştine în penitenciarele din România. Au venit şi la Gherla pentru a ni se face educație spirituală. Multe fete nu înțelegeau ce mare era plăcerea de a sta de vorbă cu oameni curați spiritual. Cu cadrele, dialogurile erau anoste şi aceleaşi. începusem să mă gândesc la cu totul altceva, ceva se schimbase, un transplant de mentalitate, de concept, mă uitam în jurul meu la fiecare figură din acea clasă în care se țineau întâlnirile, şi pe fiecare

98

față vedeam altă aură, dar singurii la care se vedea cel mai bine erau acei oameni care erau senini, însoțiți de dragoste pentru oameni. Erau sinceri, doreau cu totul altceva pentru noi. La început nu mi-am dat seama, am crezut că vor să ne cumpere cu daruri, dar ce să cumpere de la noi? Murdăria noastră sufletească? Sau ce se poate cumpăra de la un om care este „terminat" şi spiritual şi social altceva decât NIMIC? La ei, ca la Dumnezeu, avea importanță valoarea sufletească. încet, încet, flacăra cea rea din mine a început să-şi piardă culoarea şi forța şi s-a lăsat treptat peste mine un duh al blândeții, al înțelegerii, şi liniştea s-a instalat în spiritul meu. îmi era uşor să suport şi să duc ce aveam de dus, eram doar la început, în primul an de

detenție, şi până la şapte... erau ceva ani. Nu mă mai speria mulțimea de ani, ci acum îmi era teamă să nu-mi pierd liniştea şi calmul instalat în interiorul meu.

Abia aşteptam să vină din nou doamna Lidia să-mi realimentez curajul şi forța cu prezența dânsei. îi scriam de câte ori aveam ocazia, câteodată cedam nervos, stress permanent, tensiune şi multă agitație în viața din penitenciar. Citeam şi iar citeam şi mare mi-a fost mirarea că s-a permis intrarea de material biblic în camere, în penitenciar. Bucurie mare, prima a fost Biblia, după aceea „Calea, Adevărul şi Viața ". Nu prea înțelegeam, nu prea aveam cu cine să mă consult, iar doamna Lidia avea timpul limitat cu noi şi nu puteam cere totdeauna lămuriri. Aveam multe întrebări, dar cu cine să vorbesc? îmi displăcea să merg la biserica penitenciarului, dar voiam să văd ce se întâmpla la această biserică. M-am dus o dată şi am văzut foarte clar, m-am lămurit, bârfe între femei, schimburi de mărfuri, întâlniri amoroase, schimburi de bilete, lucruri dubioase. Toate acestea îmi displăceau. Am întâmpinat multe acolo, mi-am dat seama că inclusiv şi cadrele erau depăşite de problemele cotidiene şi ne mai aplicau violența, singurul mod de a face un deținut să înțeleagă că nu are de ales şi că trebuie să se supună R.O.I-lui (regulamentului de ordine interioară).

Erau multe cazuri de nesupunere, se aplica corecția de rigoare, cea clasică, dar asta nu însemna că se făcea pace şi linişte, ci încolțeau gânduri de răzbunare, de nesupunere, iar rebeliunea lua amploare. Cum a fost de pildă răzvrătirea în masă a recidivistelor, pe un motiv aproape tabu. Mi s-a cerut să mă implic, ceea ce mi-a fost imposibil, dar a urmat şantajul şi în final, acte de vendetta. Nu am avut de ales, am intrat în horă, ceea ce m-a costat un an de şedere în plus. Plăteam cu libertatea actele nesăbuite ale unor grupuri de persoane ingrate, care nu se gândeau în perspectivă şi nici la consecințe. Singura mea bucurie, şi cred că şi a alterat era vizita creştinilor de la Cluj, o adevărată sărbătoare. Abia aşteptam să o revăd pe doamna Lidia, pe Zena, pe Mariana, pe domnul Nelu.

Erau multe femei care nu înțelegeau scopul acestor vizite, îmi cădea greu când se spunea pe coridoare: „Iar ne dau de lucru pocăiții ăştia". Şi în cameră unele femei spuneau că „ce vor pocăiții ăştia, nu văd că nu ne putem converti, ce să schimbe la noi, inima, caracterul, sau pur şi simplu felul de-a gândi"?! Nu mă deranja, pentru că ştiam că în spatele acestor cuvinte era şi multă invidie, pentru că

pe doamna Lidia o ştia toată puşcăria că era cea mai consecventă şi venea regulat, şi ţinea corespondenţă cu multe dintre ele. Şi asta pe multe le deranja, pentru că le şi ajuta şi nu uita să spună că fiecare are o valoare pentru Dumnezeu, nu contează culoarea, frumuseţea fizică, sau orice altceva. Oricine este bine venit la Domnul, pentru că El este Calea, Adevărul şi Viaţa, şi oricine vine la El, din toată inima, are viaţa veşnică. '

Câte facultăţi ne-ar trebui să înţelegem că viaţa aceasta nu este veşnică, şi tocmai aceasta ar trebui pe mulţi dintre noi să ne pună pe gânduri... Ce va fi după această viaţă, care este trăită neglijent, libertin şi fără teamă de nimic, cine este atât de puternic şi de sigur pe sine să nu aibă nevoie de sprijin spiritual... sau o călăuză pe drumul pe care umblă în fiecare zi. Adevărata viaţă este după moarte, şi cine nu crede în Dumnezeu sau nu-i respectă pe creştini să-i lase în pace.

Nu este nimeni obligat la ceva anume, pentru că fiecare are o raţiune şi are dreptul de a alege singur, dar trebuie să ştii ce alegi. Este bine că Dumnezeu a lăsat nişte etape ale vieţii, prin care trecem toţi, şi natura în acelaşi timp, pentru a ne da seama că noi am fi nimic fără natură, ori natura este a lui Dumnezeu, dar ne-a oferit-o nouă, spre îngrijire. Ce dar minunat! Cine îţi mai poate da în dar astăzi atâta bucurie, culoare, soare; toate le luăm şi nici prin gând nu zicem: „Slăvit să fii, Doamne, pentru darurile Tale!" Nu suntem conştienţi de ceea ce avem, numai a-tunci când le pierdem ne dăm seama ceea ce am pierdut.

Eu nu am nici o calitate în acest sens, fiecare are cugetul liber şi, mai mult, va veni scadenţa pentru toate faptele noastre. Nu cu teamă, ci cu dragoste trebuie să ne apropiem de El, căci fără El am fi nimic! Ar fi trebuit mai de mult să ies din penitenţa şi gratiile inimii, pentru a-mi da seama că totul are un sfârşit, iar după sfârşit, totul are un început...

în toamna anului 1999 am primit şi mărturia rimată a prietenei P.V. de la Târgşor, pe care o redau în continuare:

Am fost păgână

Din lanţul anilor ce au trecut şi din a umbrelor cărări constat că sunt un om ce-am petrecut, fără realizări

Unii vorbeau de Domnul, Dar îi dispreţuiam Mai mult cu vorbe dure Spre Domnul aruncam.

100

Eram precum o fiară ce colţii îşi arată spre a muşca momeala din întuneric dată.

N-am cunoscut iubirea că-i greu s-o preţuieşti când nu cunoşti Cuvântul şi nici nu-L întâlneşti.

De n-ajungeam aicea în locul unde sunt nu cunoşteam durerea şi nici pe Domnul Sfânt.

Acum mă-ntorc la Domnul, şi cu durere spun Ceea ce-am fost odată, nu vreau să mai ajung!

Acum am altă minte eu stau şi mă gândesc: cum am trăit odată nu vreau să mai trăiesc!!

O altă confesiune este cea a Lucreţiei C:

Mă numesc Lucreţia C. şi m-am născut în satul Sânmărghita, lângă Dej, într-o familie de ortodocşi. Mergeam cu mama la biserică, ştiam că trebuie să spun rugăciuni, „ Tatăl nostru", „Născătoarea", şi când preotul spunea „sus avem inimile", eu nu înţelegeam. Anii s-au scurs, m-am căsătorit în 1969. Am dus o viaţă de calvar în cei trei ani cât am stat împreună, el a lucrat la 12 întreprinderi în mai multe judeţe ale ţării. în 1971 m-am despărţit, starea mea sufletească era tot mai grea, deşi aveam 21 de ani la despărţire, eram tânără, dar fără speranţă. M-am recăsătorit, adică trăiam în concubinaj, din care au rezultat două fete. Am lucrat din greu, deşi ceream ajutorul lui Dumnezeu, dar fără rost. Acum înţeleg de ce Dumnezeu nu m-a ascultat, pentru că nu-L aveam în „ inima mea ". M-am despărţit şi de concubin în 1980.

îmi era bine, lucram în parcare, veneau polonezi, făceam bişniţă cu cafea, aur, benzină... aveam bani, de toate, dar tot nu aveam nimic, că un gol în inimă îmi tăia respiraţia. Intr-una din zile eram în parcare, am cumpărat cafea, bonuri de benzină... Era în 1986, şi un poliţai (fost miliţian) mi-a zis că ori îmi face proces pentru că deţin marfă valutară, ori să lucrez cu ei. Am acceptat să le predau polonezi care schimbau valută, şi apoi miliţia le confisca şi banii şi valuta. Cum făceam eu

„Umezii, aşa au făcut şialfiic, - ^ & ^ ^ p ^^ c&nd s_a

** POlC»na din zUe ma aflam labyu ^ ^ ^ ^ ?. ^ ^ ^ ^ făcut o razie şi m-apnnsc s^^. ^^ ^ m ş. Qpţ /w|. de chin am venit cat tot, au rămas trei ty ^ ^gătiurile de la ortodocşi, dar nu simţeam nimic. acasă. Nu ştiam sa ma *^ .^ ^ ^_o Une dar goM din Mmă f/ simţeam far„m'ampUffaStul meu şi ginerele au fost arestaţi şi ei şi trebuia să le duc mereu. în 1990, aia^ salaru{ mizerabil, am apucat alt drum greşit, mergeam la pachete. Nu'^"^^^ mă mgam, şi când ieşeam din biserică intram în restaurant ZăPto \arne coniac Napoleon, sau wisky şi mă uitam care maşini sunt mai*

"l *fLnrfă le forțam usa cu o cheie... După doi ani m-au prins şi am fost încărcate cu murju... j < » „ . Î.*

V *„mintă dar de această data am primit o pedeapsa mai mare. Totuşi, Ii din nou aresiuiu,* •*•» . «-..., j

// *mese lui Dumnezeu că am ajuns arestata, căci acolo am mvațat cum este adevărata credință.*

Mă aflam la Gherla în 1992 când veneau pocăiții in penitenciar, au venit uneori si americani. Vedeam pe chipurile lor fericirea, şi mă întrebam, oare chiar au tot ce le trebuie, de sunt fericiți, aşa cum arată? A venit doamna Lidia Dan, mai apoi Ani Oros, Mariana şi Zena. Ne vorbeau despre Domnul Isus. într-una din zile ne-a spus doamna Lidia să luăm o hârtie şi să scriem ce păcate am comis, pe care ni le amintim, şi apoi să scriem păcate din neştiință, şi să scriem peste ele cu creion roşu, dacă avem, dacă nu, cu ce avem: „Şi sângele lui Isus Cristos ne curăţeşte de orice păcat" (l.Ioan 1:7). Apoi să-I cerem iertare lui Dumnezeu, prin Mijlocitorul Isus Cristos, să-I mulțumim pentru că ne iartă, să rupem hârtia în bucățele şi să o aruncăm, ştiind că şi Dumnezeu, dacă ne iartă, aruncă păcatele noastre în marea uitării. Apoi să-L rugăm pe Domnul Isus să intre în inima noastră, să ne fie conducător, pentru că El a murit pentru fiecare care crede din toată inima. Eu am întrebat: Ce înseamnă să intre în inima mea? Dânsa m-a întrebat: Crezi că Domnul poate să facă minuni, crezi că a murit şi pentru tine, personal, pentru toate păcatele tale? Eu am răspuns: Da, cred. Din acea clipă, eu am simțit o schimbare în adâncul meu. Aşteptam să vină sâmbăta sau duminica, ca să vină pocăiții.

Făceam uneori şi programe religioase, învățam versete din Biblie, cântări, poezii. într-o zi am avut o ceartă cu o gardiană, am sărit la ea, să o bat. Recunosc că am greşit. Mi s-a făcut raport cu 20 de zile izolare severă. Era înainte de votare, am stat în izolare singură 16 zile în care am făcut greva foamei, ca să vină comandantul la mine. Nu a venit, dar în acele 16 zile am fost cea mai fericită femeie de pe pământ, nu m-a deranjat nimeni, am cântat, m-am rugat, am fost foarte fericită. Am visat că o să fie toate camerele în roşu. A doua zi m-au scos să-mi dea perfuzie, dar am refuzat. Când am ajuns în cameră, au sosit ajutoare din Olanda şi am primit pături roşii şi albe.

După câteva zile m-au adus din nou în arestul din Cluj. Pe maşină o colegă, Emilia, mi-a dat o carte de rugăciuni cu poze. Seara am citit în carte, dar eu L-am

primit pe Domnul Isus în inima mea. Noaptea următoare am visat cum a

venit Domnul Isus la Ioan Botezătorul să-L boteze, şi un înger din cer m-a întrebat şi pe mine: „Vrei să te botezi în Numele Domnului Isus?", iar eu am răspuns: „Da, vreau ", şi acel glas mi-a zis: „Domnul să te binecuvânteze ". Din clipele acelea, de când mi-am predat inima lui Isus, am învăţat şi eu să fiu veselă ca pocăiţii şi americanii, despre care mă tot întrebam cum de sunt cu bucuria pe faţă? Condiţiile în închisoare erau grele şi severe, căci deţinuţii din Gherla făcuseră rebeliune, şi totul s-a asprit.

M-am cerut să plec din Gherla la Târgşor, la penitenciarul de femei, M^am rugat lui Dumnezeu să mă pună într-un loc bun, am ajuns la Târgşor, şi m-au pus la grădină. Din nou au venit pocăiţii din Cluj, am încercat să-i dau o scrisoare doamnei Lidia, dar una dintre deţinute i-a dat bilet de a văzut educatoarea, şi văzând bileţelul şi-a dat seama că vrem să luăm legătura cu familia prin dânsa, şi nu m-a mai lăsat să ies la pocăiţi.

Eu am început să stăruiesc în rugăciune, citeam dimineaţa înainte de plecare la lucru câte un capitol din Biblie. Aveam puţin timp liber, dar totuşi îmi scriam versete din Biblie, făceam rezumate, ca să înţeleg mai bine, cântam multe cântări, am primit de acasă şi un casetofon şi casete religioase. Eram atât de fericită sufleteşte, deşi fizic eram obosită, dar parcă nu simţeam aceasta. Era în toamna lui 1993, când eram pe un trailer, la lucru, încărcăm pănuşile de porumb, era o căldură de 30 grade, şi de la o grămadă la alta m-am întins pe spate pe remorcă. Au trecut două avioane, şi cum m-am uitat după ele a apărut o rază care mi-a şoptit: „ Vezi ce minunăţii am creat în natură, pomi, soare, lumină, verdeaţă... bucură-te împreună cu Mine de ele..." şi în inima mea era o bucurie pe nu am cuvinte s-o descriu. De a-tunci am fost tot cu Domnul, până la ieşire, după câteva luni, adică în 29 decembrie 1993, când am sosit acasă, înconjurată de dragostea copiilor şi a nepoţilor.

Duminica mergeam la biserica din Iris, unde erau membre: doamna Lidia, Mariana şi alte femei care veneau la Gherla şi Târgşor. Pentru prima dată când am intrat într-o casă de adunare, mi-a plăcut foarte mult, cu doamna Lidia nu m-am întâlnit, deşi doream să mă vadă că am fost lucrarea ei, cu privire la Isus. înainte de Paşti, păstorul bisericii, Beni Fărăgău, a anunţat că va fi botez şi cine vrea să se boteze să urmeze caticheza. Eu am simţit că mă cuprind fiori, şi un glas care-mi spunea: „Nu ai promis atunci în vis că te vei boteza în Numele Domnului Isus?" Atunci am ridicat mâna. In luna mai am fost invitată la o nuntă, am plecat cu fiica mea, cu ginerele, dar nu aveam nici un chef de dans. înainte nu exista nimeni în judeţ să mă întreacă cineva la ceardaş, sau joc românesc, tangouri, sau alte dansuri. Acum parcă

îmi era scârbă de muzică, căci eu eram cu Domnul Isus în inimă şi îmi plăceau cântările de la pocăiţi.

In luna iunie m-am botezat la biserica baptistă din Iris. O perioadă am dus-o foarte bine, şi copiii spuneau că m-am schimbat, nu mai vorbeam urât, cine mă invita la coniac sau la bere, îi spuneam cu mândrie că m-am pocăit. Am început să ajut

săracii, am primit să stea la mine persoane venite din penitenciar.

Am lucrat cu un nepot ca dezinfector. Aici am încălcat poruncile Domnului, şi nu mi-a mai mers bine, mă duceam la dezinfecţie şi făceam chitanţe false, şi la un moment dat m-am trezit la uşă cu un administrator, care mi-a zis: Ori îi dau banii, ori merge la poliţie. A adunat biserica din Iris bani şi i-am plătit pentru lucrarea pe care i-am făcut-o. Deci tot mie mi-a adus pagubă, dar aici mi-am dat seama că L-am supărat pe Dumnezeu, cum scrie în Biblie, am întristat Duhul Sfânt, ca Anania şi Safira.

Acum am simţit altfel în inima mea călcarea voii lui Dumnezeu, înainte nici nu-mi păsa, acum însă am simţit o durere adâncă, ca şi cum ţi-arfi murit cineva drag. Această stare nu se putea compara cu nimic în lume, parcă nu ai mai avea o mână, sau un picior...

M-am împăcat cu tatăl fetelor mele. La început a fost bine, băiatul meu stătea în chirie, iar una din fete, Alina, era la Bucureşti, şi Nicoleta stătea în cartierul Gheorgheni. Nu aveam televizor şi în fiecare seară citeam în Biblie, eram foarte fericită, deşi nu prea aveam bani. Am spus că nu mai lucrez la deratizare. Tatăl fetelor trebuia să se interneze în spital la T.B. C, la sanatoml din Săvădisla. Am cerut la Oastea Domnului să-i dea pijama şi ceva conserve, să se interneze în spital, pentru pensie de boală, fapt la care a intervenit cineva şi nu m-a ajutat nimeni. Nicu (tatălfetelor) a început să înjure şi îmi spunea: „ Vezi, aceştia-spocăiţii tăi!..." Şi o perioadă nu m-am mai dus la biserică. Flacăra din inima mea se stingea mereu pe zi ce trecea... nu mai eram femeia veselă, nu mai eram fericită...

Aş ruga acele persoane care vor citi această carte să încerce să spună această rugăciune, dar din toată inima: „Doamne Isuse, Te rog intră în inima mea, de azi vreau să-mi fii Conducătorul şi Mântuitorul meu. Cred, Doamne Isuse, că ai murit şi pentru păcatele mele, de azi vreau să fiu copilul Tău, Amin!" Apoi scrie toate păcatele tale pe hârtie, după ce le-ai scris, spune-I lui Isus într-o rugăciune că-ţi pare sincer tare rău de tot ce ai făcut şi că L-ai întristat cu păcatele tale, promiţăn-du-I că te vei gândi de acum înainte la

Dumnezeu şi vei merge pe calea Lui. Dumnezeu ca un Tată Bun nu numai că te iartă, dar şterge şi uită păcatele, însoțite de o sinceră căință.

După toate câte mi s-au întâmplat, am ajuns la spital în decembrie 1998, acolo am avut timp de Domnul meu. Dimineața şi seara ascultam Radio Vocea Evangheliei, iar ziua puneam casete şi mă rugam pentru bolnavele din salon. într-o noapte am visat că a venit un preot şi citea dintr-o carte mare, şi pe toți aparținătorii care erau în spital i-a dat afară, iar mie mi-a spus să rămân şi săpun mâna pe capul bolnavelor. El citeşte din carte şi prin mâinile mele o să fie vindecați cei bolnavi.

Dimineața când m-am trezit şi m-am uitat în Biblie, am deschis-o la Isaia 54:6-7: „ Căci Domnul te cheamă înapoi cape o femeie părăsită şi cu inima întristată, cape o nevastă din tinerețe, care a fost izgonită, zice Dumnezeul tău. Câteva clipe te părăsisem, dar te voi primi înapoi, cu mare dragoste ". în timpul când nu

stăteam de vorbă cu Domnul, inima îmi era goală, nu vă puteți imagina, câtă tristețe de nespus aveam în viața mea.

Când citesc din Biblie, Dumnezeu îmi vorbeşte, eu mă rog şi-I cer un lucru folositor, iar Dumnezeu mi-l dă aşa cum vrea El. Vă dau un exemplu: m-am rugat pentru băiatul meu, Lucian, să-l întoarcă Dumnezeu la El, chiar şi prin suferință. Dumnezeu m-a ascultat. A avut un accident cu maşina, a scăpat, fără nici o zgârâie-tură, numai cu o spaimă, a fost complice la un contract şi a spus că: „ Dacă nu intru la închisoare, mă pocăiesc". A venit şi la biserică, pe str. Ospătăriei, la biserica baptistă nr.l. I-a plăcut, dar nu s-a ținut de cuvânt înaintea Domnului şi a ajuns şi mai rău... Eu cred că Dumnezeu îl va întoarce la El de acolo, de la suferință, unde este acum.

Dragi frați şi surori, căutați pe Domnul până când este de găsit. El stă la uşa fiecărei inimi şi aşteaptă să-L inviți să intre în ea, atât ai de spus: „Doamne Isuse, Te rog intră în inima mea, de astăzi vreau să fii Domnul şi Mântuitorul meu '■'. Şi vei simți călăuzirea Duhului Sfânt, cum te va ocroti la tot pasul. Iar dacă este ceva rău, îți va apare în minte acest lucru, că nu e bine de făcut, dar trebuie să asculți de acel glas. Dacă nu stai în ascultare de El, eşti un copil pierdut. Eu acum mă zbat ca peştele pe uscat, dar Ii cer lui Dumnezeu ajutor, să mă întărească. Eu nu vreau să mor nemântuită, îmi pare rău că nu am fost credincioasă din copilărie, şi am pierdut atâția ani, în care puteam fi fericită.

Să nu credeți că dacă te pocăieşti nu mai ai necazuri, dar noi trebuie să

privim la crucea Domnului Isus, cât a suferit El, bătut, batjocorit, chiar pe cruce a spus: „ Tată, iartă-i, că nu ştiu ce fac ", şi în cele mai grele suferințe S-a rugat pentru noi. în mod special mă adresez deținutelor, căci acolo este şi fiul meu, şi&mfost şi eu, şi acolo L-am primit pe Domnul Isus în inima mea. Tare m-aş bucura să-L primiți şi voi. Domnul Isus a fost răstignit între doi tâlhari şi unul dintre ei, tâlharul din dreapta a cerut de la Isus: „Doamne, adu-Ți aminte de mine, când vei veni în împărăția Ta ". „ Chiar azi vei fi cu Mine în rai", i-a răspuns Isus.

Atât e de bine să fii cu Domnul, să vezi cum cineva te conduce, să auzi şoapta Lui bună, şi să nu faci când un lucru nu e bun, ci să te înfrânezi. Dar când nu-Lai pe Domnul, Ii iei lucrul, care de fapt este al fratelui tău, şi iar eşti întristat, iar ai remuşcări şi decazi şi ți-e inima întristată. Eu am trecut de multe ori prin aceste lucruri. Venea sora Lidia Dan pe la mine să mă vadă dacă am crescut în credință, sau am căzut în acea săptămână. Domnul Isus îmi ajută să merg la biserică, să mă rog, de multe ori nu ne puteam ruga însă, căci şi necuratul ne împiedeca, şi nu puteam să ne despărțim rugându-ne, cum făceam de fiecare dată.

Eu tare mult doresc să fiu acea femeie păcătoasă care I-a spălat lui Isus picioarele cu mir şi lacrimi, şi le-a şters cu părul. Mă bucur pentru orice om care II are pe Domnul în inimă, iar dacă nu, să-L primească chiar acum. Vă rog să încercați până nu este prea târziu.

105

XX

„RĂMÂNEȚI AICI ŞI VEGHEAȚI ÎMPREUNĂ CU MINE"

„Isus le-a zis atunci: Sufletul Meu este cuprins de o întristare de moarte; rămâneți AICI şi vegheați ÎMPREUNĂ cu MINE".

(Matei 26:38)

Niciodată Isus n-a cerut colaborare în rugăciune şi veghere. Totdeauna S-a retras singur pentru timpul de pătrundere în părtăşia cu sferele cereşti, uneori petrecea chiar nopți întregi în singurătatea sfântă a odăiței închise spre oameni şi deschisă doar spre Dumnezeu. Cum? Şi Isus a avut asemenea nevoi, „de a fi împreună" cu cineva? Nu era suficient de puternic? Nu era El Dumnezeu însuşi? Da, pentru că am fost concepuți „împreună", Dumnezeirea este Trinitate, iar de la început Domnul a zis că nu este bine ca omul să fie singur, şi i-a făcut „ajutor potrivit", pentru unitate. Şi de acolo a pornit omenirea în structuri sociale, care se țin laolaltă printr-un liant puternic, format tot din trei legături: comunicare, colaborare, compasiune,

un mare C. la puterea a treia.

Până în Ghetsemani Isus a fost în unitate desăvârşită cu Sfânta Treime, cu Tatăl şi Duhul Sfânt. Din Ghetsemani, Isus a intrat în „ceasul" pentru care a venit, acela al „iubirii până la capăt", adică până la marea şi totala jertfa, şi S-a încărcat cu toată hidoşenia creaturii Sale răzvrătite. Dumnezeu, în marea Sa dragoste, S-a încărcat cu toată murdăria mea şi a ta, cu a omenirii întregi, realizând marea taină a iertării, pentru care, după legitatea lui Dumnezeu, trebuia o jertfa de sânge. *„Şi după Lege, aproape totul este curățit cu sânge; şi fără vărsare de sânge, nu este iertare " (Evrei 9:22).*

Poate că se va întreba cineva, dar de ce atâta cruzime, şi de ce sânge? Pentru că tot după legitatea Celui care ne-a creat: *„ viața, sau sufletul trupului este în sânge. Vi l-am dat ca să-l puneți pe altar, ca să slujească de ispăşire* (sau curățire) *pentru*

sufletele voastre, căci prin viața din el face sângele ispăşire". (Levitic 17:11). Şi astfel, în tainica Sa iubire, *„pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El" (2.Corinteni 5:21).* Oare putem noi înțelege, cum începând din Ghetsemani până la cruce, Isus S-a încărcat cu toată scârba păcatelor noastre, cu hidoasa crimă a ta şi a omenirii întregi, cu josnicia trădării şi a destrăbălărilor de tot felul, cu mârşavele înşelăciuni şi tâlhării, cu viclenia minciunilor atât de înşelătoare, cu trufia sfidătoare şi ucigătoare, cu egoismul devastator, cu toată nebunia gândirii, a vorbelor şi a nesăbuințelor umane, şi astfel sufletul Său Sfânt şi nepătat a fost cuprins *„de o întristare de moarte" (Matei 26:38).*

Şi pentru că tot după legitatea lui Dumnezeu: *„plata păcatului este moartea ",* Isus cu toate păcatele lumii peste El S-a dus să moară ca un Miel Sfânt. Aşa L-a şi văzut şi Ioan Botezătorul: *„Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii" (Ioan 1:29).*

Dacă Adam întâiul a căzut prin păcat în moarte, atunci Isus Cristos, al doilea Adam (1 .Corinteni 15:45-47), s-a lăsat zdrobit în teascul lui Dumnezeu, pentru a ne ridica din moarte, biruind-o *(Ghetsemani* înseamnă teasc pentru zdrobirea bobului de măsline, ca să curgă uleiul fin şi cristalin). Doar aşa a putut spune: *„ Totuşi nu cum voiesc Eu, ci cum voieşti Tu ".*

Omenirea întreagă de la prima bătălie de sub copacul cunoştinței binelui şi a răului, până sub măslinii din grădina Ghetsemani, sau sub

curcubetele umbros a lui Iona, sau sub smochinul neroditor, s-a tot foit, căutându-şi semnificația şi fericirea. La început, în Eden, omul a crezut mai degrabă minciuna diavolului, şi dorind să i se deschidă mintea, a privit, i-a plăcut, a luat şi a mâncat... apoi... *„s-a mâniat până la moarte"(Iona 4:9)...* sau au adormit negăsind odihnă, sau sumețindu-se în trufia formei goale şi nerodnice, şi cu toată îndurarea vierului, a fost sortit *„ uscării din rădăcini" (Marcu 11:20).*

Doar „născut din nou", după zdrobirea eului rău şi egoist, în teascul preasfânt a lui Dumnezeu, poate să curgă seva ascultării de Creator, şi poți spune, printre lacrimi: „Nu cum gândesc şi voiesc eu, ci facă-se voia Ta", doar aşa vei merge pe calea împărăției lui Dumnezeu şi vei ajunge acolo. Poate că vei ajunge aici după un şir nesfârşit de înfrângeri pe plan sentimental, profesional, familial, social, financiar, şi toate ducând la frustrările atât de dureroase ale sinelui, încât concluzia firească: „nu sunt bună de nimic" agresează sufletul tău rănit, gata să exclame, odată cu Iona: *„Mai bine să mor, decât să trăiesc" (Iona 4:8).*

Şi în acel ceas al durerii şi al cercetării, când simți că-ți este scârbă de tot ceea ce ai făcut, şi începi să te ruşinezi în cugetul tău, mâinile tale noduroase de atâta zgârcenie, lăcomie, furt, agresivitate, trândăvie, revoltă, ucidere, se vor suprapune prin credință, peste mâinile Lui Cristos atârnate în piroane, iar picioarele tale rătăcitoare şi împleticite, se vor ascunde în picăturile de sânge, prelinse din picioarele Lui sfinte, care ți-au însemnat Calea spre veşnicie şi viață, iar inima ta gâtuită de

107

ştreangul Eului tău, se va prinde în lanțul nesfârşit al bătăilor iubirii Sale.

Şi treptat, prin lucrarea Duhului Sfânt în inimă, înțelegi cum toate promisiunile lui Isus Cristos le poți primi şi tu prin credință. Astfel, nu mai eşti nicidecum singură, căci El a promis: *„Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi" (Evrei 13:6).* El rămâne cu noi, dar stăruie întrebarea: Rămâi şi tu cu El, în stare de veghe, sau dormind?

„ Vegheați şi rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită" (v.41a) le-a spus Isus celor trei ucenici, atunci, şi o spune adeseori în Cuvântul Său, dând şi pilde pentru ilustrarea acestei priorități spirituale tuturor celor ce vor să asculte. Căci *„mulți îmi vor zice în ziua aceea: .Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Şi n-am făcut noi minuni în Numele Tău?' Atunci le voi spune curat: .Niciodată nu v-am cunoscut.*

Depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege'" (Matei 7:23). Sau răspunsul pe care l-au primit cele cinci fecioare nechibzuite, din pilda celor zece fecioare: *„Adevărat vă spun, că nu vă cunosc" (Matei 25:12).*

Cum se poate ajunge la această autoînşelare? Nu mai rămâi cu Isus, la modul real, şi nu mergi pe Calea, Adevărul şi Viața cinstită aduse de El, ci pe calea ta personală. Citeşti tot mai rar din Scriptură, sau chiar deloc, nu te mai rogi decât la nevoie, nu mai eşti sensibilă la păcat, dar poți să faci fapte lăudabile... chiar să-ți vinzi totul şi să dai la săraci (l.Corinteni 13), sau într-o turnură apocaliptică: să *„îți meargă numele că trăieşti, dar eşti mort" (Apocalipsa 3).* De aceea, urmează sfatul: *„ Veghează şi întăreşte-te..." (Apocalipsa 3:1-2).* Aşa că nu aprecierea făcută de unii sau de alții rămâne valabilă în fața veşniciei, ci aceea care coboară până în străfundurile ființei, cu „rontgenul" dumnezeiesc, descoperind ceea ce „este", nu ce se arată.

Vegherea este o lucrare amplă care cuprinde şi o permanentă dorință de cunoaştere şi de iluminare prin Duhul Sfânt asupra adevărurilor împărăției Cerurilor. Aşa că se cer lămurite acum cel puțin două învățături biblice:

1. Mântuirea, salvarea, veşnicia se oferă în dar celui ce crede din toată inima în Dumnezeire şi îl primeşte pe Isus Cristos ca Domn şi Mântuitor al întregii vieți. Pentru aceasta, Isus Cristos a plătit prețul pe Golgota. Nimeni nu merită nimic în plus de la Dumnezeu, căci şi cât i s-a dat omului, el a distrus. Deci darul acesta nemeritat al iertării divine şi al înfierii este HARUL lui DUMNEZEU, pe care nu-1 atragem prin *„faptele noastre bune".* Căci şi faptele morale şi bune în fața lumii, în fața sfințeniei Sale, sunt ca o haină pătată: *„ Toți am ajuns ca nişte necurați, şi toate faptele noastre bune sunt ca o haină mânjită. Toți suntem ofiliți ca o frunză, şi nelegiurile noastre ne iau ca vântul" (Isaia 64:6).* Iar apostolul Pavel spune clar în Epistola către Efeseni: *„Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Şi aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni" (Efeseni 2:8-9).* Astfel, lucrarea mântuirii în cugetul omului este lucrarea lui Dumnezeu Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt.

rftg

2. Faptele bune urmează să se desfăşoare în fiecare zi lăsată de Dumnezeu şi vin ca o rodire a Duhului Sfânt în duhul, sufletul şi trupul nostru. Deci nu cu fapte bune îmi câştig mântuirea, ci pentru că sunt mântuit prin Harul lui Dumnezeu, primesc putere prin Duhul Sfânt, să umblu în fapte bune, aşa cum spune în continuare apostolul Pavel: *„Am fost*

zidiți în Cristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele" (Efeseni 2:10). Adică şi faptele bune pe care învățăm să le facem, sunt tot lucrarea lui Dumnezeu în noi, prin Duhul Sfânt. Iar roadă Duhului Sfânt în inima omului devine tot mai vizibilă. Care este aceasta? *„Roadă Duhului, dimpotrivă este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioşia, blândețea, înfrânarea poftelor" (Galateni 5:22-23).*

Aşa deci să rămânem „împreună" cu Mântuitorul nostru, veghind, şi în acelaşi timp rămânem împreună cu cei ce fac parte din biserică, cum au făcut şi primii ucenici din prima biserică, născută ca prin rod al primului Rusalii, după înălțarea lui Isus (Fapte 2:41-47).

în încheierea acestui capitol aş dori să aduc spre cunoştință un alt punct foarte important al vegherii noastre. îl învățăm de la primii creştini şi de la prima biserică. Cei ce au primit propovăduirea plină de puterea Duhului, rostită de apostolul Petru, în ziua de Rusalii, şi au fost botezați, mărturisindu-şi credința în Domnul Isus, făceau patru lucruri: *„Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frângerea pâinii şi în rugăciuni" (Fapte 2:42).*

Deci patru lucruri de bază, ca patru puncte cardinale, străjuiesc noua lume spirituală, în care intră fiecare „născut din nou". Două le poți face oricând, oriunde, dar pentru celelalte două, ai nevoie pe părtăşia unei biserici, sau a unui trup spiritual, „învățătura apostolilor", adică toată învățătura biblică, este punctul cel mai stabil, Nordul spiritual. Toate vor pieri, dar Cuvântul Dumnezeiesc, rămas prin învățătura lor, rămâne. îl poți citi oricând şi oriunde, şi chiar trebuie aceasta. „Legătura frățească", adică relația strânsă între cei ce fac parte din aceeaşi grupare confesională, din aceeaşi *„ecclesia",* adică „adunare", sau biserică, cum i se mai spune. Este vorba de o relație apropiată şi caldă, ca într-o familie, se ştie de tine. Şi Scriptura ne dă multe învățături privind această structură. „Frângerea pâinii" semnifică Cina Domnului, sau Cina cea de Taină, şi trebuie făcută tot în comunitatea frățească, fiind singura comemorare lăsată de Mântuitorul spre făptuire: *„Apoi a luat pâine; şi după ce afrânt-o şi le-a dat-o zicând: Acesta este trupul Meu, care se dă pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea " (Luca 22:19).* Rugăciunea, ultima acțiune cuprinsă în verset, nu înseamnă că este mai puțin importantă, nicidecum, şi se poate făptui oricând şi oriunde. O viață creştină normală îndeplineşte cu seriozitate aceste sfinte cerințe.

Să ne ajute Dumnezeu să rămânem strânşi „împreună", în acelaşi duh al credinței Cristice, aşezați în cel mai sigur adăpost din univers: *„ Şi viața voastră este ascunsă cu Cristos în Dumnezeu " (Coloseni 3:3).*

m

XXI

„ROBI NETREBNICI"

„ Tot aşa şi voi, după ce veți face tot ce vi s-a poruncit, să ziceți: Suntem nişte robi netrebnici; am făcut ce eram datori să facem".

(Luca 17:10)

Se ridică înaintea noastră o problemă majoră şi determinantă, aceea a DATORIEI în fața veşniciei şi a poruncilor ei. Dacă ar fi să facem o însumare a TOT ceea ce ni s-a poruncit, am ajunge să scriem o carte voluminoasă, fără să fie atotcuprinzătoare şi exhaustivă. Istoria poporului evreu stă dovadă că Legea lui Dumnezeu este bună, însă omul nu o poate îndeplini, şi în ciuda tuturor angajamentelor repetate, poporul evreu a mers tot mai rău... Sămânța satanică a trufiei şi a mândriei a germinat în omenire avalanşe de distrugere şi pieire. Cu legile afişate peste tot, poți să te înrăieşti, sfidându-le!

Şi, la vremea hotărâtă din veşnicii, Dumnezeu Şi-a scris legea iubirii Sale nu pe table de piatră, ci pe un munte de piatră, ce se aseamănă cu un craniu împietrit, pe care S-a lăsat răstignit, dând iubirii Sale glas: *„Tată iartă-i, că nu ştiu ce fac",* a dat iubirii Sale culoare, aceea a vieții, care arde la atingere răul, lăsând iertarea şi promisiunea veşniciei: *„Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în rai" (Luca 23:43).* Şi astfel Dumnezeu nu a mai trimis legi scrise cu degetul Lui sfânt, ci cu mâinile Sale întinse pe crucea iertării, aşteaptă să se întoarcă fiii risipitori... ca să nu mai moară veşnic, ci *„să aibă viață veşnică" (Ioan 3:16).* Legea Dumnezeiască este *„ Cuvântul care S-a făcut trup şi a locuit printre noi plin de Har şi de adevăr" (loan 1).* Acum Dumnezeu ne cere ceea ce a făcut El întâi, învățându-ne cum să păşim cu îndrăzneală şi încredere în biruința Lui.

Porunca nouă lăsată de Isus Cristos este deosebită de toate celelalte, căci este

110

totală şi vie: *„ Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu, aşa să vă iubiți şi voi unii pe alții" (loan 13:34).* în această formulare este cuprins totul: ascultarea de Dumnezeu, ca a lui Isus, credința în Dumnezeu, ca a lui Isus, bunătate ca a lui Isus... IUBIREA - AGAPE - este

cel mai cuprinzător cuvânt, căci însuşi Dumnezeu este Dragoste.

Oprindu-ne doar puțin la această dumnezeiască noțiune, aş aduce doar câteva gânduri din „capitolul Iubirii", l.Corinteni 13. Cuvântul IUBIRE-AGAPE, ce defineşte această noțiune atât de abstractă, se concretizează prin: îndelungă răbdare, deplină bunătate, adevăr, credință totală, nădejde totală, iertare totală, suferință totală, veşnicie (să facem distincție între iubirea erotică, de dragoste firească, de rudenie de sânge, şi iubirea care se dăruieşte, „agape", dincolo de orice motivație). O astfel de iubire duce totul până la capăt, până la jertfă, până la desăvârşire.

O asemenea datorie ne-a lăsat învățătorul şi Mântuitorul nostru, dar ştiind nevrednicia umană, dovedită prin milenii, a venit pe pământ prin Duhul Sfânt - ca să lucreze în cea mai mare intimitate, acolo în adâncurile inimii, a conştiinței, a gândirii, a sentimentelor, a voinței, făcând să germineze Sămânța Sfântă a Evangheliei împăcării cu Dumnezeu. Ştim că avem un drum lung de parcurs în fiecare zi pe această Cale a Iubirii până la capăt. Aşa că avem conştienta că nici măcar „robi netrebnici" nu ne putem numi, privind la existența noastră de până acum.

în mod mai concret ceea ce avem de făcut în fiecare zi pentru această muncă la care am fost chemate, sunt mai multe acțiuni: să ne rugăm lui Dumnezeu, mijlocind pentru fiecare femeie pe care o întâlnim, cu care vorbim; să unim cu rugăciunea şi postul, să purtăm corespondență cu ele; să le trimitem pachete, în măsura posibilităților; să le vizităm, fie la penitenciare, sau acasă dacă le cunoaştem adresa; să studiem Biblia împreună; să le iubim mereu şi să le iertăm mereu, gata fiind să luăm totul de la început; să nu ne supărăm pe ele, ci să tratăm totul cu îndelungă răbdare. Să nu fim nelinıştite atunci când nu vedem roadele aşteptate, ştiind că lucrarea este a lui Dumnezeu, şi *doar „ El poate face să crească " (1. Corinteni 3:7).* Să suferim pentru fiecare suferință a celor din jurul nostru, ştiind că Isus suferă odată cu fiecare, şi fiecare gest al dragostei, Lui îl dăruim.

„Atunci împăratul le va zice celor de la dreapta Lui: Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moşteniți împărăția, care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii. Căci am fost flămând şi Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete şi Mi-ați dat de băut; am fost străin şi M-ați primit, am fost gol şi M-ați îmbrăcat; am fost bolnav şi ați venit să Mă vedeți; am fost în temniță şi ați venit pe la Mine... Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din aceşti foarte neînsemnați frați ai Mei, MIE Mi le-ați făcut" (Matei 25:34-40).

111

„ROBI NETREBNICI"

Lăsatu-ne-ai, Părinte, PORUNCA spre-mplinire: IUBIREA-ngemănată cu JERTFA cea mai mare să fie pe cărare oricând... desfăşurare... Aproapele ne fie ca frate,

chiar mai mult... Nimic să nu umbrească seninul ce ne leagă, ci bunătatea caldă înfăşurată-n milă să-ntreacă-ntotdeauna o judecată dreaptă.

De pot să fac un bine dar... mă închid în sine căutându-mi propăşirea... Te mânie, o Doamne! Că nu-mi cunosc menirea ce-ai însemnat-o ÎNSUŢI cu sânge pe altar, lăsându-Te drept pildă iubirii celei mari.

O, iartă-ne, Părinte,
că TOTUL ce ni-1 ceri
se sfarmă-n lutul firav
sorbit de efemer.
Şi fă-ne ROBI NETREBNICI
ce ard în mistuirea
slujirii şi-a iertării,
cum ni Te-ai dat Tu nouă
STĂPÂN AL NEMURIRII.

112

Epilog

Desigur că ne putem întreba care este rostul unei asemenea scriituri în labirintul nesfârşit al tipăriturilor de tot felul.

întâi, am dori să aruncăm peste acest abis damnat al „puşcăriaşului" o altă perspectivă. Este cel mai uşor să îndrepți degetul acuzator spre condamnarea altuia, marginalizându-1 în pătrățica „irecuperabil", spunând mai direct sau mai în gând „în veci nu se va schimba". Omeneşte vorbind, ați putea avea dreptate, căci răul merge înspre mai rău, până la roşcovele disperării. Dar şansa pe care vrem să o oferim nu este omenească, ci dumnezeiască, căci doar puterea lui Dumnezeu poate schimba din rădăcină ființa umană. Dorim să sugerăm o mentalitate nouă, care vine dinspre Dumnezeu spre om. Omul nu se va putea înălța singur spre bine şi spre dumnezeire. De aceea, Dumnezeu coboară cu mâinile-I străpunse să îmbrățişeze omenirea decăzută, iar prin Duhul Sfânt ne mobilizează pe fiecare, care suntem dispuşi să ascultăm şi să înțelegem, ca apoi să mergem spre binele dumnezeiesc. Iubirea şi iertarea sunt semnele acestui Bine.

Este bine să înţelegem că, potrivit dreptăţii divine, toţi oamenii, prin prima naştere, cea fizică, sunt în temniţa păcatului şi a morţii în relaţia cu Creatorul. *„ Voi eraţi morţi în greşelile şi în păcatele voastre, în care trăiaţi odinioară, după mersul lumii acesteia, după domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării, între care eram şi noi toţi, odinioară, când trăiam în poftele firii noastre pământeşti" (Efeseni 2:1-3).* Din această stare, de condamnaţi la moarte veşnică, ne salvează doar Isus, prin „naşterea din nou". Păcatele rămân „călcare de lege", indiferent că sunt îndosariate în mod public la tribunalul pământesc, sau că sunt cuprinse în dosarul conştiinţei fiecăruia. Deci toţi oamenii au nevoie de eliberarea sfântă din carcera păcatului firii pământeşti şi primirea firii dumnezeieşti.

Dacă noi trecem indiferenţi pe lângă cei flămânzi, goi, străini, însetaţi, bolnavi şi întemniţaţi, Isus suferă împreună cu fiecare, şi totdeauna când ne vom apleca spre cei în nevoi, să-L vedem şi pe Isus, care plânge şi caută pe fiecare. Apropie-te de ei: nu în grabă şi cu indiferenţă, ci cu bunătatea blândă a Samariteanului milostiv.

Dorim să lansăm o chemare tuturor acelora care se consideră „poporul lui Dumnezeu" (adică îl au pe Dumnezeu ca şi conducător suprem şi ascultă de EL) să facă unicul lucru tămăduitor pentru poporul din care facem parte şi noi şi cei de dincolo de gratii: *„Dacă poporul Meu peste care este chemat Numele Meu se va smeri* [adică va posti - n.a.], *se va ruga şi va căuta faţa Mea şi se va abate de la căile lui rele, îl voi asculta din ceruri, îi voi ierta păcatul şi-i voi tămădui ţara" (2.Cronici 7:14).* Ce facem noi astăzi, în faţa acestui apel dumnezeiesc? Să ne gândim ce au

113

A „i în urmă Profetul lona a strigat în cetatea Ninive timp racut ninivenii cu o- de am m urma. ^^ ^ R „ Q d

de 40 de zile aceeaşi predică. ■>*lnca«* t j cand a văzut împăratul lucrul

l4lve au cn^.l-.I^-^SîlS^vnk * * P°™ncit: .fl«- rf acesta, s-a smerit şi el

™te* ™ *m ăinicisă be a apă deloc. Cioamenu «ele.* ™*«*Z£»Z£%1* ac'ea era semnul că posteau - ***** *să se acopere cu saci* Lcar *y întoarcă de la calea lor cea rea şi de la faptele*

puterecătre Dumnezeu **?££ < ,.,.,, Du„ ,a iertat şi nu

de asuprire de care le sun ? ^ ^ progres şi dez_

le-rrTSEuncC:C^T-noTc* Biserică, cât şi cum ne implicăm în această Vflt^vn,ZZmU noştri prinşi în cursa diavolului? Să ne amintim c *ZI* cS*IZ* va învinge ura şi moartea, iar primul pas spre lub.e este să-1 acc^P i pe fiecare

aşa cum este, cu o sinceră compasiune şi bunătate, lăsând cale Hbera ACELUIA care e mai mare decât inima omului, adică lui Dumnezeu (l.Ioan

Dorim să mulțumim din toată inima lui Dumnezeu pentru această năruită opor-itate oferită poporului nostru, prin care Cuvântul Scripturii penetrează şi în insti-

3:20). 1 tunitate tuțiile zăbrelite.

e zăbrelite.

Ne bucurăm să primim opiniile şi sugestiile dumneavoastră la:

CP 42, O.P. 7 Cluj.

„Harul Domnului Isus Cristos, şi dragostea lui Dumnezeu, şi împărtăşirea Sfântului Duh, să fie cu noi cu toți! Amin" (2.Corinteni 13:14).

:.. . : ■-'» a -:■ ..-